

Anh Chàng Mộ Bên

Contents

Anh Chàng Mộ Bên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	21
14. Chương 14	23
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	30
20. Chương 20	32
21. Chương 21	33
22. Chương 22	35
23. Chương 23	36
24. Chương 24	37
25. Chương 25	38
26. Chương 26	40
27. Chương 27	41
28. Chương 28	43
29. Chương 29	44
30. Chương 30	46
31. Chương 31	47
32. Chương 32	48
33. Chương 33	49
34. Chương 34	51
35. Chương 35	52
36. Chương 36	53
37. Chương 37	54
38. Chương 38	56
39. Chương 39	57
40. Chương 40	59
41. Chương 41	60

42. Chương 42	62
43. Chương 43	64
44. Chương 44	65
45. Chương 45	67
46. Chương 46	68
47. Chương 47	70
48. Chương 48	71
49. Chương 49	72
50. Chương 50	74
51. Chương 51	75
52. Chương 52	77
53. Chương 53	78
54. Chương 54	80

Anh chàng Mộ Bên

Giới thiệu

Thật khó có thể hình dung nổi khi khuôn viên nghĩa trang yên ắng lại chính là nơi khởi đầu hạnh phúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-mo-ben>

1. Chương 1

Ai chịu ở bên người quá cố,
Tận tình thu xếp các quyền lợi,
Cẩn thận lắng nghe từng vấn đề,
và tưới cây xanh cho bọn họ?
Các bạn coi chừng tôi đó nha!

Một thân một mình, thất vọng toàn tập, tôi là một cô nàng có đời sống tình cảm không được bình thường cho lắm, còn phải nói! Ai mà biết được kỳ trăng tròn sắp tới trong đầu tôi sẽ nghĩ ra chuyện gì?

Chắc các bạn cũng từng đọc Stephen King rồi ha?

Thì đây, tôi đang ngồi trước mộ đức ông chồng, trên một băng ghế nghĩa trang màu xanh ve chai đã được mài nhẵn bởi biết bao thế hệ bàn tọa, để trút mọi nỗi niềm vào tấm đá lát mộ của anh ta.

Đó là một phiên đá thô khiếm tốn và giản dị, khắc vắn vện tên anh ta theo lối chân phương, rjan Wallin. Đơn giản đến vô cùng, đúng như con người anh ta. Và quả thực đó là sự lựa chọn của chồng tôi, theo như những chỉ dẫn anh ta để lại trong bản hợp đồng hậu sự ký với trại hòm Fonus.

Thế mới ỨC. Ý tôi là, anh ta thậm chí chẳng có bệnh hoạn gì.

Tôi biết chính xác điều anh ta muốn nói thông qua tấm bia đá này: Cái chết là một Yếu tố Hoàn toàn Tự nhiên của Quá trình Sống. Anh ta là nhà sinh vật học mà.

Cám ơn anh nhé, rjan.

Mỗi tuần tôi đều tới đây nhiều lần, vào giờ nghỉ trưa, trong đó ít nhất một lượt vào cuối tuần. Nếu trời đổ mưa, tôi sẽ lúi túi trong cái xác xinh xẻo của mình ra một tấm áo mưa bằng nilông. Tôi tìm thấy nó trong tủ của mẹ tôi. Trông nó thật tửm!

Ở nghĩa trang này nhiều người mặc cùng loại áo mưa giống tôi.

Mỗi lần đến đây, tôi ở lại ít nhất một giờ rồi mới ra về, trong hy vọng sẽ khơi lên được chút sầu thương sau muôn vàn nỗ lực. Có thể nói, tôi sẽ đỡ khó chịu hơn nhiều nếu cảm thấy đau khổ, nếu tôi có thể khóc ỨT đầm một đồng khăn tay trên băng ghế này, mà không phải tự kiểm điểm mình để xem chỗ nước mắt đó là thật lòng hay giả dối.

Sự thực đáng buồn là, hết phân nửa thời gian tôi dùng để giận anh ta. Cái đồ ích kỷ, lẽ ra anh ta phải cẩn thận hơn khi trèo lên chiếc xe đạp của mình chứ. Chỗ thời gian còn lại, tôi cảm thấy giống như một đứa trẻ con khi chú chim hoàng yến già nua ôm yếu của nó trút hơi thở cuối cùng. Thật đấy, tôi thề.

Điều mà tôi thiếu, đó là sự đồng hành bền bỉ của anh ta và nếp sống hàng ngày của chúng tôi. Còn đâu tiếng lật báo sột soạt trên xa lông cạnh tôi, còn đâu mùi cà phê khi tôi bước chân vào nhà, và kệ để giày sẽ nom như cái cây mùa đông trụ lủi vì thiếu những đôi giày, đôi ủng của rjan.

Nếu tôi không điền được ô chữ “Tên của thần mặt trời, gồm hai từ”, tôi phải tự vắt óc ra, hoặc nhảy sang ô khác.

Nửa kia của chiếc giường chẳng bao giờ còn nhàu nhĩ nữa.

Không còn ai hỏi lý do tại sao không thấy tôi về nhà, nếu như không may tôi bị một chiếc xe hơi đâm phải.

Và cũng chẳng có ai giặt nước bồn cầu ngoài tôi.

Thế đấy, tôi ngồi đây trên một băng ghế nghĩa trang và tiếc nuối tiếng giặt nước. Ông có thấy quái dị chưa, hả ông Stephen King?

Có điều gì đó ở nghĩa trang này luôn khiến tôi trở thành một cây hài độc thoại nham nhở hạng bét. Dồn nén lại và phun ra hàng tràng chữ nghĩa. Ít ra tôi cũng còn có được điều đó. Những ỨC chế đó gần như là tất cả những gì tôi có thể để giết thời gian.

Lúc còn rjan thì tôi biết tôi là ai, rõ như ban ngày. Chúng tôi tự định nghĩa nhau. Chẳng phải đó là công dụng của những mối quan hệ đôi lứa hay sao?

Thế nhưng bây giờ, tôi là ai mới được?

Một con mụ sẵn sàng tự nộp mạng cho bất kỳ người nào tình cờ trông thấy. Đối với những người này, tôi là một nữ cử tri, đối với những người khác, tôi là một khách bộ hành, một người làm công ăn lương, một người hưởng thụ văn hóa, là nguồn nhân lực, hoặc là chủ hộ.

Hoặc chỉ đơn giản là một tổ hợp của những sợi tóc chẻ ngọn, mớ băng vệ sinh phải dùng định kỳ và làn da khô.

Nhưng đương nhiên tôi vẫn có thể tiếp tục dùng rjan để tự định nghĩa bản thân. Từ dưới mồ anh ta vẫn giúp được tôi trong chuyện này. Nếu rjan chưa từng tồn tại, không chừng người ta xếp tôi vào loại “gái già”, “bấm vài nhát” - đọc được mấy chữ này trong một tạp chí ngày hôm qua, lông tóc tôi dựng hết cả lên. Nhưng thay vào đó, tôi là một “gái góa đương xoan, không vương bận con cái”. Bị kịch quá, mà cũng bắt công nữa! Phải, tôi cám ơn anh, rjan. Cám ơn thật lòng!

Đâu đó trong tôi cũng phảng phất một chút xiu cảm giác tan vỡ. Chỉ có điều là, tôi thất vọng vì rjan lại đi chết một cách ngớ ngẩn như thế.

Chúng tôi đã hoạch định sẵn cho tương lai ngắn hạn cũng như dài hạn cả rồi! Những dịp đi chèo thuyền kayak ở Vermont, rồi thì mỗi người một khoản hưu trí xôn xênh.

Mà chắc rjan cũng thất vọng lắm chứ. Tất cả những giờ học thái cực quyền, chỗ khoai tây hữu cơ và chất béo không bão hòa ấy, rốt cuộc chúng đem lại lợi lộc gì?

Cây hài hạng bét thăm hỏi và nhếch mép khoe mấy chiếc răng cửa vàng ệch.

Đôi khi phải nói thẳng là tôi thấy tức giận thay cho anh ta. Thật là bất công, rjan! Anh đâu có làm hại ai, anh giỏi giang thế kia mà!

Thỉnh thoảng tôi cũng cảm thấy nhột nhạt một chút ở chỗ giữa hai chân, sau năm tháng rong rã đơn gối chiếc. Nó khiến tôi lo mình bị mắc chứng ái tử thi.

Bên cạnh phiên đá lát mộ của rjan là một tấm bia đá xấu kinh, đúng, phải nói thẳng là rẻ tiền! Đá cẩm thạch trắng, khắc chữ vàng cùng với nào thiên thần, nào hoa hồng, nào chim chóc, những râu tiền, thậm chí có cả một cái đầu lâu nhỏ và lưỡi hái. Mộ phần được phủ đầy cây xanh, phải nói là cả một vườn ươm. Có một cái tên đàn ông, và một cái tên phụ nữ với sinh nhật gần nhau. Bảo đảm đây là sự tôn vinh có phần quá đà của một đứa con dành cho song thân của mình.

Cách đây vài tuần, lần đầu tiên tôi nhìn thấy tác giả của tấm bia quái dị kia. Đó là một anh chàng trạc tuổi tôi, trong chiếc áo khoác ketch cộm và cái mũ lưỡi trai có hai miếng che tai. Cái mũ có phần lưỡi trai gồ lên theo kiểu Mỹ, trên mũ thêu chữ Hiệp hội Chủ Rừng. Anh ta lúi húi xới đất và quét tước bồn hoa.

Quanh phiên đá của rjan không trồng gì cả. Chắc anh nghĩ một bụi hoa hồng nhỏ sẽ hoàn toàn lạc lõng, vì nó là loại thực vật không có chỗ đứng trong sinh cảnh nghĩa trang. Cơ mà bác bán hoa ở trước cổng nghĩa trang lại không có cây dương kỷ thảo hay thủy cúc nào.

Anh chàng Chủ Rừng đều đặn đến đây mỗi vài ngày, vào giữa trưa, lúc nào cũng khệ nệ mang theo cây mới và phân bón. Anh ta có vẻ tự hào như thể phần mộ kia là khu vườn thực vật của mình vậy.

Lần gần đây nhất, anh ta ngồi cạnh tôi trên băng ghế, hé mắt nhìn tôi, tuy chẳng nói nửa lời.

Anh ta tỏa ra một cái mùi mồ hôi và chỉ có ba ngón ở bàn tay trái.

2. Chương 2

Khỉ thật, tôi không tài nào ưa nổi cô nàng đó, thật sự tôi không thể ưa nổi cô ta!

Làm sao mà lúc nào cô ta cũng ngồi đó kia chứ?

Tôi có thói quen ngồi một lúc trên băng ghế sau khi chăm sóc mộ phần, để ngẫm nghĩ đôi chút. Tôi cố tìm ra một chút gì đó để mà bầu víu vào, thứ cho phép tôi sống thêm một hay hai ngày nữa. Ở nông trại, khi tôi cuống cuống làm cho hết những công việc phải làm, tôi chẳng phải suy nghĩ gì. Nếu không chú tâm vào công việc, một thảm họa nho nhỏ sẽ xảy ra, khiến tôi mất thêm một ngày lao động. Húc máy cày vào một tảng đá, thế là đi đời trực sau. Quên đeo cái chắn nước tiểu cho con bò sữa nên nàng ta bị viêm vú.

Đền viếng mộ là nguồn dưỡng khí duy nhất của tôi, nhưng ngay cả ở đây tôi cũng khó lòng tự cho mình có cái quyền được nghỉ ngơi và suy nghĩ. Đầu tiên tôi phải xới đất, trồng cây, nhổ cỏ cái đã, rồi mới cho phép mình ngồi xuống.

Thế rồi tôi thấy cô ta ngồi đó, nhột nhạt như một tấm ảnh cũ bạc màu sau nhiều năm bày trong khung kính. Mái tóc vàng đã ngả màu, nước da mai mại, lông mày và lông mi bạc phếch, trang phục nhạt nhẽo và héo úa, lúc nào cũng độc một màu xanh lơ hoặc màu be. Một cô nàng tẻ nhạt. Cả con người cô ta là một sự ngạo mạn – một chút trang điểm hoặc một món nữ trang xinh xắn là đủ cho người xung quanh biết cô ta có quan tâm đến bản thân, thế nhưng làn da tái nhợt của cô ta chỉ như muốn nói với tôi rằng: “Tôi không cần biết anh nghĩ gì. Tôi thậm chí còn chẳng trông thấy anh”.

Tôi thích những phụ nữ có ngoại hình như muốn thoát lên: “Nhìn em đây này, xem em có gì để dâng hiến đây này!”. Nhìn mà sướng tê người. Bọn họ môi son đỏ thắm, chân đi giày cao gót buộc dây thanh lịch, ngực ưỡn ra ngay trước mũi bạn. Có hề gì nếu môi son hơi nhòe nhoẹt, nếu chiếc váy chật eo, nếu mấy hạt ngọc trai giả to tướng có xô lệch đôi chút ở cổ - chẳng ai có gu thẩm mỹ hoàn hảo cả, nhưng ít ra cũng cần phải có nỗ lực. Tôi luôn bị chinh phục khi nhìn thấy một cô nàng trẻ trung, chắc đã dành cả nửa ngày để chăm chút làm đẹp hông được người khác chú ý, nhất là khi các nàng đeo móng tay giả, nhuộm đến cháy tóc và đi những đôi giày cao gót cao vỡ mặt. Những thứ đó làm tôi muốn ôm họ vào trong vòng tay, vỗ về và tăng bốc.

Đương nhiên tôi không làm thế rồi. Tôi nhìn thấy những cô gái như thế ở bưu điện hoặc ở ngân hàng, nhưng toàn nhìn từ xa thôi. Cánh nữ giới hay lui tới nông trại là những cô kỹ thuật viên gieo tinh cho bò, hoặc bác sĩ thú y. Quần mình trong tấm tạp dề cao su màu xanh dài thượt, chân mang ủng, tóc quàng khăn, họ vung vẩy ống tinh trùng bỏ chạy cùng khắp cánh đồng. Họ luôn quá bận rộn nên chẳng thể ngồi lại uống cà phê - ngay cả khi tôi có thời gian để vào nhà chuẩn bị.

Mẹ tôi không ngừng kêu ca mấy năm vừa rồi để buộc tôi ra ngoài tìm cho mình một cô gái. Cứ như là họ đang đứng sẵn đâu đó ngoài kia, một tập những cô gái ngoan hiền mà người ta chỉ việc lựa chọn. Muốn đi sẵn thổ thì cũng phải vác súng đi tìm chứ, đúng không...

Bà biết trước tôi rất lâu về căn bệnh ung thư đang từ từ ăn ruỗng cơ thể bà từ bên trong. Và một mình tôi sẽ phải xoay xở với không chỉ toàn bộ những công việc của nông trại, mà tất tần tật những gì bà đã đảm trách ngày này qua tháng nọ: một nếp nhà ẩm cứng, khăn trải giường sạch bong, bộ đồ bảo hộ lao động được giặt mỗi ngày, những bữa ăn sáng ngon miệng lúc nào cũng có cà phê nóng và bánh mới ra lò. Đàng sau tất cả những cái đó là cả núi công việc mà tôi đâu có ý thức được - đóng củi phải chặt, bình nước nóng phải bật, chỗ quần áo bảo hộ không ai chăm chút, dính đầy phân và sữa đóng cục, khăn trải giường ngả màu, ngôi nhà lạnh lẽo khi bước vào, còn cà phê thì chỉ còn là một tách nước nóng có màu. Và ngày qua ngày, độc một món xúc xích hiệu Scan chết tiệt - sản phẩm của ngành chăn nuôi Thụy Điển - với độ sống chín tùy hứng trong lò vi sóng.

Bà có thói quen mở phần sau của tờ Nhà nông, ngay chỗ có mục tìm bạn bốn phương, và đặt cạnh tách cà phê của tôi. Đôi khi bà còn khoanh tròn một mẫu rao vặt. Nhưng bà chẳng bao giờ nói thẳng ra.

Điều mà mẹ tôi không biết, đó là làm gì còn những cô gái trẻ trung ngồi đợi ở sà n vớt sữa, sẵn sàng trở thành bà nội trợ của một Anh - chàng - độc - thân - quyến - rũ - quê - mùa - chính - hiệu.

Các nàng đã bỏ lên thành phố hết cả rồi, và giờ họ đã là cô giáo hoặc y tá. Họ đã làm vợ đám thợ cơ khí hoặc thương buôn, và mơ đến chuyện làm chủ một ngôi nhà có vườn. Đôi khi các nàng đưa đấng phu quân về đây trong dịp hè, cùng với bọn trẻ tóc vàng hoe thích chí nằm ườn trên chiếc ghế dài trong sân nông trại của bố mẹ.

Carina, cô nàng đã theo đuổi tôi suốt mấy năm trung học và chuyên thẹn thùng bỏ chạy khi người ta tán tỉnh, cũng từng mai phục tôi ở tiệm tạp hóa vài lần. Tiệm mở trong suốt mùa hè, nếu may thì còn cầm cự thêm được vài năm nữa. Cô nàng nhảy bổ vào tôi nhưng giả vờ như cả hai tình cờ gặp mặt, rồi hỏi han xem tôi đã vợ con gì chưa. Giờ thì cô ta đã téch lên thành phố cùng với Stefan, quản lý ở một cửa hàng Domus, theo lời tuyên bố hí hửng của cô ta, với hi vọng thấy tôi nhỏ vài giọt nước mắt tức tối vì hồng ả. Nhưng cứ ngồi đấy mà đợi!

Cô nàng có nước da mai mák kia chắc cũng có nhà bố mẹ để hè về nằm ườn. Hy vọng thoát được cô ta trong vài tuần. Mặc dù vào mùa hè thì tôi chẳng có thời gian để đến đây, trừ phi trời mưa dầm dề. Nhưng mưa thế thì hồng cả vụ mùa mất.

Lại còn cái phiền đá mà cô ta cứ nhìn đắm đuối không rời nữa! Trông nó thế nào nhỉ? Nhìn như là ban quản lý nghĩa trang vút đại ở đó để đánh dấu mộ phần vậy!

Chính mẹ tôi đã chọn bia mộ cho bố tôi. Đồng ý là nó khoa trương, nhưng tôi thấy ở nó tất cả tình yêu thương của bà. Mẹ tôi đã ra đây hàng mấy tuần lễ, hỏi xin đủ thứ catalog. Ngày nào bà cũng có một ý tưởng trang trí mới, và rốt cuộc bà đã giữ lại tất cả.

rjan. Là bố, anh trai, hay chồng cô ta? Mà đã nhọc sức ra đây mỗi ngày để ngồi đó nhìn tấm đá, ít ra cô ta cũng nên bỏ chút công sức ra trồng cái gì đó trên mộ chứ.

3. Chương 3

Đương nhiên vết thương nào
rồi cũng sẽ khép lại,
đồng hồ nào rồi cũng phải lên dây
(sau khi đã chán dửng mải một chỗ)
Nơi chẳng cái chi cụt,
cơn đau ma trỗi dậy

Ngày hôm nay đã diễn ra một việc không ngờ. Trời thu trong vắt và mát lành, nên vào giấc trưa tôi đảo qua nghĩa trang. Chàng Chủ Rừng đã an tọa trên băng ghế. Anh ta liếc nhìn tôi một cách chán chường, làm như tôi bắt anh ta phải chịu một trận bạo hành gia đình trong cái nghĩa trang của anh ta vậy. Anh ta đã làm xong nghi thức chăm sóc cây cỏ, vì tay anh ta dính đầy đất. Tôi tự hỏi sao anh ta lại chỉ có ba ngón tay trái.

Tôi ngồi xuống băng ghế và bắt đầu nghĩ tới những đứa con mà đáng lẽ chúng tôi đã có, rjan và tôi. rjan đáng lẽ đã được hưởng một nửa thời gian nghỉ chăm con, anh ấy lại cực rành rẽ về khoản tã lót ít dị ứng và khăn giấy con tiện dụng. Đáng lẽ rjan đã đưa đứa bé đi bơi được mấy bận.

Chúng tôi cưới nhau được năm năm, trong thời gian đó, gần như chúng tôi không bao giờ cãi nhau. Thịnh thoảng cũng mặt nặng mày nhẹ, bủi môi dè bủi hoặc chiến tranh lạnh tí chút, chủ yếu là từ phía tôi, nhưng không bao giờ đi quá giới hạn.

Ồ, mà chẳng phải nhờ tôi đâu. rjan không cãi ai bao giờ. Anh ấy chỉ giải thích quan điểm của mình một cách dễ thương và bền bỉ cho đến khi tự đối phương mệt mỏi đầu hàng.

Cũng có một hay hai lần gì đó, sự dục dăng của rjan làm tôi mất kiểm soát và hành động như một đứa bé – đá thúng đựng nia, lao ra khỏi nhà, xô cửa cái rầm. rjan luôn tỏ ra không để tâm chuyện đó, mà tôi thì không bao giờ làm tới. Chẳng lẽ tự làm mất mặt mình và để cho anh ta ghi điểm à?

Một hôm, tôi đã xé từng trang báo của rjan, vo viên lại rồi ném như mưa vào anh ta. Chúng tôi đã dành cả nửa ngày thứ Bảy cho tờ báo đó – những chuyên mục cần tranh luận, các sự kiện văn hóa cần lưu tâm ngay cả khi nó xảy ra cách nhà tôi ba trăm cây số, cười với trang truyện tranh và dự trù một bữa ăn tối thứ Bảy lạ miệng với món cà chua hong nắng. Tôi có cảm giác là cuộc sống thật sự trôi qua dưới mũi mình, nó ào đến trước cửa sổ trong khi chúng tôi đọc báo, và tôi đã xử đẹp tờ báo đó để phản kháng. Thế nhưng đôi mắt nâu của rjan chỉ tỏ ra buồn bã đến mức tôi chẳng còn gì khác ngoài hai sự lựa chọn: đánh anh ta một cái, hoặc khóc nức lên.

Dĩ nhiên tôi đã khóc như điên như dại. Bởi vì thứ làm tôi tức nhất là, rjan luôn xỏ đôi ủng cao su màu xanh, cầm ống nhòm bước ra ngoài thế giới thực trước cả khi tôi kịp đọc nửa tờ báo. “Anh lúc nào cũng nhìn đời qua mấy mảnh ve chai thôi”, tôi đã thút thít khóc, trong lòng cảm thấy không thể hiểu được mọi người, kể cả chính tôi.

Mấy ngày sau, tự dưng rjan đưa cho tôi một bài báo về tình trạng căng thẳng đầu óc mỗi khi đến tháng, tay lại còn gõ nhẹ vào đó cho tôi thấy nữa chứ. Phản ứng đầu tiên của tôi là vo tròn nó ném thẳng vào mặt anh ta, nhưng khi tôi chưa kịp hành động thì anh ta đã cười chiếc xe đạp địa hình để trong sân nhà, vọt mất.

Hồi đầu yêu anh ta, tôi đã viết những bài thơ tình lục ngôn làm anh bật cười. Tôi trèo lên cây, leo ra những chiếc cành non nớt để chụp ảnh các tổ chim cho rjan, và bước xuống những dòng suối lạnh giá cho lũ đĩa bám vào chân khi anh ta cần chúng cho các nghiên cứu.

Chắc cũng tại vì anh đẹp trai quá đi. Làn da rám nắng ấm áp, thân hình to lớn và cân đối, đôi bàn tay cơ bắp luôn bận rộn làm một việc gì đó. Tôi như mở cờ trong bụng khi đám đàn bà con gái ngấm nhìn anh để rồi ghen ngào khi trông thấy con mụ nhạt nhòa là tôi đi bên cạnh. (Phải! Tôi tự câu được anh chàng này đấy, mở mắt ra mà học tập nhé cô em!).

Tôi lòe đầy thôi. Tôi cũng chẳng biết mình đã làm gì để “câu được” anh. Nói chung là, các anh chàng đẹp trai cũng không khiến tôi bận tâm hơn mẫu giấy dán tường được đưa ra bởi hội đồng quản lý nhà đất.

Nhưng một khi rjan đã đưa tôi vào tầm ngắm, - tôi làm việc ở quầy thông tin của thư viện, và tôi giúp anh tra cứu các tạp trí động vật tiếng Anh – có vẻ như anh tự động cho tôi là người phụ nữ của mình, người duy nhất mà anh muốn ưu ái kể từ đấy. Gần giống như chuyện anh luôn ưu ái các trang bị dã ngoại của Fjllr ven.

Lúc đầu, tôi có cảm giác rjan thử mình, kiểu như thăm dò bạn đọc ấy. Trong rừng. Trên giường. Trong rạp chiếu phim và châu cà phê sau đó. Không hề lẩn tránh. Quan điểm của chúng tôi hòa hợp như hai cây kim cùng đan một chiếc áo và cùng chiêm ngưỡng họa tiết xuất hiện.

Sau đó, chúng tôi làm đám cưới và tôi có thể thở phào nhẹ nhõm một chút. Kỳ thi làm người lớn đã vượt qua, bây giờ chuyển sang bước kế tiếp.

Chúng tôi mới đến giai đoạn mỉm cười với nhau trước cửa tiệm bán xe đẩy trẻ con thì anh tự giết mình. Một buổi sớm, anh để cho một chiếc xe tải cán qua người trong lúc đạp xe đi xem bọn gà gỗ đen phủ nhau. Anh mãi chú ý tiếng chim hót trong tai nghe – hoặc anh không nghe thấy chiếc xe tải và bị đụng, hoặc là lão tài xế ngủ gật trên tay lái.

Tấm đá giản dị con con nơi nghĩa trang là tất cả những gì còn lại. Và tôi cảm tức anh vì đã bỏ tôi lại mà không buồn nói năng gì với tôi trước đó... Bây giờ thì tôi sẽ chẳng bao giờ tìm hiểu về anh được nữa.

Tôi lấy quyển sổ ra. Đó là một quyển sổ nhỏ màu xanh, bìa cứng, có hình một chiếc thuyền buồm giữa biển khơi. Tôi viết:

Đương nhiên vết thương nào rồi cũng sẽ khép lại, đồng hồ nào rồi cũng phải lên dây.

Tôi thừa biết thứ mình viết ra không phải là thơ. Tôi chỉ đơn giản nắm bắt cuộc sống bằng hình ảnh. Tôi làm điều đó gần như mỗi ngày, tựa như những người khác lên danh sách những việc cần làm để thu xếp cuộc sống hàng ngày của họ. Sẽ chẳng có ai đọc những câu tôi viết – tôi cũng sẽ chẳng bao giờ kể những giấc mơ của mình cho người khác. Mỗi người đều có cách cảm thụ cuộc sống riêng.

Anh chàng Chủ Rừng len lén nhìn trộm tôi. Cứ việc nhìn, tôi nghĩ bụng, thế nào anh cũng nghĩ tôi là một con mụ nội trợ cần mẫn lên lịch chỉ tiêu cho cả tuần chứ gì.

Đúng lúc tôi đóng nắp chiếc bút máy (tôi đã tìm được một chiếc – đã làm thơ thì phải có bút máy chứ), một bà mẹ và cô con gái ba hay bốn tuổi, bình tưới trong tay, dừng chân trước phần mộ bên cạnh anh Chủ Rừng. Chiếc bình tưới có màu hồng cực chói và bóng bẩy, nom như mới tinh, con bé cầm nó như thể nâng niu một chiếc vương miện quý giá. Mẹ con bé bắt đầu lúi húi với chỗ hoa và lọ cắm, trong khi nó nhảy lưng tưng giữa các ngôi mộ cùng chiếc bình tưới. Bỗng nhiên nó đưa tay bịt miệng, vẻ mặt hốt hoảng, đôi mắt tròn xoe như hai hòn bi:

- Mẹ ơi, con tưới nhầm lên bia mộ rồi. Thế nào ông ngoại cũng bực mình cho mà xem.

Tôi cảm thấy khóe miệng của mình nhếch lên và liếc sang anh chàng Chủ Rừng. Đúng giây phút ấy, anh ta nhìn tôi.

Anh ta cũng mỉm cười. Và...

Không thể nào mô tả được nụ cười đó mà không đắm mình vào thế giới tuyệt diệu của những điệu luân vũ cổ điển.

Trong nụ cười đó, có một vầng mặt trời, những quả dâu rừng, tiếng véo von của lũ chim và ánh phản chiếu lấp lánh của mặt hồ trên núi. Anh chàng Chủ Rừng dành nó cho tôi, tự tin và hãnh diện, tựa như một chú bé giơ ra món quà sinh nhật được gói xộc xệch. Miệng tôi vẫn ngoác ra đến tận mang tai. Và một hồ quang ánh sáng hiện ra giữa hai chúng tôi, đến giờ tôi vẫn còn dám lấy đầu mình ra mà thề đấy – một hồ quang xanh giống như cái mà thầy giáo vật lý của tôi đã tạo ra bằng thiết bị gì đó. Nó tồn tại trong suốt ba tiếng đồng hồ, hay ba giây gì đó.

Sau đó mỗi chúng tôi lập tức quay mặt nhìn thẳng phía trước, một lượt cùng nhau, tựa như bị giật bởi cùng một sợi dây. Đám mây kéo đến che khuất mặt trời, và phía sau đôi mi khép chặt, tôi tua lại thước phim chiếu chậm quay nụ cười của anh ta.

Nếu như cô bạn thân nhất và cũng là duy nhất của tôi, Marta, kể cho tôi về nụ cười giống như thứ chúng tôi vừa trao nhau, anh chàng Chủ Rừng và tôi ấy, thì tôi đã tự bảo mình đó lại một lần nữa là minh chứng cho khả năng tô hồng sự thật của cô ấy.

Tôi ước gì mình có được khả năng đó. Đối với tôi, khi một đứa bé mỉm cười, tôi có khuynh hướng tự nhủ rằng đó là một phản xạ. Một ngôi sao băng chắc chắn chỉ là một vệ tinh truyền hình bị rơi, tiếng hót của lũ chim ẩn chứa đầy sự đe dọa dành cho kẻ xâm nhập, và Chúa trời chưa bao giờ tồn tại, ít nhất là không ở đây và vào thời điểm này.

“Tình yêu” là nhu cầu đa dạng hóa mớ gen di truyền của giống loài chúng ta, chứ nếu không thì chỉ cần các cá thể giống cái tự nhân lên theo kiểu trinh sản.

Lẽ dĩ nhiên tôi biết những lực hút đáng kinh ngạc tồn tại giữa nam và nữ. Nàng trứng nằm chờ sẵn bên trong chúng tôi, và tất cả những gì nàng muốn là được thụ tinh với một chú tinh trùng thích hợp. Ngay khi có một chú đến gần, cổ máy học lên và bắt đầu rung.

Nhưng tôi đâu có ngờ vỏ bọc của chú tinh trùng kia lại có một nụ cười như thế! Nàng trứng bắt đầu ngộ nghĩnh trong tôi, cô nàng nhấp nhồm, bệch bênh, nhào lộn và phát tín hiệu: “Ồ đây!Ồ đây này!”.

Tôi những muốn quát cô nàng: “Ngồi yên. Đừng có manh động!”.

Tôi quay mặt đi và kín đáo liếc bàn tay của anh chàng Chủ Rừng đặt trên băng ghế. Anh ta không ngừng mân mê một cái móc khóa Volvo bằng ba ngón tay của mình.

Ở vị trí của ngón đeo nhẫn và ngón út chỉ còn lại đầu nổi khớp xương. Bàn tay anh lấm đất, có thể cả xăng dầu nữa, mu bàn tay thì nổi đầy gân xanh. Tự dưng tôi muốn hít thử đôi tay anh ta và chạm môi nên những cái khớp cụt ấy.

Thôi nào, cần phải tự chấn chỉnh ngay! Đây là chuyện xảy ra sau một thời gian sống thiếu đàn ông chẳng?

Đứng phắt dậy, tôi chộp lấy chiếc túi và co chân chạy thẳng ra cổng nghĩa trang, nhảy qua những tảng đá lát mộ và hàng giậu thấp.

4. Chương 4

Tôi rất chậm lụi khoản kế toán. Tôi có cảm tưởng mọi thứ đang hồng hồng, và tự hỏi liệu có phải vì thế mà tôi cứ lần lữa không chịu tấn công vào đồng hồ đơn chứng từ. Chỗ giấy tờ đầy tràn trên cái bàn viết cũ của bố tôi chỉ chực nổ tung như thể trong đó có một bức thư của ngân hàng đang đếm giờ, thông báo rằng khoản nợ của tôi đã vượt quá mức cho phép. Tôi không dám trả lời điện thoại trong giờ hành chính nữa vì sợ họ gọi.

Tôi chưa bao giờ có năng khiếu trong quản lý tiền bạc hay sổ sách. Mẹ hiểu chuyện đó. Mẹ vẫn thường hay ngồi nhăm tính bên cái bàn đó, lâu lâu mới quay lại ngó tôi qua vành trên của cặp mắt kính và hỏi một câu dễ trả lời: “Mẹ con mình có cảm cự nổi với chỗ hạt giống còn lại không? Con trả tiền bác sĩ thú y chưa?”.

Tất cả những chuyện còn lại đã có mẹ tôi lo liệu. Tôi chỉ việc báo với mẹ là mình cần bao nhiêu tiền mặt, bà chẳng bao giờ thắc mắc, ngay cả khi trong đầu tôi đang ấp ủ ý định mua một cái vòng tay cho Annette, cô nàng mà tôi từng hẹn hò. Cô ta cứ ra rả vào tai tôi những mẫu vòng dây cộm ưa thích, đó là điều duy nhất ở cô ta mà tôi còn nhớ.

Lúc gần đất xa trời, mẹ tôi có bảo là một ngày kia tôi sẽ phải để cho Dịch vụ Quản lý Trang trại lo liệu mọi chuyện. Bà đã nghĩ tới chuyện đó mặc dù đang phải truyền dịch. Cũng tại cái vụ truyền dịch đó mà bà phải dùng bộ Hoover và luôn tỏ ra rất khó chịu. Lúc nào tôi cũng viện cớ ra ngoài hút một điếu khi nhân viên y tế mang cái bộ lại cho bà. Và tôi chẳng có lòng dạ nào nói với mẹ là mình không có đủ tiền để trả cho Dịch vụ Quản lý Trang trại, vì thu nhập từ sữa cứ giảm đều hàng tháng.

Ngoài ra, cái trung tâm đó cũng chẳng còn mang tên là Dịch vụ Quản lý Trang trại nữa. Mấy gã trong đó giống như nhân viên môi giới chứng khoán cả đám. Tôi cảm thấy không thoải mái trong văn phòng của họ.

Mẹ luôn phát cáu với chứng bệnh ung thư bởi nó làm bà không thể đứng dậy và tỏ ra có ích. Hóa trị liệu làm bà suy tàn như việc người ta thổi tắt một ngọn nến, nhưng ngay khi thấy mặt tôi, bà lại tỏ ra như kiểu “Mẹ xin lỗi! Năm xui tháng hạn! Rồi con sẽ thông cảm cho mẹ!”.

Khỉ thật, lại cô ta, cô nàng màu be! Cô ta chẳng còn chuyện gì khác để làm hay sao? Như một cô gái già cố tỏ ra bận rộn trong khi chờ cưới tay trợ lý giám đốc. Đích thị là một ả nhân viên ngân hàng.

Cô ta ngồi đó, ghé mắt nhìn như thể tôi là một tấm séc bị từ chối – đáng thương, nhưng chẳng phải việc của cô ta.

Rồi cô ta thở dài đánh sượt và lôi từ trong cái túi to in hình hoa ra một quyển sổ. Cô ta cẩn thận mở nắp chiếc bút – bút máy á? Tôi không nghĩ người ta còn dùng bút máy từ sau khi bút bi được phát minh – và bắt đầu viết, từ tốn và chăm chú.

Dĩ nhiên trí tò mò của tôi bị kích thích cao độ. Cô nàng ngồi ghi chép bên mộ này là ai mới được chứ? Có phải cô ta đang liệt kê những ông chồng tội nghiệp đã bị cô ta cho lên trên thớt? Đột nhiên cô nàng nhìn tôi, và tôi nghe thấy một tiếng nguyền rủa lớn: cô ta đã thấy tôi quan sát cô ta. Để trả đũa cho thái độ khiêu khích đó, tôi cố hình dung ra cô ta đội một mái tóc giả xoắn xoắn màu xanh ngọc và đi tất lưới. Bộ ngực đầy bị ép chặt như muốn nhảy khỏi chiếc áo quây bằng chất dẻo màu đen bóng nhẫy. Tôi chừa lại cho cô ta hàng lông mi trắng và cái mũi phớt tức cười có gắn mấy cây nấm.

Kết quả hay ho đến nỗi tôi phát hiện ra mình đang nhìn cô ta chăm chăm, miệng ngoác ra cười. Cô ta nhìn lại tôi – và trước khi tôi kịp lấy lại vẻ mặt thường lệ, cô nàng cười đáp lại!

Mà này, có thật là cô ta không đấy?

Cô nàng màu be chuyên ngồi mím môi suy tư trước phiên đá xám xịt, cô ta có thể cười được như thế sao?

Tựa như một cô bé đi nghỉ hè, một em gái trước chiếc xe đạp đầu tiên của mình. Nụ cười hạnh phúc và tròn vẹn giống như cô bé cầm chiếc bình tưới màu hồng ở ngôi mộ bên cạnh.

Chúng tôi bị mắc kẹt như thế. Cả hai chúng tôi cùng bật đèn pha và không ai nhường đường.

Chuyện này là sao?

Tôi phải làm một điều gì đó chứ nhỉ? Mở miệng hỏi “Em có hay đến đây không? Hôm nay đông người thật đấy – mình cùng vào nhà nguyện nhé?”. Hay là tôi khẽ chạm vào đầu gối cô ấy?

Nhưng rồi ai đó đã rút phích cắm và chúng tôi cùng quay đi, nhìn thẳng về phía trước.

Trong một thoáng, chúng tôi ngồi bất động, như thể băng ghế có gài mìn. Rồi tôi bắt đầu mân mê chùm chìa khóa để ngăn mình khỏi bị nổ tan tành.

Trong khóe mắt, tôi nhận thấy cô ta đang nhìn dán mắt vào bàn tay trái của tôi. Đã nhiều năm nay tôi thói không giấu tay vào túi quần khi bị người ta để ý. Bây giờ tôi cũng không làm thế. Benny ba ngón là tôi nè. Thích thì nhận, không thì thôi nhé, cô em!

Cô ta đã chọn “không nhận”, haha! Đứng phất dậy và quàng quàng bỏ đi như thể tôi vừa chọc ba ngón tay bất hạnh của mình vào mông cô ta. Sao cô ta có vẻ cáu giận thế nhỉ?

Tôi ngờ là anh chàng Benny nịnh đầm đã lại hiện ra.

Chuyện này luôn xảy ra với tôi, thời tôi không ngừng đi tìm các cô gái. Nên biết là tôi luôn đi theo hướng mà bản năng con đực mách bảo, và như một chiếc đĩa thần, nó luôn chỉ về phía các cô em xinh tươi, tôi chỉ việc lần theo hướng đó. Từ các sân khiêu vũ ngoài trời vào mùa hè, đến các sàn nhảy ngọt ngào ở đâu đó lúc đông về, ngay cả khi thỉnh thoảng phải cắt công đến tận đầu kia đất nước. Những gian phòng tiệc tùng buồn bã được lấp đèn tuýp, chúng là nơi tập thể dục trong tuần của các trường công và cũng là chỗ họp buổi tối của những hội chống nghiện rượu. Vào thứ Sáu và thứ Bảy, người ta bọc giấy kính vào các bóng đèn và mời một ban nhạc đến. Tôi rất ít khi lui tới các vũ trường trong thành phố - một phần vì tôi chẳng biết thế nào là hợp thời, tôi nhận ra điều đó khi gặp những gã đội ngược nón kết, phần khác vì tôi nghĩ đứng xa nhau mà nhảy loi choi như thế chỉ rõ phí năng lượng. Tôi muốn quấn lấy nhau hơn. Tôi thích ôm eo một cô gái và dìu cô nàng lướt đi trên sàn nhảy. Giống như mua được tấm vé số độc đắc vậy. Các cô em thích thú vô cùng, còn tôi thì thấy các em rất dễ thương, ai cũng vậy. Lần nào tôi cũng bị mắc bẫy và không muốn buông cô gái ra sau khi điệu nhảy chấm dứt. Tôi không thích cô nói chuyện để át tiếng nhạc. Chỉ ôm các cô gái trong vòng tay, hít ngửi mùi hương của họ, lướt đi trên sàn nhảy và nhắm mắt lại.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình không thể tìm được một ai đó. Vào năm cuối trung học, hàng đồng cô bạn nhìn tôi ngưỡng mộ, tên tôi được khắc gần như khắp nơi trên bàn học của các cô. Nhưng từ khi về lại nông trại, tôi chẳng gặp gỡ được mấy người, mà thời gian thì cứ trôi như nước chảy qua cầu. Tôi đã nhận ra mình trượt mục tiêu đến mức nào.

Lúc bắt đầu thì hay ho lắm. Tôi nhảy những bước hơi phóng khoáng một chút, nhưng các cô nàng luôn có năng khiếu giữ gìn chân cứng để không bị tôi giẫm phải. Đôi khi mọi chuyện đi xa hơn thế, họ chuyển động không cưỡng lại được theo điệu nhạc, và chúng tôi lướt đi như một cặp bài trùng, tuyệt vời vô cùng. Khi bài nhạc kết thúc, các nàng sẽ ngó trộm tôi để thăm dò xem tôi sắp làm điều gì, còn tôi chỉ đứng đó nhìn với một nụ cười ngô nghê, tôi chẳng bao giờ nói những câu đại loại như: “Em có hay đến đây...em thấy dàn nhạc chơi thế nào...tối nay đông người nhỉ...”, những câu mà người ta vẫn thường nói. Chẳng phải tôi không thích chuyện tầm phào – chúng giúp người ta thân mật với nhau, nhưng chuyện đó không hợp với tôi. Một số cô gái rời tôi ra sau vài bài khiêu vũ và quay về chỗ của mình – các cô gái luôn tùm tùm lại ở một bên của gian phòng. Nhưng phần lớn họ tiếp tục nhảy.

Có lần, tôi đã bạo miệng hỏi một cô gái: “Điều gì làm em hạnh phúc?” – Câu hỏi đã quẩn quanh tâm trí tôi trong lúc khiêu vũ.

“Làm em cái gì cơ?” – Cô gái hét lên để át tiếng ồn.

“Hạnh phúc! Điều gì làm em... Khi gió, thôi bỏ đi!”.

Đỏ mặt tía tai, tôi vội vàng dắt cô ta về nhóm các cô gái.

Nhưng điều tồi tệ nhất tôi từng trải qua là lần nhảy năm bài liền như không với một cô gái. Cô nàng sượng ngắt ngắt. Sau bài thứ năm, hình như tôi đã hơi chạm vào hõm cổ của cô ta, hoàn toàn không chú ý.

Lập tức cô ta lùi lại ba bước. Cô ta tưởng tôi là ma cà rồng chắc? Tôi hình dung mấy chiếc răng nanh vô hại được cấp dưỡng đầy đủ fluor của mình mọc dài ra, nhọn hoắt, và tôi đã không thể nén cười, một nụ cười hết cỡ. Thế là cô ta nguýt dài như một con ngỗng trời tức tối, quay gót bỏ đi.

Sau đó, tôi đứng phía sau cô ta trong phòng gửi đồ. “Cái thằng nịnh đầm ấy bị sao thế?” – Bạn gái cô ta hỏi. “À, mình nghĩ hấn say thôi”, cô ta đáp, “Cậu có thấy nụ cười dần thối của hấn không? Hấn chẳng nói năng gì, chỉ nhăn răng cười”.

Thằng nịnh đầm. Bốc mùi áo sơ mi lụa và nước hoa cạo râu nồng nặc. Một thằng cha làm quá.

Benny nịnh đầm. Làm mọi người phát hoảng vì nụ cười sát nhân của hấn. Chắc vì thế mà cô ta bỏ chạy thực mạng, cô nàng màu be kia ấy.

Nhưng mà... cô ta cũng cười, không phải vậy sao?

5. Chương 5

Ngày lại ngày

mặt đối mặt

với những chiếc gương rạn

và mấy con mụ phạt xe hủ hê.

Đọc lại những câu viết trong quyển sổ màu xanh mùa thu năm nay, tôi tự nhủ có lẽ mình hơi bị trầm cảm, theo đúng nghĩa khoa học của từ này.

Trong phòng nhân viên của thư viện, tôi làm cho các bạn đồng nghiệp cười chảy nước mắt bằng mấy câu chuyện tiểu lâm điền khùng. Tôi thích nhìn thấy lớp trang điểm của họ chảy loang lổ. Mọi thứ với tôi bỗng bình thường trở lại, và tôi là người thích thú nhất trong đám.

Khi về nhà vào cuối ngày cùng với chiếc giỏ đi siêu thị, tôi luôn thu xếp cho mình công việc gì đó để làm. Tôi bày biện một chút rau quả tươi trên một chiếc đĩa gốm Đan Mạch, tưới mấy cây con, cẩn thận chọn một bài opera hào hứng, nhưng không quá lớn, để nghe với âm lượng tối đa, thấp vài ngọn nến trên thành bồn tắm và ngâm mình trong nước thật lâu, tận hưởng mùi hoa oải hương của chiếc đèn tinh dầu lan tỏa trong căn phòng tắm sạch sẽ không tì vết.

Mùa thu này, tôi đọc hồi ký và văn học kỳ ảo, trong những dịp tốt nhất. Nó có tác dụng ru ngủ - như thể đi vào một thế giới khác. Và khi đọc hết những trang cuối, tôi thấy mình kiệt sức, run lập cập trong góc xa lông giống như vừa dạt lên một bãi biển sau vụ đắm tàu. Những quyển hồi ký và thể giới kỳ ảo hỏi tôi: mày sống vì cái gì, mày làm gì với cuộc đời quá mong manh, thất thường và ngắn ngủi này?

Những đêm đó, tôi đưa ra nhiều câu trả lời khác nhau trong các giấc mơ của mình. Có lần tôi là một nữ thần, sống trong một ngôi nhà có hàng giậu thưa, và từ những đầu ngón tay tuôn ra muôn hình vạn trạng của sự sống: những cái cây leo môn môn xum xuê, những em bé mũm mĩm đáng yêu.

Những ngày khác dường như chỉ toàn mưa tuyết và sự chờ đợi mỗi mòn ở trạm dừng xe buýt. Tôi đã tăng khoản tiền đóng vào quỹ lương hưu và viết di chúc - nếu rjan đã chọn Fonus để lo hậu sự cho mình, thì việc tôi thiếu tôi phải làm là bắt chước theo anh. Trong những ngày ấy, tôi sắp xếp hóa đơn vào các tập hồ sơ, tôi mua những chiếc hộp IKEA lý tưởng để cất đầy tủ, và ngồi lọc lựa những tấm phim cũ - những bức ảnh chẳng có giá trị gì hơn đám lá thu chết từ năm ngoái.

Tôi tự sướng thường xuyên. Những người đàn ông trong cơn tưởng tượng của tôi đều quê kệch, với chiếc cằm lõm chồm râu và đôi tay thô ráp. Từ cằm trở lên, họ không có khuôn mặt.

M rta là phao cứu sinh, là mỏ neo giữ tôi lại với trần thế. Cô nàng có thể lao vào phòng tắm của tôi như một cơn lốc, tay phe phẩy hai tấm vé xem phim cho đến khi tôi ra khỏi bồn tắm, thổi tắt chỗ nến và đi cùng nàng. Sau đó, chúng tôi lẩn lóc mỗi đứa một ghế xa lông ở nhà tôi, buôn những câu chuyện vặt vãnh thường ngày và chém gió sự đời, từ trò lừa gạt ông sếp than kinh của M rta cho đến phê phán cách nhìn phụ nữ của thánh Augustin.

Từ người M rta luôn tỏa ra mùi ẩm áp của bánh mì, nước hoa và xì gà điếu nhỏ. Cô nàng sống tạm bợ với một niềm đam mê mang tên Robert, và thỉnh thoảng khi anh chàng vắng mặt vì những chuyến công tác bí hiểm, M rta với tôi nốc cạn một chai Porto trắng rồi cô nàng ngủ lại trên xa lông nhà tôi. Để rồi sáng hôm sau, trong bộ dạng tóc tai bù xù và mặt sưng húp, chúng tôi lằm bằm dành cho nhau những câu chữ vô hại. M rta quấn mình trong chiếc áo choàng ngủ xấu xí của rjan mà tôi không tài nào vứt đi được. Đã hơn một lần chúng tôi cảm thấy hối tiếc vì không là les - lẽ ra tôi có thể nghĩ đến việc sống cùng một người như M rta, còn về phía mình, cô nàng thường xuyên cảm thấy trọng lượng của Robert hơi bị quá sức chịu đựng.

Một đêm nọ, tôi nói với M rta về anh chàng Chủ Rừng và nụ cười khó giải thích của anh ta. Cô nàng nhồm dầy trên ghế, mút ướn ngón tay trở rồi giờ lên.

“Có chuyện rồi đây!” - M rta hào hứng thốt lên.

6. Chương 6

Một cuộc sống cô độc, không gia đình hay con cái, cảm giác của nó càng đau khổ hơn khi người ta là nông dân, với một vài hécta đất trồng cộng thêm một mảnh rừng.

Người ta trồng nó vì ai, cái mảnh rừng chỉ khai thác được sau ba chục năm nữa ấy? Vì ai người ta để các cánh đồng nghỉ ngơi và tránh không làm đất đai bị kiệt quệ về lâu dài?

Ai sẽ giúp tôi với chỗ rơm đây?

Tôi cố hết sức níu kéo các kết quả kiểm tra sữa hàng tháng. Những con số tăng đều, năng suất tốt hơn và vi khuẩn ít đi. Tôi đã lên chương trình cải thiện việc bón phân, tân trang xưởng vắt sữa và sắm một cái bồn đựng sữa mới. Tôi đã mua một chiếc máy kéo bánh đôi, mặc dù không cần kíp lắm. Chỉ là tôi cần cảm thấy cuộc đời tươi đẹp hơn một chút.

Cho dù có vẻ ngớ ngẩn, nhưng tôi bắt đầu ở lại làm việc ngoài đồng muộn hơn vào mỗi tối. Tôi chẳng muốn đối diện với sự im lặng dồn nén tâm thường của ngôi nhà. Nó mang hơi hướm của sự sa sút và bất tiện – đến mức một ngày trong tuần tôi đã vào thành phố tậu một chiếc đài xấu tệ, nom như một chiếc xì gà to vật đen thui, và đặt nó nằm lù lù trên bàn bếp.

Mỗi tối, khi bước chân vào nhà, điều đầu tiên mà tôi làm trước khi đi tắm là bật một kênh phát thanh mua sắm. Chất giọng hào hứng tuôn ra từ chiếc radio khiến tôi cảm thấy ở đâu đó cuộc đời vẫn đang tiếp diễn bất chấp mọi chuyện, và nó đang vươn đến tận gian bếp tối tăm cũ kỹ của tôi. Nhưng tôi không nỡ lòng nào vứt đi chiếc đài cũ bằng nhựa màu nâu với mặt trước đã ngả vàng, mà bố tôi đã tặng cho mẹ nhân dịp kỉ niệm đám cưới hồi những năm năm mươi. Thỉnh thoảng tôi bật nó, nhưng tắt tiếng đi, vì con mèo thích nằm ườn trên đó khi lớp vỏ bọc của chiếc đài nóng lên.

Tôi cho chạy máy giặt, chẳng buồn phân loại vải vóc vì tất cả đều có tông màu xám xanh. Đôi khi tôi lật xem mục gia đình của tờ Nhà nông và phát hiện thấy người ta làm những cái hiên nhà có họa tiết trang trí bằng gỗ, lại còn tự làm lấy cả xúc xích nữa. Tội quái gì phải làm sang cho cái mái hiên kia chứ, nói cho cùng nó chỉ là nơi chùi giày và chất mấy kết vỏ chai bia thôi mà! Còn xúc xích thì chỉ mất có vài ba phút khi đi chợ mua sắm hàng tuần.

Tôi từng lên kế hoạch lau chùi tủ lạnh. Trong đó có những thức ăn cũ hỏng đến mức không còn nhìn ra là cái gì được nữa. Mấy hũ mứt với chữ viết tay của mẹ trên nhãn đã có một lớp mốc xanh dày trên bề mặt. Nhưng mà vứt chúng thì chẳng khác nào vứt bà đi.

Dĩ nhiên tôi có thể tham gia các lớp học buổi tối và gặp gỡ mọi người. Chi nhánh địa phương của Hội nông dân chúng tôi có tổ chức một loạt các buổi hội thảo, lúc đầu lấy tên là “Giúp nông trại của bạn sinh lời”, nhưng sau đó nhanh chóng biến thành “Đốt bỏ nông trại của bạn”, bởi vì đó là thứ lải cao nhất ta có thể làm. Hồi đầu tôi có tham dự một đôi lần và đụng toàn những gương mặt đã từng ở Liên minh Hợp tác xã, tại nhà của Gote Nilsson, người chuyên sang nhượng máy kéo, hoặc tại bữa tiệc Giáng sinh của Hội.

Nhưng lần đó họ đến cùng vợ, tôi đã nhảy với các bà vợ và để đôi bàn tay đi thám hiểm tí chút. Có lúc, điều đó làm một bà vợ bắt đầu hít thở dồn dập hơn và bắt đầu uốn éo vùng xương chậu, làm tôi phát ngượng và lén nhìn về phía ông chồng. Tối hôm đó, bọn đàn ông chúng tôi kéo nhau ngoài tu chai rượu mà ai đó đã đem tới, và bắt đầu kể mấy câu chuyện hơi tục, bàn tán về cô con gái nông dân và tay chào hàng, chuyện bà giúp việc mách với gã người làm trong nông trại. Cả bọn cười chảy nước mắt, tự hỏi mình là chủ đất mà sao toàn gặt hái được mấy thứ rác rưởi.

Sau đó, tiệc bắt đầu tàn, và những cặp vợ chồng nhảy với nhau bài cuối, còn bọn chúng tôi đứng ở bậc cửa, khe khẽ bàn cãi với nhau về bùn thải của trạm xử lý hoặc liên minh châu Âu. Tiếp đến, luôn có người nào đó có vợ không uống giọt rượu nào vì sáng hôm sau phải dậy sớm để đi làm tại bệnh viện, và hai người cho tôi quá giang về nhà. Nếu không quá sau, tôi sẽ mơ tưởng đến bà vợ đã nhảy cùng mình điệu slow mùi mẫn, không quên tự nhắc mình phải dậy lúc sáu giờ sáng, vì tôi không có tiền trả cho người làm thay.

Còn họ, tôi nghĩ bụng, họ về với cái hiên nhà chết rấp bằng gỗ chạm, đi dèm chăn cho mấy đứa con đã ngủ say. Sáng hôm sau bà vợ sẽ pha cà phê đặc để ông chồng tỉnh táo bắt tay vào làm việc, rồi nhồi bột bánh mì và làm xúc xích. Còn cuộc sống của tôi, nó có ý nghĩa quái quỷ gì đây?

Tôi không xấu hổ khi thú nhận mình từng liên lạc với một trong những tổ chức môi giới để nhận được tờ rơi có hình một cô ả người Philippine. Nó chỉ là một tờ giấy photo đơn giản, với các hình ảnh khêu gợi đen trắng nhìn muốn ói. Bỗng dưng tôi tự hỏi cô ta nghĩ gì, cô nàng màu be ở nghĩa trang ấy, nếu cô ta nhìn thấy tôi lật đi lật lại tờ giấy photo kia. Đó là ý nghĩ u ám nhất tôi từng có trong đời.

7. Chương 7

Đồng hồ tính giờ đậu xe

Hạn dùng báo ngày sử dụng

Hạn chót đòi ta thanh toán

Di căn xã hội là đây

Tôi trải qua một giai đoạn không muốn đi thăm mộ rjan. Với cái lạnh đang tới, tôi tự nhủ, nếu phải ngồi trên băng ghế đá ấy, chắc tôi bị viêm vôi trứng mắt. Nhưng đó là rủi ro cần thiết, đám trứng của tôi phải bác lại, chúng tôi muốn đi ngó chàng Chủ Rừng một cái.

Một hôm, tôi đứng bật dậy giữa cuộc họp dự trù ngân sách thư viện để lao ra nghĩa trang.

Anh chàng Chủ Rừng không có mặt ở đó, đương nhiên rồi. Mà tôi cũng không chắc mình nhận ra nếu anh ta mặc đồ khác và mang bộ mặt nghiêm nghị.

Nhưng tôi sẽ nhận ra nụ cười của anh ta. Ở bất cứ nơi đâu.

Tôi thấy thương cho rjan quá. rjan đẹp trai, tóc nâu và tốt bụng của tôi. Vợ anh đến viếng mộ anh, nhưng đầu óc cô ả lại tơ tưởng đến chàng trai khác. Nói thật, nếu chúng tôi đổi chỗ cho nhau, nếu tôi mới là người nằm dưới đất và rjan là người ngồi trên băng ghế, tôi đảm bảo anh ấy sẽ lúi ổng nhòm ra ngắm lũ chim.

Tình cảm nhất thời của tôi dành cho rjan đã tan biến trước cả khi chúng tôi làm đám cưới. Nó đã biến mất như một làn da rám nắng – ai mà nhận ra da mình đã hết rám nắng kia chứ? Nhưng không như làn da nâu, tình cảm của tôi không bao giờ quay trở lại. Có những giai đoạn trước khi cưới, tôi đâm hoảng và rình trông điều gì đó ở phía núi bên kia mà tôi sẽ không bao giờ thấy, hay ít nhất là với rjan.

Đó là một giai đoạn chịu đựng của M rta. Những châu trà kéo dài đến tận ba giờ rưỡi sáng.

“Người ta đâu thể say đắm nhau mãi được, phải không? Đam mê ngàn ngụt sẽ dần dần bị thay thế bởi tình yêu, đúng không? Hay bởi thứ gì đó lâu bền mà người ta có thể đặt cược vào? Một tình cảm giống như tình bạn sâu sắc cộng thêm tình dục ấy?” Tôi ca thán.

Chúa ơi, tôi bất ngờ khi cô ấy không ói sặc sụa! Những cuốn sách tư vấn yêu đương toàn bị M rta cất trong buồng vệ sinh để có thể xé vài trang khi cần.

“Chán tự thuyết phục mình rồi hả?” M rta nói bằng quơ, mắt nhìn tôi qua điều xì gà nhỏ. Nguyên tắc của cô là: lắng nghe con tim mình.

“rjan, anh ấy có tất cả”. Tôi nhấn mạnh.

“Theo kết quả nghiên cứu tiêu dùng chắc?” M rta xì một tiếng. “Kết quả thử nghiệm tốt nhất, trong số đàn ông thuộc khung tuổi từ 25 đến 35 chắc? Nhưng anh ta có tồn tại thực sự không vậy? Hay chỉ là một nguyên mẫu? Cậu có kiểm tra để bảo đảm anh ta không chạy bằng pin chưa? Cậu biết không, nếu cậu nghe thấy tiếng ro ro nhỏ xíu bên trong lỗ tai của anh ta thì...”.

Sau đó ít lâu, chàng Robert đã bán mất chiếc xe hơi của M rta và đi Madagascar cùng với số tiền bán xe, bỏ lại bạn tôi. Khuôn mặt M rta chảy dài trong một khoảng thời gian, nhưng cô ấy đã lấy lại thành công các đường nét trên khuôn mặt nhờ cầm thù Robert, làm việc như một con diên, rồi cầm thù thêm chút nữa trước giờ đi ngủ. Khi chàng kia quay trở lại, rám nắng và hấp dẫn, chỉ sau ba tuần M rta đã lại mở rộng vòng tay với anh ta.

Thế đấy, câu hỏi đã được trả lời. Nếu đó là điều người ta tìm thấy ở phía núi bên kia, thì tôi không dám.

Thế là tôi lao vào công cuộc trở thành một người vợ viên mãn. Sáu tháng sau, chúng tôi đã có một đám cưới êm ả như đôi dép bông đi vừa chân. Chúng tôi chia sẻ bình đẳng với nhau các khoản chi tiêu và công việc nhà, đãi ăn tối các đồng nghiệp với rượu Demestica Hy Lạp mát lạnh và phô mai Bungari, đánh bóng những món đồ cũ mua được, và người này cắt những bài báo mà người kia có thể quan tâm.

Chuyện trên giường có đôi chút trở ngại, và chúng tôi cùng cho đó là do tuổi thơ thiếu thốn tình cảm của tôi. rjan rất tận tình với những màn dạo đầu chưa bao giờ ngắn hơn nửa tiếng, nhưng tôi vẫn cứ khô queo như tờ giấy nhám. Chúng tôi cọ vào nhau kín mít.

Tất nhiên, tôi chưa bao giờ hiểu rõ rjan.

Không phải là anh ấy giấu giếm một số chuyện – hề hỉ là anh ấy kể tuốt tuồn tuột những gì mà tôi muốn biết, từ chuyện có cảm tình với đảng phái nào, cho đến tên họ thời con gái của mẹ anh. Nhưng mà...

“Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa, không liên quan với nội dung bài báo”. Đôi khi ta đọc thấy dòng chữ này trong các cuốn tạp chí. Nó khá đúng với trường hợp của rjan. Đến nỗi tôi thôi tự tra vấn mình.

Mà rjan cũng chẳng hỏi han gì cơ, hoặc nếu có hỏi, thì trên trán anh rành rành dòng chữ Anh đang cố tỏ ra quan tâm đây này. Thế là tôi cũng thôi không trả lời. Chuyện đó có vẻ chẳng làm anh bối rối cho lắm.

Những khoảnh khắc chúng tôi cảm thấy gần gũi nhau nhất, đó là khi chúng tôi nói chuyện về đám bạn bè đã ly dị sau những buổi hòa giải hôn nhân đầy bão tố. Chúng tôi thích điểm lại những sai lầm của họ. Đôi khi chúng tôi còn đi đến chỗ quăn lầy nhau bên dưới tấm chăn lông ngỗng thiết kế cầu kỳ, và tôi thấy đỡ rất hơn thường lệ.

Nhưng dù rjan ra công ra sức nhắm vào những vùng khoái cảm của tôi thì chẳng bao giờ, chẳng bao giờ nang trứng nhấp nhúm trong bụng tôi cả.

Tôi bắt đầu thấy lạnh mông thực sự trên băng ghế đá, và đứng dậy ra về. Hôm nay không có chàng Chủ Rừng nào. Thế đấy! Cả hai lần sau đó anh ta cũng không xuất hiện.

Đến lần thứ ba, tôi dừng đầu anh ta tại cổng nghĩa trang lúc ra về. Anh ta mang theo vài nhánh thông nhỏ, một vòng hoa tang bằng nhựa và một cái đèn lồng cho lễ các thánh. Phải rồi, hôm nay là ngày tưởng niệm người quá cố mà! Anh ta gạt đầu chào tôi với vẻ nghiêm nghị của một ông giáo già, như thể đang hỏi thăm: “Ngày con, lồng đèn của con đâu?”.

Tôi lại nhớ tới M rta và Niềm Đam Mê của cô ấy. Lúc đầu, chắc cũng như thế này nhỉ? Khi người ta bắt giác đổi hướng, khi đôi chân và các nang trứng bắt đầu tự làm theo ý của chúng?

Vòng hoa nhựa á? Chắc rjan tức cười lắm – phải, anh ấy biết cười chứ!

Tuần tiếp theo tôi không đến nghĩa trang. Đôi chân và đám trứng của tôi cần được thuần hóa, nếu không chuyện này sẽ trở thành lỗi bịch.

Olof là thủ trưởng thư viện và vừa mới ly dị vợ. Anh ta hỏi xem tôi có muốn ăn nhẹ sau giờ làm việc hay không. Chúng tôi đến một quán rượu mới mở, được trang hoàng cẩn thận theo phong cách mà chẳng quán rượu ănglê nào còn dùng kể từ thập niên ba mươi. Olof có một lọn tóc muối tiêu trông như trẻ con. Nó cứ rơi xuống trán mỗi khi anh ta hắng lên. Đôi bàn tay dài trượt của Olof có những cử động rất trang nhã khi anh ta nói chuyện. Tôi tin đó là thói quen anh ta đã có từ hồi đi học ở trường Sorbonne.

Chúng tôi ăn bánh mì kẹp thịt cừu, tôi uống rượu vang, còn Olof uống bia Bỉ và luôn miệng huyền thuyên về nó trong lúc liên tục hắt lọn tóc ra sau đầu. Sau đó chúng tôi nói về Lacan, Kristeva và dàn hợp xướng thánh ca Gregory, trước khi về nhà tôi để làm tình. Chuyện đó hoàn toàn bình thường. Tôi đã kiêng khem suốt thời gian dài rồi còn gì.

Nhưng cả lần này nữa, nó không làm rung động các nàng trứng của tôi.

Chúng tôi đứng lên, đi tắm, rồi uống hết chỗ rượu Pernod của tôi. Orlof cho tôi xem ảnh của hai đứa con anh và kể chi tiết việc đeo niềng răng của con bé gái. Rồi anh bật khóc. Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều nhẹ nhõm khi anh ra về.

Sau đó tôi thôi nghĩ tới anh chàng Chủ Rừng trong nhiều ngày. Có vẻ đây là chiến thuật đúng để đưa các cô nàng trứng vào quy củ trở lại. Thỉnh thoảng tôi tìm cho mình người bạn tình trong một đêm, để duy trì tình trạng của hệ thống. Mỗi quan tâm dành cho Chủ Rừng của tôi chỉ là triệu chứng của một sự thiếu thốn, giống như khi thiếu vitamin B thì người ta bị giòn móng ấy. Chỉ cần vài viên men bia là mọi sự đầu lại vào đấy thôi.

8. Chương 8

Tôi là một gã thất bại vô đối, thật đấy. Thất Bại Cấp Quốc Gia. Rồi đây tôi sẽ được tắm ướp và trưng bày ở bảo tàng Skansen bên cạnh những hiện vật khác. Tôi cảm thấy như thế mỗi khi vào thành phố, và trong cả những dịp khác nữa. Khi tôi xem truyền hình chẳng hạn. Rõ ràng tôi sinh nhằm thế kỷ, xét trên cả quan điểm lẫn thái độ sống.

Tôi sống ở nông thôn, mặc toàn những thứ mua quàng mua xiên trên mấy cuốn catalog bán hàng. Năm nay ba mươi sáu tuổi, vậy là được người làng liệt vào loại trai già rồi. Từ bây giờ, phụ nữ sẽ hiếm khi nhìn tôi đến lần thứ hai. Tôi xuống dốc thấy rõ, trong khi hồi xưa tôi từng là vô địch môn ném lao ở trường... Cũng đã hai mươi năm rồi chứ ít ỏi gì! Trời ơi, những năm tháng ấy đâu rồi, một phần tư cuộc đời tôi đã trôi đi trong khi tôi chẳng có thời gian để ngược mặt lên khỏi cuốn nhật ký sữa!

Nhưng chẳng phải trang phục là thứ duy nhất biến tôi thành kẻ thất bại: ở quê tôi nhiều người cũng ăn mặc như thế và họ vẫn sống khỏe. Thật ra càng ngày tôi càng bị “chìm” đi, nói thế còn là nhẹ. Chẳng có phong cách gì. Rõ ràng tôi đã làm bạn với lũ bò trong thời gian quá dài.

Giống như ngày hôm kia, chẳng hạn. Hôm ấy là ngày lễ các thánh. Cứ mỗi dịp lễ các thánh kể từ ngày bố tôi mất, mẹ và tôi đều đến bằng một chiếc đèn lồng trên mộ ông. Mẹ luôn mua một vòng hoa có gắn các quả thông hoặc hoa môn, bằng nhựa để cho bền. Chúng tôi không có thời gian đến thăm mộ thường xuyên mà lại. Giờ thì mẹ cũng nằm dưới đó, nên tôi cũng muốn tặng bà một vòng hoa như thế.

Tôi gặp cô nàng màu be ở cổng nghĩa trang. Tôi có cảm giác cô ta nhìn tôi rất kỳ cục, như thể sợ dính phải một nụ cười ngớ ngẩn từ gã nịnh đầm. Vậy nên tôi tạo cho mình vẻ mặt nghiêm nghị, chỉ gật đầu chào rồi đi tiếp.

Và rồi.

Cứ như thể ai đó đã đâm tôi một cú để tôi sáng mắt ra.

Tôi cảm thấy thất vọng khi cô ấy ra về! Trong nhiều tuần lễ, tôi thấy thật nhẹ nhõm khi có trọn vẹn một băng ghế để ngồi suy nghĩ. Nhưng giờ tôi lại muốn có cô ấy ngồi bên cạnh. Tôi muốn biết cô ấy đi đâu sau khi rời nghĩa trang.

Thế là tôi quay lại, bắt đầu bám theo cô ấy, ở một khoảng cách khá xa. Người đi đường e ngại quay nhìn tôi tấp tễnh bước đi, với vòng hoa tang và chiếc đèn lồng trên tay, chốc chốc lại nấp vào đuôi một chiếc xe hơi đang đậu khi cảm thấy cô ấy ngoái nhìn phía sau.

Nhưng cô ấy không hề làm chuyện đó, dù chỉ một lần. Cô cứ thế rảo bước qua nửa thành phố rồi vào trong một thư viện.

Biết ngay mà. Cô ta có cái vẻ của một con mọt sách suốt ngày chỉ biết đọc những trang giấy chi chít chữ và tuyệt nhiên không có một hình vẽ nào.

Chẳng biết phải làm gì, tôi đứng ngoài cửa. Ngay cả kẻ Thất Bại Cấp Quốc Gia cũng thừa biết chẳng ai xông vào thư viện với chiếc đèn lồng và vòng hoa tang lủng lẳng trên tay cả. Tôi hình dung ra cảnh mình

gác vòng hoa lên giá để mũ và đặt cái lồng đèn lên quầy mượn sách, trước khi hỏi tiếp tân có trông thấy một cô gái màu be hay không.

Chắc là cô ấy sẽ sớm quay ra, với một chiếc túi đầy sách, niềm vui thú thường nhật của cô ấy. Nhưng còn phải đợi bao lâu nữa đây? Tôi bắt đầu làm quá nhiều người để ý. Kể Thấy Bại Cấp Quốc Gia ban phát cho họ nụ cười nịnh đầm rạng rỡ nhất và đựng đưa chiếc lồng đèn dễ thương. Đừng có để ý đến tôi làm gì, mới ở trong viện tâm thần ra đây!

Đột nhiên tôi quay gót và bắt đầu chạy xuyên qua thành phố trở lại nghĩa trang.

Tất nhiên điều đó khiến mọi người cứ nhìn tôi không chớp mắt.

Sao hắn ta lại chạy như ma đuổi với cái vòng hoa tang thế nhỉ? Có chuyện gì vậy? Cổ quan tài đâu?

Quý tha ma bắt mấy người đi!

9. Chương 9

Em mơ mùi hoa táo

Anh gửi quả trên vai

Anh và em ai biết

Quả kia có nghĩa gì?

- Với cô, mọi chuyện sẽ ổn thôi. – Liliane nói bằng giọng mỉa mai.

Liliane là đồng nghiệp của tôi ở thư viện. Tôi luôn muốn tránh đi khi chị ta lao bỏ đến trong tiếng gót giày khua ầm ỉ và đôi tay khệ nệ mang vác những thứ chẳng đâu vào đâu, làm như bận bịu lắm. Chị ta lúc nào cũng mệt mỏi, chẳng bao giờ hoàn thành việc gì, và canh chừng không để ai có thể tìm thấy chút vui thú khi làm việc.

- Dĩ nhiên rồi. – Chị ta thốt lên, tay xoắn chiếc khăn quàng hiệu Kenzo như sợi dây thừng. – Ý tôi là, cô ấy, buổi tối cô chẳng vướng bận gì. Cô tha hồ dốc sức cho công việc.

Chị ta nói một cách gay gắt, như thể muốn ám chỉ tôi chắc chắn có gian dối gì đó. Một con mụ lớn tướng nhưng chẳng có gia đình, một thứ phá hoại bãi công của cuộc sống phụ nữ.

Khốn kiếp! Chị ta chuyên nghiêng đầu duyên dáng hỏi xem tôi, “người không có gia đình”, có thể trực ca tối và ngày chủ nhật hộ chị ta được không.

Tôi vừa được đề bạt phụ trách khu sách thiếu nhi của thư viện. Có lẽ bởi mấy năm vừa rồi tôi đã đề ra nhiều hoạt động cho các cháu nhỏ: Giờ đọc truyện cổ tích này, những buổi sinh hoạt sân khấu, hội sách thiếu nhi, rồi các buổi triển lãm tranh vẽ nữa. Lundmark là người từ trước đến giờ vẫn phụ trách mảng thiếu nhi, nhưng chị ấy sắp sửa về hưu và muốn chuyển sang làm bán thời gian. Với chị, chuẩn mực của văn học thiếu nhi luôn là Tôi đã học đọc như thế nào của cấp tiểu học xưa lắc xưa lơ, và ngọn lửa nhiệt tình của chị ấy đã tắt từ lâu. Thường thì chúng tôi chẳng thấy chị đâu, vì chị toàn ở dưới kho sách. Việc tôi thổi một làn gió mới vào mảng sách bụi bặm do Lundmark phụ trách chỉ có lợi cho chị, nên chị cứ phởn phác cho tôi làm, mặc dù đó không phải việc của tôi. Tôi làm chỉ vì thích bọn trẻ khùng khiếp, dù không nói ra.

Phải, dù không nói ra! Làm sao nói được điều đó khi bạn là một mụ góa gần ba mươi tuổi không con cái? Nếu tôi bế một đứa bé trong lòng, tất cả những người phụ nữ quen biết tôi – ngoại trừ M rta – sẽ tỏ ra thương hại một cách khoái trá, mà tôi thì không muốn ban cho họ cái diễm phúc đó. Bọn họ sẽ bảo là, dù sao thì, họ cũng còn con còn cái, cho dù có đang đi tư vấn hôn nhân và/hoặc đã ly dị, nên buộc lòng họ phải làm việc bán thời gian với đồng lương còm cõi. Họ sẽ phàn nàn rằng lũ trẻ không cho họ ngủ ngon giấc, rằng chúng cứ hở ra là đánh nhau, nồn ọe trong xe và chẳng chịu làm bài tập. Họ sẽ rên rỉ vì giá cả sữa, giày thể thao và khóa học cưỡi ngựa. Rồi thì họ phải về sớm, do thằng bé Per lên cơn sốt, con bé Fia

phải đi chữa răng. Hoặc đã đến lượt họ phải tuần tra bảo vệ bảo vệ an ninh khu phố cùng đội dân phòng phụ huynh, nếu không cũng phải đi tham gia buổi họp của phụ huynh các bé học nhảy kiểu Nhật. “Làm thêm giờ với cô chẳng thành vấn đề”, bọn họ luôn nói, “Cô may lắm đấy, cô biết không!”.

Chuyện đó diễn ra thường xuyên đến mức độ đôi khi tôi phải quay lại làm việc thêm giờ vào buổi tối, trong lén lút! Bởi vì tôi quá yêu những bức vẽ ngộ nghĩnh của bọn trẻ. Tôi tổ chức những buổi đọc truyện cổ tích để có thể thanh thản ngắm nhìn những cô cậu bé chăm chú lắng nghe. Những đôi mắt to tròn, khuôn miệng hé mở, cả cơ thể quay về phía phát ra câu chuyện cổ tích như những đóa hoa hướng về phía mặt trời. Tôi là một người thích ngắm trẻ con.

Thật khó xử, vì nếu những người không có con cái như chúng tôi tỏ ra quan tâm đến bọn trẻ, các bậc cha mẹ thực sự của chúng cảm thấy bị trêu tức, có lẽ thế. “Giá mà cô biết”, họ thở dài, “Đôi lúc tôi chỉ muốn tống cổ chúng nó ra đường cho rảnh nợ”.

Thoạt nghe, ý kiến của họ cũng không tồi. Tất nhiên, tôi hiểu: đó là tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ sinh học trong tôi đang ngày càng kêu to hơn. M rta cũng đâu có con, vì Niềm Đam Mê của cô ấy tuyệt đối không muốn rơi vào bẫy một lần nữa. Anh ta đang cố hết sức để có thể lờ đi khoản trợ cấp nuôi ba đứa con với ba người đàn bà khác nhau. M rta từng nhếch mép cười và bảo tôi đáng lẽ những ông bố bà mẹ không được phép có con, vì họ không biết trân trọng chúng.

Chúng tôi thì có. Nhưng chúng tôi chắc cũng không đời nào đi dọn bãi nôn trong xe hơi.

- Tôi á, tôi sẽ chẳng bao giờ được làm trưởng ban. – Liliane nói, - Ít nhất một thảm họa ở nhà mỗi tuần, cho đến khi đứa nhỏ nhất đi nghĩa vụ quân sự, có lẽ thế. Còn cô, cô sẽ thăng tiến. Có lẽ cô được hưởng mức lương ngang với nhân viên bảo tồn không gian xanh chưa thâm niên. Và trả dứt khoản nợ thời sinh viên trước khi chết! Còn tôi á, thậm chí tôi còn chẳng đủ tiền để đi tập cho giảm cân – mà cũng có vấn đề gì đâu, chẳng nào tôi cũng không đủ tiền mua thức ăn mà! Hình như Olof là người đã đề bạt cô thì phải...

Đùng một cái, chị ta đã thành công trong việc đổ vấy trách nhiệm cho tôi về sự thiếu thốn của đàn con, đồng thời bóng gió ám chỉ tôi đã lên giường để thăng tiến. Chơi khéo lắm, Liliane! Bây giờ chị có thể chào từ biệt những ngày Chủ nhật trốn việc được rồi đấy.

Cái vụ đồng hồ sinh học. Tôi hình dung nó như những chiếc đồng hồ báo thức to tổ chẳng, có cái búa nhỏ cứ gõ liên hồi vào hai núm chuông tròn, cho đến khi người ta hoảng hồn thức dậy với một ham muốn điên cuồng chuyện nhân giống, hay chí ít là sinh sản. Tôi tự hỏi liệu cái đồng hồ này có chức năng ngủ nướng để cho phép người ta ngủ thêm một chút không? Nếu có thì, ngàn lần cảm ơn!

Đấy cứ xem, cái đồng hồ sinh học đã làm tôi thành ra thế nào. Đáp ứng quá chừng mất nét với anh chàng Chủ Rừng! Mà theo tôi biết, anh chàng hoàn toàn có thể có cả đàn con, tất cả đều đội cái mũ có chữ Hiệp hội Chủ Rừng. Tôi hình dung chúng xếp thành một hàng đi đều bước cùng ông bố, mỗi đứa vác một chiếc xẻng trên vai.

Ngày mai là sinh nhật của tôi. Ba mươi lăm tuổi. Với tôi, không có chuyện ăn bữa sáng trên giường. M rta đang ở Copenhagen cùng với Niềm Đam Mê. Bố tôi chẳng bao giờ gọi điện chúc mừng sinh nhật, chỉ có mẹ tôi làm chuyện đó thôi. Mà mẹ tôi thì – phải, bà rất nhớ những ngày sinh nhật, có điều nhớ nhầm ngày tháng. Bà luôn nhảy cẫng lên để chúc mừng sinh nhật ai đó, đôi khi là vào giữa đêm, theo lời kể của người chăm sóc. Tiếc là không bao giờ đúng ngày.

Ở chỗ làm, tất cả mọi người để chờ đợi tôi mang bánh đến. Một cái bánh Công chúa truyền thống với lớp bột hạnh nhân màu xanh, nếu không họ sẽ không tặng cho tôi cái lọ gốm chán đời làm bằng tay mà cả đám đã hùn tiền mua.

rjan từng tặng tôi những món quà sinh nhật trang nhã, thiết thực và khách quan. Máy nướng bánh mì kiểu cọ, mũ bảo hiểm cho người đi xe đạp, có lần là chiếc quần đùi lửng dầy dặn của Na Uy. Nhưng anh không bao giờ dọn cho tôi một bữa sáng tại giường. Nguyên tắc của anh là chúng tôi phải trân trọng cái chăn lông ngỗng trăm phần trăm mà hai đứa phải bỏ cả đồng tiền để thừa về.

10. Chương 10

Việc cày ải mùa thu đã chấm dứt. Tôi đã quyết định sẽ không làm lụng quá nhiều trong cánh rừng mùa đông năm nay, chỉ tĩa tót nhăng nhít mấy cành cây thôi. Giờ là lúc tôi bảo dưỡng máy móc. Tôi cũng có thể đổ bê tông một hầm ủ phân mới và sơn lại kho dụng cụ.

Nhưng tôi chẳng làm gì.

Ngày nối ngày, có những lúc tôi từ chuồng bò về đến nhà là bụng người xuống băng ghế trong nhà bếp và cứ nằm yên đó, mắt nhìn cắm lên trần nhà. Hễ nhìn ra cửa sổ là tôi lại thấy những thứ còn dang dở. Thỉnh thoảng tôi đọc tờ Nhà nông, cả phần tin tức lẫn những mẫu rao vặt trong mục Gia đình, và tất cả những tin cáo phó ở trang địa phương. Có bắt tay vào việc gì cũng vô ích, chẳng mấy chốc lại đến giờ vắt sữa bò.

Năm năm trước, trong làng còn hai đứa chúng tôi làm nông. Bengt-G ran cũng tiếp quản trang trại của ông già, chúng tôi cũng thỉnh thoảng gặp nhau buổi tối để cùng uống châu bia. Chúng tôi trao đổi với nhau về khả năng nhập hai đàn bò sữa và xây dựng một xưởng vắt sữa độc lập. Nhưng ông anh rể của cậu ta vốn là nhà kinh tế làm việc trong hội đồng địa phương, đã phán rằng thương vụ này cầm chắc thất bại. Sau đó cậu ta gặp Violet, một cô nàng ưa du lịch. Bengt-G ran lo ngay ngáy việc cảnh cô nàng bị mồi chài trên bãi biển mới những gã rám nắng, ngực lông lá, cổ lủng lẳng dây chuyền vàng với chiếc thánh giá, và trước khi mọi người kịp định thần, cậu ta đã bán đàn bò và bám theo Violet tới những miền nắng gió. Cậu ta chuyển sang nuôi bò thịt, hợp đồng với một tay trên thành phố để hấn chăm lo cho đàn bò khi cậu ta vắng mặt. Vào mùa đông, cậu ta mãi miết kiếm tiền với chiếc xe ủi tuyết. Bây giờ tôi hiếm khi gặp cậu ta.

Mùa thu năm ngoái, trước khi biết bệnh tình của mẹ, tối nào tôi cũng lái xe đi thăm thú mọi người. Những người còn bám trụ lại trong làng ấy. Người già mời tôi cà phê và kể lể về bệnh tật của mình, trong khi những người trẻ hơn luôn bận rộn cho con ngủ hoặc sơn lại tủ bếp. Nhưng mỗi khi có cô em họ hoặc cô bạn vợ đến chơi, họ lại mời tôi dùng bữa tối thứ Sáu để cho đủ cặp. Chúng tôi ăn thịt nai quay, uống vài ly rượu, thỉnh thoảng còn nhảy đầm nữa. Không chóng thì chầy tôi sẽ được bỏ lại cùng với một cô gái, và nếu tôi đủ say, hai đứa chúng tôi sẽ đi kiếm chỗ nào đó để vui vầy một chút, nhưng không bao giờ tiến xa hơn. Mùa thu này, tôi không lấy xe đi đến nhà bạn bè một lần nào, nhưng cũng có mấy người quá bộ đến chơi. Tôi là hàng – xóm – tốt mà lại. Trên trán họ in rành rành như thế. Nhưng cũng có thể tôi chỉ tưởng tượng vậy thôi.

Hôm nọ, lúc tôi đến ngân hàng trong thành phố, tôi gặp cô nàng màu be. Cô ta đi vào thư viện và không mang theo sách, theo như thói thấy. Tôi tự nhủ có khi cô ta làm việc trong đó cũng nên. Thế rồi...sau khi đã xong việc ở nhà băng, trên đường về đôi chân của tôi tự bước đến cửa kính thư viện. Phải, chúng nó tự đi đấy. Thế là tôi bước vào. Hài không chịu nổi!

Dưới ánh sáng mặt trời chiếu qua mái kính của quầy tiếp tân, tôi hơi chột dạ và kín đáo quay đầu hít thử xem áo khoác của mình có mùi chuồng bò hay không.

Rồi tôi thấy cô ta. Cô ta đang cúi người nói chuyện với một em bé, tay chỉ vào thứ gì đó trong cuốn sách. Cả hai cùng cười.

Tôi tiến lại gần và chạm ngón tay vào vai cô. Cô nàng thẳng người lại, mặt hơi nhăn nhó. Lúc nhìn thấy tôi, cô ta có vẻ luống cuống và hơi sợ. Thật ra tôi cũng đâu có can đảm gì.

- Hơ... chào cô. Cô có... cô có cuốn sách nào về nuôi ong không? – Tôi biến báo, cô không để lộ nụ cười sát thủ của mình.

- Tôi nghĩ là có. À mà... chào anh! – Cô ta chỉ nói vồn vện có thể. – Anh chỉ cần hỏi ngoài quầy tiếp tân. Lúc này đang là giờ nghỉ trưa của tôi.

Kẻ Thất Bại Cấp Quốc Gia thu toàn bộ năng lượng để tung một cú quyết định:

- Cô có muốn... đi thăm nghĩa trang không?

Cô ta nhìn tôi hồi lâu.

- Này, tôi thừa biết anh nói câu này với mọi cô gái. – Cô ta nói, và nở nụ cười của một cô bé đi nghỉ hè.

Từ khoảnh khắc đó, tôi chẳng còn nhớ được gì, nhưng tôi biết không còn gì khó xử hay lạ lùng nữa.

Cô lấy áo choàng, và chúng tôi rời thư viện. Thậm chí tôi còn nhớ là chiếc mũ len xù của cô rất dễ thương. Với mấy cây nấm.

Chúng tôi vào một nhà hàng. Tôi chẳng còn nhớ bọn tôi đã ăn gì hay nói gì. À, có một chuyện. Khi tôi định trả tiền cho cả hai, cô ấy lên tiếng: “Cảm ơn anh nhé. Thật đấy. Hôm nay là sinh nhật của tôi. Lần thứ ba mươi lăm. Đây là một món quà dành cho tôi”.

Ngay lập tức tôi hiểu ra vấn đề.

Cô ấy không có món quà nào khác.

Và tôi đã yêu cô ấy mất rồi.

Nó không hẳn là một cú hích. Nó giống như khi tôi chạm vào hàng rào điện nhưng không bị toi mạng thì đúng hơn.

11. Chương 11

Cả cuốn lịch trống trải

Không ai hẹn đi chơi,

Những ngày rằm trăng tỏ

Ai hẹn thì xin mời

Lúc đó tôi đang nói chuyện với một bé gái cứ nhất quyết cho rằng Bạch Tuyết là người ngu ngốc. “Thậm chí không nhận ra bà dì ghẻ mang táo đến! Quá ngớ ngẩn!”. Con bé đã nói thế. Cả hai chúng tôi đều bật cười.

Rồi ai đó gõ vào vai tôi. Tôi suýt nữa thì tưởng đó là cánh tay công lý, hóa ra là anh chàng Chủ Rừng! Anh ta khoác chiếc áo sặc sỡ như thường lệ, nhưng đã bỏ mũ. Một lọn tóc màu xám lò xo trỏu trán anh chàng. Anh ta có vẻ tức giận và công kích cái gì đó rất khó hiểu bằng giọng nói như ra lệnh. Tôi nhủ thầm chắc anh ta phản đối cách thức chăm sóc mộ của tôi, và phải mất một lúc tôi mới hiểu thật ra anh ta cần tìm một cuốn sách.

- Anh hỏi ngoài quầy tiếp tân ấy, lúc này tôi đang nghỉ trưa. – Tôi mắng luôn.

Gương mặt anh ta đột nhiên căng cứng một cách mất kiểm soát. Rồi anh ta hỏi tôi nghĩ như thế nào nếu đi dạo ngoài nghĩa trang cùng với anh ta.

Cô bé con nhìn anh ta một cách chăm chú.

Bỗng dưng tôi hiểu ra mình đã nhầm lẫn đâu đó và bỏ lỡ một số chi tiết.

Chúng tôi đã đi ăn trưa cùng nhau. Anh ta ăn một lượng thịt hầm đáng kể cùng với củ cải đường và bánh mì. Anh ta còn uống sữa, uống ừng ực ấy, trong khi tôi chỉ làm mỗi một việc là sưởi ấm bằng nụ cười của anh ta. Không có cái mũ trên đầu, khuôn mặt anh có vẻ ân cần, không ảo não cũng chẳng già nua, mà rất chân thực. Còn mái tóc rối, không còn từ nào để mô tả nó ngoài từ “quyến rũ”.

Chúng tôi đã trò chuyện, nói những thứ vui vẻ và bâng quơ chẳng đâu vào đâu. Chúng tôi không hề nói về Kristeva hay Lacan – theo những gì tôi còn nhớ được, câu chuyện xoay quanh mấy con yêu tinh, các bước khác nhau trong việc đổ bê tông, lũ chim sẻ đất vàng, thánh đường Saint Pierre ở Roma, và móng của ngón chân cái. Anh ta nói nhanh đến nỗi tôi tưởng như anh ta nói bằng tốc độ của suy nghĩ.

Không hiểu làm thế nào tôi đi kể rằng hôm nay là sinh nhật tôi, và anh chàng hiểu ra tôi chưa nhận được quà.

- Cô đi với tôi! – Anh ta nói.

Anh đội mũ lên đầu, và dùng đôi tay rắn chắc giúp tôi khoác áo choàng. Sau đó, với những bước đi như chạy, anh lôi tôi đến cửa hàng bách hóa Domus, và bắt đầu mua các món quà. Anh hỏi tôi thích thứ gì, rồi bảo tôi nhắm mắt lại mỗi khi anh ra một quyết định. Chúng tôi đi khắp ba tầng lầu, rồi ngồi vào quán cà phê để ăn vài cái bánh kem nhỏ.

Anh đã rải đều trên bàn tất cả những gói quà rất dễ thương, rồi nhìn tôi một cách sốt ruột. Tôi vào cuộc với một sự vội vã thực lòng, và xé giấy gói của tất cả chỗ quà, cùng với những tiếng “Ồ!”, “A!” và “Nhiều quá!”.

Ở tầng trệt anh đã mua đôi hoa tai hình chuột Mickey, một bánh xà phòng hình con bướm, và một chiếc quần bó màu tím hoa cà. Tại tầng một, anh mua một quả bóng màu đỏ, bóng bẩy, một tấm áp phích tả bóng của một đôi tình nhân tay trong tay đi trên mặt biển về phía mặt trời mọc, lồng trong hình một vỏ ốc to tướng, và một chiếc mũ cũng dễ ghét như mũ của anh, nhưng không có chữ Hiệp Hội Chủ Rừng.

Trong gói quà cuối cùng là một chiếc kèn harmonica.

- Em biết thổi harmonica không?

Tôi lắc đầu.

- Càng tốt! Anh cũng chẳng biết thổi! Anh biết chúng ta có một số điểm chung mà. – Anh chàng mỉm cười.

Đang chuẩn bị cắm nĩa vào chiếc bánh ngọt thứ ba, toàn thân anh bỗng cứng lại. Anh vừa liếc nhìn đồng hồ.

- Anh phải đi đây! – Anh kêu lên. – Đáng lẽ anh phải quay về từ mấy tiếng trước.

Anh đứng phắt dậy, làm chỗ giấy gói và các món quà nhảy lưng tung, rồi lao bổ đến chiếc thang máy. Đúng lúc đặt một chân vào trong đó, anh quay lại.

- Em tên gì? – Anh hét lên.

Tôi thấy mình như con ngốc khi hét toáng đáp lại:

- Desiréeeeee !

Mấy người khách chung quanh có lẽ tưởng tôi mới từ trên trời rơi xuống.

- Cái gì? – Tôi nghe tiếng anh từ buồng thang máy vọng ra, rồi anh biến mất.

- Còn mày, tao nghĩ tên mày là Lọ Lem – Tôi lẩm bẩm với chiếc bánh ngọt. – Cẩn thận kẻo rơi mất giày đấy!

Không khí trong phòng nhân viên của thư viện thật khó tả khi tôi quay lại, muộn ba tiếng đồng hồ, vì không có cái bánh Công chúa nào.

12. Chương 12

Tôi đã phải trả giá quá đắt. Tôi không nói về mấy món quà, không hề. Khi bước vào chuồng bò muộn giờ vắt sữa một tiếng rưỡi đồng hồ, lũ bò không tặng cho tôi món quà nào. Chúng đã ăn hết chỗ rơm, nằm lên đồng phân của mình và trở lên ương ngạnh đến nỗi làm tôi tốn rất nhiều thời gian. Chỉ đến khi chuyển sang khâu dọn dẹp, tôi mới sực nhớ ra mình đã vắt sữa con bò đang bị chích peniciline. Sữa của nó đã được đổ vào thùng chứa, và việc đó đồng nghĩa với một điều duy nhất: tôi buộc phải bỏ đi hai mươi tư giờ sản xuất sữa, và ngoài việc nó khiến tôi mất toi hàng ngàn couronne mà tôi đang thiếu, tôi sẽ còn phải mất hàng giờ đồng hồ để tống khứ hết chỗ sữa. Nhưng có thể cũng xứng đáng! Phải, đáng lắm!

Tôi chưa từng phạm một sai lầm tương tự như thế kể từ năm mười lăm tuổi. Hồi đó mẹ tôi đi giúp việc nhà, còn tôi đảm trách việc vắt sữa buổi tối, sau khi đi học về. Ngày hôm đó, bọn tôi phải chuẩn bị cho một bài kiểm tra toán kinh khủng vào hôm sau, và đầu óc tôi để đâu đâu, nơi một định đề nào đó, vì tôi muốn có điểm số tốt. Đó là một việc tối kỵ. Người nông dân lúc nào cũng phải cảnh giác như phi công chiến đấu, bố tôi đã nói như thế. Nếu không, họ sẽ nằm bẹp dưới gầm một chiếc máy kéo điên rồ, hoặc lẩn một cái sừng vào giữa bụng, hoặc tiện ngang đùi mình bằng cửa máy. Lần đó, chúng tôi đã phải đổ bỏ bảy trăm lít sữa, bố tôi đã phải nhúng đầu vào thùng chứa nước mưa cho nguội bớt hỏa khí, nhưng ông không nói một câu nào. Tôi biết suốt cả cuộc đời ông luôn tự dằn vặt mình vì mấy ngón tay bị mất vào cửa máy của tôi, hồi năm tôi bốn tuổi.

Chỉ có điều, điểm số môn toán cũng chẳng giúp ích gì cho tôi. Khi bố mất, tôi bỏ học để làm trang trại. Mẹ tôi không đồng ý, bà thà từ bỏ nông trại còn hơn, mặc dù đó là tài sản thừa kế từ ông bà ngoại. Tôi đã tự ra quyết định vào một đêm hè, khi nhìn thấy bà dưới gốc cây thanh lương trà to trong sân, hai tay ôm lấy thân cây, mắt nhìn cánh đồng mọc đầy cỏ dại.

Tôi có cảm giác mình như một người đàn ông thực thụ khi mấy thằng bạn học cũ trong lớp đến thăm. Tôi lái chiếc máy kéo lớn vào trong sân nhà, đi qua đi lại trong đôi ủng to tướng có mũi bịt sắt, và khạc thuốc lá nhai dở tứ tung. Với sự giúp đỡ của ông ngoại, mọi chuyện khá êm xuôi. Nhưng rồi ông cũng qua đời, và càng ngày tôi càng có ít bạn đến thăm. Chắc chúng nó cũng đã chán vì tôi lúc nào cũng bận làm việc ngoài đồng, còn trong những dịp hiếm hoi gặp nhau, tôi chỉ toàn nói về trọng lượng thịt hoặc giá gỗ nguyên liệu làm giấy. Tôi hiểu chúng nó quá mà.

Thôi, bây giờ phải tập trung. Đến khâu đo nhiệt độ cho bò, tôi không thể để mình sai sót dù chỉ một lần. Tôi phải cọ sạch cái bữa trước khi đất đóng cứng lại. Gọi cho bác sĩ thú y. Ngày mai đi ngân hàng. Tôi đang bị chậm trễ làm kết toán. Và tôi gần như không còn cũi.

Trong nhà lạnh khủng khiếp, vì tôi không kịp bật bình nước nóng trước khi đi lo cho đàn bò. Đợi một giờ nữa mới có nước nóng. Sáng mai, tôi chắc chắn phải bữa củi. Để còn tắm sau khi vắt sữa buổi sáng. Bởi vì đơn giản là tôi phải vào thành phố để gặp lại cô ấy. Khỉ gió, hỏng hết rồi! Ngày mai người gieo tinh bò sẽ đến, cả bác sĩ thú y nữa, mà không có cách nào biết họ sẽ đến vào lúc nào! Khỉ gióoooo!

Cũng chẳng có thời gian đi chợ nữa. Hộp cá trích mở từ đời thuở nào chắc chắn sẽ gieo mầm bệnh cho tôi, và trong trường hợp tôi phải chết đứt dừ vì ngộ độc thực phẩm, cô ấy sẽ không bao giờ biết được. Cô ấy còn chưa biết tên tôi! Liệu cô ấy có cảm thấy khác thường khi tôi mất tăm mất tích không nhỉ?

Nhưng tôi đã biết tên cô ấy! Có lẽ thế. Tôi làm một lát bánh mì phết bơ. Bánh đã mềm, bơ cũng hơi ôi. Vừa trét bơ tôi vừa lục tìm họ Walin trong quyển danh bạ.

Có tám người mang họ này cả thấy, nhưng không có tên nữ giới. Có một người tên D.Walin ở đường Kofferdist... Tôi không nghe rõ lắm khi cô ấy hét to tên của mình. Hình như tên gì đó bắt đầu bằng chữ D. Chỉ có kẻ Thất Bại Cấp Quốc Gia mới đi gọi điện cho một người không quen biết và yêu cầu được nói chuyện với một người tên là D.

Nhưng thứ Sáu tôi sẽ đến đó, đúng vào giờ nghỉ trưa.

Ôi, không! Ngày thứ Sáu, nhân viên kiểm tra chất lượng sữa sẽ đến. Khỉ gió! Khỉ... Gió!

Sáng hôm sau, tôi choàng dậy trên tấm thảm trong phòng khách với khoanh bánh mì cắn dở trong tay và nụ cười khoan khoái trên môi.

13. Chương 13

Chàng kỵ sĩ đã từng ngã ngựa

Linh vật tổ cũng bị một xơi

Máy hơi nước không ngừng cải tiến

Chỉ mặt trời cứ thế muôn đời

Vừa về đến nhà, tôi lột giày, nhảy lên ghế xa lông, tháo bức tranh sao chép của Kathe Kollwita mà Orjan quý còn hơn con người mất mình xuống. Bức vẽ bằng than chì thể hiện hình ảnh một người đàn bà mệt mỏi đang khóc. Thay vào chỗ của nó, tôi treo tấm áp phích hình cặp đôi trong vỏ sò.

Sau đó tôi cởi toàn bộ quần áo, đeo hoa tai chuột Mickey và xỏ chân vào chiếc quần bó màu hoa cà. Tôi rót một ly rượu glogg mà chẳng buồn hâm nóng, tự nâng ly chúc mừng. Đó là thứ rượu duy nhất tôi có ở nhà.

Sau đó, trong bộ dạng như thế, tôi dành cả buổi tối tập thổi harmonica bài Nào ta cùng gạt yến mạch và để đầu óc mình hoàn toàn tự do. Cuối cùng, tôi đi ngâm mình thật lâu trong bồn nước ấm, vừa tắm vừa nghịch quả bóng màu đỏ, và dùng bánh xà phòng hình con bướm để mơn trớn da thịt mình.

Tôi đã từng có những sinh nhật âm đạm hơn.

Ngay khi tôi nhủ thiếp đi thì chuông điện thoại reng. Thoạt đầu tôi nghĩ: làm thế nào anh ấy tìm ra số điện thoại của mình nhỉ? Nhưng hóa ra là Märta gọi từ Copenhagen. Cô bạn chỉ muốn chúc mừng sinh nhật tôi, và xin lỗi vì không gọi điện sớm hơn. Hình như Märta và Robert bị cảnh sát bắt vì một lý do mờ ám nào đó, cô không thể giải thích kỹ hơn vì họ vẫn còn đang ở đồn. Tôi trả lời một cách lơ đãng, nên rốt cuộc Märta cũng nhận ra.

- Vậy là chuyện gì phải tới đã tới! – Märta có cái mũi thính còn hơn chó nghiệp vụ trong mọi hoàn cảnh, ngoại trừ những gì liên quan đến mình.

- Tớ đã gặp anh chàng mộ bên! – Tôi nói, rồi bật cười như một đứa trẻ.

Lần đầu tiên trong đời tôi đã làm Märta không nói lên lời. Sau đó có người nào đó gầm lên bằng tiếng Đan Mạch, và điện thoại bị cắt.

Ngày thứ Năm anh ấy không đến thư viện. Tôi làm rơi một ngăn đựng hồ sơ và xóa nhầm một tập tin quan trọng trong máy tính.

Thứ Sáu anh cũng không đến. Vào giờ nghỉ trưa tôi tháo đôi hoa tai chuột Mickey. Liliane chế nhạo chúng, chị ta bảo nó không hợp với tôi, lại còn xin lỗi tôi vì nói ra điều đó nữa chứ. Tôi cũng cười, và bảo đó là quà tặng của một trong những đứa nhỏ tham gia buổi đọc truyện cổ tích.

Sự thật cũng gần như thế còn gì.

Khoảng ba giờ chiều ngày thứ Sáu, Olof chuyển điện thoại cho tôi.

- Có người nào đó muốn nói chuyện với cô Wallin. – Anh ta nói. – Tôi nghĩ là của cô.

Dạ dày tôi quặn lên như thể vừa ăn phải thứ gì đó ôi thiu. Mấy ngón tay tôi khó khăn lắm mới giữ được cái ống nghe.

- Desirée Wallin xin nghe.

- Desirée? – Anh cất tiếng. Giọng anh ồm ồm, với những nguyên âm rất mờ, nhưng chính là anh, không chút ngập ngừng. Tôi nhận ra anh ngay lập tức.

- Anh tên là Benny. Benny Soderstrom. Anh đã thử vận may với cái họ trên bia mộ. Wallin.

- Vâng.

- Ngày mai ta gặp nhau nhé? Hẹn em trước cửa nghĩa trang, khoảng một giờ chiều.

- Vâng. – Tôi vẫn trả lời cụt lủn. Tôi chưa thể nói tràn cung mây được.

Yên lặng một lúc.

- Bây giờ em đã biết chơi bài Nào ta cùng gạt yến mạch bằng harmonica đấy. – Tôi lên tiếng.

- Em cầm nó theo để dạy anh nhé.

- Mình có thể thổi harmonica trong nghĩa trang ă?
- Em nghĩ cư dân ở trong đó có cách nào lên tiếng phản đối được không? Sau đó mình sẽ đi ăn. Anh chưa ăn gì từ hai hôm nay.
- Em cũng thế.
- Tốt rồi! – Nói xong anh cúp máy.

Olof nhìn tôi lom lom. Cuộc đối thoại có vẻ lạ lùng đối với anh ta. Sau đó anh ta cười buồn, và đưa tay vuốt má tôi. Hóa ra cuộc đời kém hạnh phúc của anh không phải không có tác dụng: anh biết cách nhận ra một cô bé bối rối ngay khi nhìn thấy.

Tôi làm rơi một hộp đĩa mềm xuống đất, rồi ngã phệt lúc cúi nhặt chúng. Và tôi bật cười như điên mà không tài nào kìm lại được.

14. Chương 14

Tôi không tìm được đôi tất sạch nào, máy bơm thì hỏng đồng nghĩa với việc không có nước nóng, và khi chạy đến cổng nghĩa trang, tôi nhận ra người mình bốc mùi chuồng bò. Có mấy lần khi đi vào tiệm tạp hóa trong làng, tôi quên rằng mình đang mặc bộ đồ bảo hộ lao động cho đến khi thấy mọi người dạt hẳn ra xa. Có lẽ họ nghi tôi bị đầy bụng, vì thời nay ít người biết được mùi phân bò.

Cô ấy mặc chiếc quần bó màu hoa cà. Cái màu cực kỳ chói với chiếc áo khoác.

- Hình như người anh đầy mùi bò. Anh làm nông trại. – Tôi thông báo với cô trước khi nói lời chào hỏi. – Hai mươi tư con bò sữa, cộng thêm lũ bê hướng sữa.

Lần trước tôi đã không có đủ thời gian để kể tất cả với cô.

- Và vài con cừu nữa. – Tôi nói thêm, rồi nhìn cô, cẩn thận đứng ở phía cuối gió.

Cô ấy nhìn tôi chằm chằm, rồi nụ cười mùa hè dần dần lan tỏa trên gương mặt cô.

- Bê hướng sữa là gì ă? – Cô hỏi.

Chúng tôi giải quyết vấn đề mùi bằng cách đi bơi. Trên đường đi tôi giải thích với cô bê hướng sữa là những con bò cái con được giữ lại để tạo đàn mới. Tôi thuê một chiếc quần bơi gấm ghiếc màu xanh nước biển, mua một chai sữa tắm nhỏ và kỳ cọ thật kỹ lưỡng trước khi gặp lại cô trên thành hồ. Cô ấy đã búi mái tóc vàng lại, làm tôi nhìn mãi mới nhận ra.

Bộ đồ bơi của cô ấy có màu be, đương nhiên rồi. Mà sao cô ấy gầy thế, gần như trơ xương. Không có bộ ngực bé như hai quả mận thì người ta có thể nhầm cô ấy với một cậu bé mười lăm tuổi. Tuy nhiên, sự gầy gò có vẻ là do tạng người hơn là do thiếu ăn: cử động của cô rất hiệu quả và tiết kiệm năng lượng. Tôi nhìn như bị thôi miên vào bàn tay xanh tái của cô ấy khi nó vẽ lên những hình ảnh trong không trung để minh họa cho lời nói của cô.

Tôi cũng nghĩ đến việc mình luôn thích các màu sắc sỡ, và cả những thân hình đầy đặn nữa, nói thẳng ra là, như thể cầm nắm sẽ dễ hơn. Trong khi với cô ấy, có lẽ tôi chỉ có thể dùng hai đầu ngón tay, nếu một ngày tôi được phép tiếp cận hai quả mận kia.

Trước đây, tôi từng có một con chó collie cái. Tôi cố bắt nó giao phối với một con đực cùng giống có phả hệ tốt. Nhưng nài nỉ của tôi cứ nép sát vào tường và tìm cách chạy trốn, không muốn quan hệ với anh chàng kia. Vài tháng sau đó, cô nàng chẳng buồn động đậy đến một cọng lông và tự nguyện dâng hiến cho một cậu chó Labrador lai chó chăn cừu Na Uy.

Những chuyện như thế này thực chẳng bao giờ suy tính được.

Chúng tôi bơi hai hay ba vòng hồ, sau đó đạp xe trong phòng tập thể lực rồi vào căng tin ăn bánh. Trong suốt thời gian đó, chúng tôi nói chuyện với nhau – nhất là cô ấy, thật đấy.

Giữa một câu nói, tôi cảm thấy bàn chân cô ấy lướt nhẹ trên bắp chuối mình, và hoàn toàn quên bằng cô đang nói chuyện gì. Tiếng la hét của bọn trẻ từ ngoài bể bơi vọng vào trộn lẫn với tiếng thành thị trong màng nhĩ của tôi, và tôi buộc phải phủ chiếc khăn tắm lên đầu. Chúng tôi dùng ngón chân nghịch nhau một lúc, và tôi phải đấu tranh dữ dội để tiếp tục giữ ánh mắt mình tập trung vào khuôn mặt của cô ấy. Nhưng tôi chỉ nhìn thấy đôi môi mấp máy mà hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

Bỗng dưng, cô ấy cầm lấy bàn tay thiếu ngón của tôi lên và bắt đầu cắn vào những ngón cụt. Tôi chờ người ra như bị hóa đá.

- Bây giờ về nhà em nhé. – Cô ấy nói.

Đó là điều chúng tôi đã làm. Chúng tôi đã về nhà cô ấy. Căn hộ màu trắng và be của cô.

Tôi sẽ còn nhớ chuyện này cho tới khi xuống lỗ.

Cô khóa trái cửa, lẳng chiếc túi đựng đồ bơi vào một góc, vứt áo choàng vào góc khác. Rồi cô quay lại, tuột chiếc áo thun màu xanh da trời nhạt và nghiêng đầu.

Tôi nhìn quanh và bắt đầu cởi quần jean. Lúc đó vũ khí của tôi hoàn toàn mềm nhũn. Tôi có cảm giác như mình đang trần truồng trong thư viện công cộng.

- Tại mấy cuốn sách trên kệ làm anh căng thẳng! – Tôi chống chế.

- Câu này em chưa nghe bao giờ! – Cô chế giễu.

Rồi cô ấy cầm lấy bàn tay tôi và lại đưa mấy ngón cụt lên môi lần nữa.

Sau đó chúng tôi làm tình hai lần liên tiếp, không hề giữ kẽ - buộc chúng tôi ngừng lại cũng khó như dừng một đoàn tàu tốc hành trên đoạn đường thẳng vậy.

Đến lần thứ ba, tôi thì thâm vào tai cô ấy: “Hai đứa mình bây giờ như đôi chó, cứ dính chặt vào nhau cho đến khi bị ai đó giội cho một xô nước”.

Vẫn quần lấy nhau không rời, chúng tôi bắt đầu di chuyển trong căn hộ. Cô chiên xúc xích và trứng ốp la trong khi tôi áp sát phía sau lưng. Khoác chiếc tạp dề trước bụng, cô thắt nút dây sau lưng tôi.

Rồi giống như một con thú tiền sử có tám chân, chúng tôi đi tám.

Chúng tôi đã định sẽ quần chung một tấm vải trải giường và đi mua báo, mừng tượng ra cảnh mọi người ở quầy báo sẽ kinh hoàng như thế nào. Nhưng trước khi xoay sở để quần xong tấm vải, cô bỗng đảo mắt rồi ngồi thụp xuống thành một đồng trên tấm thảm chùi chân, lẩm bầm gì đó về mấy vết bầm trên ngực mà tôi không hiểu.

Lần đầu tiên tôi thuyết phục thành công Bengt-Göran vắt sữa ca tối giúp tôi, nhưng phải nghỉ đến ngày mai nữa. Tôi không thể hình dung mình sẽ rời được cô ấy dù chỉ là một phút, nên tôi đề nghị cô ấy đi cùng.

Lần thứ tư luồn vào bên trong cô ấy, tôi cảm thấy cô co thắt. Số lượng cơ bắp của cô cũng nhiều như trên bàn tay của một cô gái vắt sữa sau cả một mùa hè chăn thả trên núi. Tôi nói với cô điều đó.

Cô ấy cọ mũi với tôi.

- Anh nghĩ em có thể học vắt sữa bằng tay được hay không? – Cô thì thầm.

15. Chương 15

Người hóa bỏ câu trong tình yêu

Linh dương, mèo, chim công mỹ miều

Còn tôi,

Run rẩy, ướt đầm và trong suốt,

Là con sứa nhỏ của chàng yêu?

Orjan và tôi đã từng cùng nhau đọc cuốn Những khoái cảm của tình yêu. Chúng tôi dùng dầu mát-xa cho nhau, rồi thử mọi tư thế, thậm chí có kiểu giống như biến thể của chiếc bánh quy xoắn. Đã nhiều lần tôi giả vờ lên đỉnh. Không phải để làm Orjan hài lòng, thật đấy. Chỉ đơn giản là tôi không còn sức để tiếp tục nữa, mà anh thì không muốn bỏ rơi tôi trước khi đạt được kết quả đã định. Anh đúng là một nhà khoa học, luôn đặt ra một giả thuyết và không chịu đầu hàng chừng nào chưa chứng minh được chúng.

Anh đã đọc thấy phụ nữ sẽ xuất hiện những vết đỏ trên ngực lúc cực khoái, nên khi thấy tôi vẫn cứ trắng phơ ra như bình thường, một nếp nhăn bực dọc hình thành trên trán anh, và xem vẻ anh muốn bắt đầu lại. Tôi cố giải thích rằng tôi thiếu sắc tố, thế là anh bắt đầu giảng giải sự khác biệt giữa sắc tố và sự kích thích thần kinh, cho đến khi tôi thiếp đi vì mệt mỏi.

Tôi đã tự nhủ mình không có xu hướng đam mê tình dục.

Hóa ra tôi nhầm.

Khi ra khỏi phòng thay đồ nữ của bể bơi, tôi tìm chàng Chủ Rừng của mình trong số khách bơi, và không nhận ra anh ngay. Tôi cứ đi tìm một anh chàng dềnh dàng, với chiếc mũ che tai muôn thuở. Thế rồi bỗng đứng anh xuất hiện trước mắt tôi trong chiếc quần bơi đi thuê, hông hẹp, vai rộng và hai cánh tay cơ bắp nổi gân xanh như những bụi dây thừng. Khuôn mặt và cổ tay anh rám nắng, trong khi phần cơ thể còn lại trắng như cục bột. Mái tóc vàng đã ngả xám lòa xòa thành từng lọn quần ướt nhẹp.

Lúc ở căng tin, tôi dùng ngón chân cái ve vuốt bắp chân anh, và anh vội lấy chiếc khăn tắm vắt qua đùi, mặt nhăn nhó vì bối rối. Chuyện đó không qua được mắt tôi.

Các nang trứng của tôi nhảy loi choi và tôi chỉ muốn đưa anh về nhà càng sớm càng tốt.

Buổi chiều hôm đó, vẫn là một cô Désirée Wallin trong căn hộ của mình, cùng với một người khác phái. Tôi vẫn mang cùng số bảo hiểm xã hội, bằng lái xe và số lượng nốt ruồi trên cơ thể như sáng hôm ấy. Nhưng tôi không còn như trước nữa. Có lẽ tôi đã bị tách đôi nhân cách. Trong phụ trương Chủ nhật của mấy tờ nhật báo văn hay viết về những thứ như thế.

Anh khiến tôi quay cuồng đầu óc, cứ quay mãi cho đến khi đầu lia khỏi cổ. Tôi giữ nó như một trái bóng bay được cột dây, trong khi toàn thân tôi run rẩy và mê mẩn. Hàng giờ liền như thế. Thậm chí tôi có cả thời gian để nhớ đến Orjan, khi nhìn thấy những vết đỏ trên ngực.

Tôi từng ngáp dài khi đọc những cuốn sách mô tả những biểu hiện khác nhau của sự thăng hoa trong nghệ thuật chăn gối. Khái niệm lúc nào chả như nhau. Nhưng khi tự mình chiêm nghiệm lấy, nó giống như một cơn địa chấn chín độ Richter, và chỉ nội việc nghĩ đến nó là cổ máy trong tôi lại bắt đầu khởi động.

Tối hôm đó, chúng tôi đổ mồ hôi và bứt rứt khắp nơi trên cơ thể. Anh bảo tôi đi cùng anh, và tôi vội nhét bàn chải với dầu tắm gội vào chiếc túi du lịch,

Không áo ngủ. Nhưng tôi đã đem theo chiếc mũ được tặng hôm sinh nhật.

Chiếc xe của anh đúng là kèn càng, một kiểu xe bán tải. Tôi phải dỡ cả nửa tấn sắt thép trước khi có thể chui vào ngồi bên cạnh anh. Chúng tôi dừng lại dọc đường để mua bánh mì và phô mai tại một trạm xăng. Anh phác một cử chỉ bằng quơ về dây bao cao su, nhưng tôi lắc đầu và vẽ hình một chiếc vòng tránh thai trên lớp kính đọng sương. Tôi đã giữ nó như một kỷ niệm của Orjan.

Khi chúng tôi đến nông trại của anh, trời tối đến nỗi tôi chẳng thấy gì chung quanh. Nhưng nó có mùi thôn quê bình yên, ngôi nhà thì rất to, cổ kính, sơn màu đỏ. Anh để tôi đi trước lên các bậc thềm, đưa tôi vào trong tiền sảnh, rồi mất hút về phía chuồng bò để đi kiểm tra một vòng.

Ở trong nhà cũng vậy, có một mùi đồng quê thoang thoảng, nói thật lòng thì cũng không dễ ngửi cho lắm, pha trộn giữa mùi mốc, sữa chua và chó ướt.

Thế đấy, tôi làm quen với ngôi nhà của anh mà không có anh, và tôi lấy làm tiếc vì điều đó. Tôi cần được đỡ bằng bàn tay trái mất hai ngón khô ráp và ấm áp của anh. Bởi không còn nghi ngờ gì nữa, đây là nơi cư ngụ của người đã chế ra tấm bia mộ tấm thường kia.

Tôi bắt đầu từ nhà bếp. Trên trần nhà là một chiếc đèn tuýp với vài con ruồi nằm chết bên trong. Bốn bức tường màu xanh xám rõ là xây từ thế kỉ trước. Trên đó, ngoài những chỗ dính phân ruồi, còn lại treo đầy những bức tranh thêu chữ thập: các câu châm ngôn thông dụng như Khi trái tim có chỗ, ngôi nhà cũng có chỗ, bầy mèo con, lũ chim sẻ ngô, những ngôi nhà màu đỏ, và những chiếc giỏ màu nâu đựng những bông hoa màu cam rực lửa. Trên bậu cửa sổ là một hàng cây chết, chung số phận với bó hoa bất tử bám đầy bụi bặm cứng trong một cái bình màu đen của thời những năm năm mươi. Đồ đạc trong phòng gồm có một băng ghế gỗ với một tấm thảm bản vắt ngang, một chiếc khăn lau bát, vài chiếc ghế gỗ bọc nệm màu nâu có họa tiết hoa lá đã rách phần dựa lưng. Trên chiếc tủ lạnh cũ kỹ với các góc cạnh bo tròn là một bông hoa hồng vải màu xanh cắm trong một chiếc giày bằng gỗ trong suốt. Cát pho mai vào tủ lạnh, tôi nhận thấy trong tủ hầu như không có gì và bốc mùi phân bón.

Sau đó, tôi bước sang căn phòng kế bên. Tôi mò mẫm tìm ra một công tắc điện to sụ màu đen ở vị trí ngang hông. Bức tường phủ giấy dán vinyl màu xanh lá thẫm, tạo cảm giác như có rêu mọc trên đó. Chiếc divăng giường cũ có tay tựa đã hỏng được phủ bằng mấy tấm vải chằng ăn nhập gì với nhau. Một cái tivi to được đặt trên chiếc bàn phấn, phía trên có cái gương to treo tường. Ngoài ra trong phòng còn một chiếc ghế bành từ thập niên năm mươi, một kệ báo chất đầy các số cũ của tờ Nhà nông, và lại các bức tranh thêu chữ thập khác. Cuối cùng là một bản sao lồng trong khung kính của một bức tranh vẽ hình mấy đứa trẻ con đang chơi trước một cái cổng vườn ở nông thôn.

Tôi đã cố gắng động viên mình bằng cách tự nhủ: nếu mà mở một quán cà phê kiểu cổ ở đây thì sẽ rất hợp. Sau đó tôi lại nghĩ nếu bắt gặp một nội thất như thế này ở một nơi nào đó, như Estonia chẳng hạn, hẳn tôi sẽ cảm thấy nó rất ấn tượng, gần như lạ thường. Nhưng dẫu vậy tôi vẫn cảm thấy khóe miệng mình hơi mồm vì cố gượng cười.

Rồi nụ cười đó cũng tắt nốt khi tôi bước vào phòng ngủ và trông thấy chiếc giường bề bộn với những tấm vải phủ đã ngả màu.

16. Chương 16

Tôi tạt qua hầm hầm tắm một lát, vì không muốn để mùi chuồng bò theo mình vào trong nhà. Đã lâu rồi tôi không còn dùng phòng tắm dưới hầm, vì nói thật tình, tôi chưa bao giờ làm vệ sinh nó một cách kỹ lưỡng. Chắc là phải dùng đến máy phun rửa cao áp để tổng khử toàn bộ những cấu bẩn của nó. Những chỗ còn lại trong nhà cũng thế. Nhưng mà chết tiệt, lấy thời gian đâu ra...

Mẹ tôi làm lụng cực nhọc mười giờ mỗi ngày là ít nhất, còn tôi, mười lăm tiếng. Như vậy cả thầy là hai mươi lăm giờ lao động, tôi biết xoay đâu ra từng ấy thời gian được. Đó là một thực tế, và phải thú thực là sàn gạch sáng bóng, những chiếc bánh nhà làm, cùng với những tấm vải giường giặt là trắng thơm, tất cả những cái đó đã thuộc về dĩ vãng.

Trong khi lăm nhăm hát dưới vòi sen, tự đứng trong đầu tôi hình dung ra cảnh cô nàng màu be của tôi đang lúi húi trong bếp. Với đôi bàn tay trắng ngần, cô ấy dọn ra bàn thịt bò muối trước đây gia đình chúng tôi vẫn hay làm, bánh mì nâu nóng giòn vừa ra lò, và bia mát lạnh. Cùng với món bánh kẹp rắc đường trên châu.

Dĩ nhiên cô ấy không làm thế rồi, đào đâu ra bánh kẹp được chứ? Cô ấy cũng chưa buồn gỡ túi mua hàng hay đun nước pha trà. Tôi tìm thấy cô đang đứng trước giá sách trong phòng khách, tay buông thõng, mắt nhìn các gáy sách. Tiếc quá, cô ấy sẽ chẳng tìm thấy gì hay ho. Ở đó chỉ có sách giáo khoa cũ của tôi, dăm ba quyển tiểu thuyết của mẹ, và mười lăm năm tạp chí Nông nghiệp quốc gia.

Tôi cảm thấy hơi bối rối. Ở căn hộ của cô ấy, tuy đầu óc tôi có quay cuồng thật, nhưng tôi cũng kịp nhận ra các bức tường phủ kín sách.

- Em tìm thứ gì để đọc trên giường à? – Tôi ướm lời. – Em thích cái nào hơn, Hóa học sơ cấp, hay tạp chí Nông nghiệp quốc gia năm 1956? Năm đó ngành chăn nuôi lợn có rất nhiều biến cố đấy.

Cô ấy cười với tôi, một nụ cười mệt mỏi. Đâu rồi nụ cười nhể nhẽ rờn rợn của một cô bé?

Chúng tôi vào bếp, tôi bắt đầu lôi cốc tách ra và đun nước. Cô ngồi vào bàn và bắt đầu lật giở danh mục chào hàng các món nông cụ.

Chuyện này có vẻ kỳ cục. Ý tôi là, việc cô ấy ngồi đợi được phục vụ như thế.

- Em cũng được học hành đàng hoàng. – Đột nhiên cô lên tiếng. – Nói chung em có thể giải đáp các câu đố phổ thông trên báo mà không cần phải tra cứu. Nhưng em chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của máy giặt tự động và tắm chân nước tiểu cho bò.

Tôi im lặng chờ đợi. Cô ấy đang tìm cách nói với tôi điều gì đó. Tôi đặt bánh mì lên bàn, và cô lơ đãng đưa tay cầm lấy một khoanh.

- Em muốn nói là, anh phải đương đầu với mấy thứ máy móc thiết bị đó hàng ngày, anh biết rất rõ đâu là đầu đâu là đuôi. Với anh chúng cũng chẳng khó khăn hơn lý thuyết Lacan đối với em.

- La... gì? – Tôi hỏi. – Cái gã đó là ai vậy? Không phải người phát minh ra máy tách váng sữa chứ?

Tất nhiên tôi hiểu câu nói của cô chẳng qua xuất phát từ thiện ý. Cô ấy muốn tôi không cảm thấy dốt nát vì ít sách và không học hành đến nơi đến chốn, tỏ ra cô ấy cũng có những lỗ hổng kiến thức, vân vân. Nhưng dù vậy tôi vẫn thấy khó chịu. Cô ấy nghĩ tôi đang dối, vì cô đưa mắt liếc trộm tôi một cái.

- Ý em muốn nói chỉ là, ngồi trên ghế trước mặt anh là một cô gái với đôi bím tóc vàng hoe tự nhủ: “Nhìn Benny kìa, anh ấy có miếng chắn nước tiểu cho bò loại mới nhất đấy! Mà chắc cô cũng phải đầu tư cái máy giặt đi, có hiệu Krone 2400 đấy”. Em hoàn toàn không hiểu anh suy diễn ra cái gì.

- Nếu tìm kiếm một cô gái như thế, anh đã đến mấy trung tâm giới thiệu việc làm. – Tôi đáp. – Hoặc đăng tìm trên mục rao vặt của tờ Nhà nông. “Tìm một phụ nữ biết lái máy kéo. Ngoại hình ổn. Không lương. Bao ăn ở”. Nhưng nếu đi tìm một cô gái ở nghĩa trang, phải biết chấp nhận những gì mình tìm thấy. Mà này, anh có phải dạy em cách vắt sữa bằng tay đâu nhỉ?

Nụ cười nhể nhẽ đã xuất hiện trở lại.

- Anh thì có cái gì để dạy em nào? – Cô đáp.

Tất nhiên là tôi có chứ. Ngay tại chỗ và ngay lập tức.

Chúng tôi lôi nhau vào giường. Tôi thậm chí không đủ sức để thay khăn trải giường sạch, mặc dù rất muốn.

Giữa đêm, tôi giật mình tỉnh dậy, vì cô đang ngồi thở dốc đầy hoảng hốt trên giường.

- rjan ơi? – Cô khẽ nói bằng một giọng khô khốc, bàn tay ướt đẫm mồ hôi của cô lần tìm cánh tay tôi.

- Nào, nào, em đang ở bên anh mà. – Tôi thì thầm, vuốt ve cánh tay cô cho đến khi cô bình tâm lại. Cô cầm lấy ba ngón tay của tôi, đưa lên miệng, thở dài rồi ngủ thiếp đi.

17. Chương 17

Giày êm, la bàn tốt

Liệu có ích gì chẳng

Nếu em còn chẳng biết

Cầm bản đồ đúng chiều?

Tôi được đánh thức bởi Benny. Anh đang ngồi bên mép giường, cổ thắt bím cho chỗ tóc mỏng dính và thẳng tưng của tôi.

Tôi có cảm tưởng như trời vẫn chưa sáng và cơn ác mộng vẫn còn lẩn khuất trong đầu. Hình như rjan đã tìm cách bắt tôi mặc áo phao. “Cần gì, em chỉ ngồi thuyền đi chơi tí thôi mà...”, tôi đã cố nói thế, nhưng bốn bề xung quanh tôi toàn là nước, chẳng thấy đất liền đâu. Hình như tôi đã khóc.

Benny leo qua người tôi sang phía giường bên kia và bắt đầu thắt bím tóc bên đó.

- Anh đã nghĩ có thể đào tạo em. - Anh nói. - Nhưng em đã bỏ lỡ buổi vắt sữa sáng.

Tóc anh đang ướt, và người anh có mùi xà phòng.

- Xê ra, đồ nhà quê hôi hám! - Tôi kêu toáng lên. - Anh cuốn xéo với mấy con bò ngay! Đi kiếm cho em cà phê sữa, bánh sừng bò với mấy tờ báo văn hóa mau! Sau đó anh sẽ được tự do nghe tin tức nông nghiệp hay thứ gì đó tùy anh!

Benny chập hai bím tóc của tôi làm một rồi buộc chúng bằng một cọng dây chun to như săm xe đạp.

- Ngày mai em sẽ bắt tay vào công việc với bộ dạng như thế này. - Anh nói. - Cùng với đôi ủng, em sẽ đi hai hàng như một mụ nông dân thứ thiệt, và lên lớp cho lũ bò về cách chăm sóc móng chân chúng.

Về vụ đi hai hàng, tôi sẵn sàng ngay. Vùng giữa hai chân của tôi đang đau rát và sưng vù.

- Đấy, không canh chừng cẩn thận con bò đực nên mới ra nông nỗi này, - Benny nói một cách tự hào.

Chúng tôi xuống bếp, và tôi tiếp tục nhá chỗ bánh mì chán ngắt đã mua ở cây xăng. Benny ăn ngấu nghiến món cháo yến mạch và táo nghiền. Anh đúng là một cái thùng không đáy. Anh hỏi tôi có biết làm bánh mì không, và tôi trả lời rằng tôi luôn nghĩ bánh mì mọc trên cây, để người ta hái hoặc chăm cho chúng lớn thành những ổ bánh mì to tròn thơm phức.

Anh cười, nhưng nụ cười có vẻ hơi gượng.

Sau đó, anh lôi tôi ra ngoài đồng, sốt ruột muốn chỉ cho tôi thấy mọi thứ. Tôi gật đầu, luôn miệng nói “a”, “ơ”, và “ô, anh giỏi thật đấy!”. Việc đó không có gì khó khăn, vì trang trại của Benny nằm duyên dáng giữa một vùng đất đồi được tô điểm bằng những chiếc lá thu vàng cuối cùng. Một màn sương mỏng bao phủ trên lớp đất đen màu mỡ anh vừa cày xới cho vụ đông. Những quả thanh hương trà đỏ rực mà mẹ anh thường xuyên dùng để làm thạch, anh bảo tôi vậy. Hàng loạt túi nhựa khổng lồ chứa đầy một loại cỏ được ủ lên men xếp thành dãy phía sau nhà kho. Và cuối cùng là một chuồng đầy những con bò béo tốt ngái ngủ. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một con bò cái bằng xương bằng thịt, nên với tôi chúng có vẻ hư cấu thế nào đó.

Tôi đi thẳng đến ô chuồng nuôi bê và để cho những con vật đáng yêu với đôi mắt tròn ngơ ngác mút ngón tay mình, trong khi Benny kéo tay tôi giới thiệu về hệ thống ủ phân bón mới nhất. Chẳng lẽ anh không tin đó là thứ tôi ít quan tâm nhất trên đời hay sao? Lũ cừu vẫn đang ở bên ngoài, “nhưng chúng ta sẽ phải đưa chúng vào trong nhà sớm thôi!” Anh nói. Chúng ta?

Tôi có cảm giác như đang đi lạc vào giấc mơ của người khác. Người đang tìm cách gài bẫy một anh chủ đất quyền rũ với hai mươi tư con bò. Và lũ bê hướng sữa. Chỉ có điều tôi chưa bao giờ ao ước chuyện ấy. Tôi bằng lòng hơn với cuộc sống của một mụ gái già, cùng lắm nuôi thêm một con mèo. Và lâu lâu có một bạn tình để duy trì hormone ở mức ổn định.

Mọi chuyện có vẻ quá mức, giống như câu nói cửa miệng của M rta. Quá mức hai mươi tư lần. Nhưng tôi không nói gì với anh. Anh đang tự hào đến thế kia mà.

Tiếp đến, mọi chuyện trở nên rắc rối khi tôi muốn quay về nhà. Tôi đã tích đủ lượng tranh thêu chữ thập và quy trình làm phân bón mà tôi có thể chịu đựng nổi trong một ngày một đêm. Tôi cần ngâm phần dưới cơ thể đang ê ẩm trong bồn nước nóng, đọc báo, nghe nhạc Boccherini, uống trà thảo mộc và cuộn mình nằm ngủ trong lớp chăn đệm sạch sẽ tinh tươm.

Tôi cần suy nghĩ.

Nhưng trước khi tôi kịp thổ lộ điều đó một cách nhã nhặn, Benny đã ném cho tôi một ký thịt băm vừa rơi từ trong tủ đông ra, và hào hứng bảo đó sẽ là bữa tối của hai đứa – món thịt viên chẳng? Tôi nhìn đi nhìn lại anh và khối đá cứng trên tay. Sau đó tôi buột miệng nói gì đó đại loại là mình đang bị sốc văn hóa và cần phải trở về với môi trường quen thuộc một lúc.

Anh nhìn tôi, và tôi có cảm tưởng như những cọng râu ăngten của anh đang dò dẫm trên mặt mình. Phải, anh rất nhạy cảm với sự thay đổi tâm trạng. Chắc chắn điều đó là cần thiết để có thể tạo dựng mối quan hệ với những con vật không biết nói kia.

Rồi một đám mây kéo đến che mất nụ cười của anh.

- Được thôi, anh sẽ đưa em về! - Anh nói. - Chủ nhật không có xe buýt.

Anh đưa tôi về thành phố, cách đó bốn mươi cây số. Anh khẽ chạm vào chiếc mũ len có mấy cây nấm của tôi rồi thả tôi xuống ngoài đường, vì phải vội quay về cho kịp vắt sữa buổi tối.

Ngay khi tôi mở cửa nhà và trông thấy mớ hỗn độn mà chúng tôi đã bỏ lại từ hôm qua, tôi đổi ý và quay ra chiếu nghỉ cầu thang. Tôi có nên chấp nhận thử thách với cái khối đá đông cứng đó chỉ để không làm tắt đi nụ cười của Benny?

Nhưng quả tình, tôi không biết cách nào biến nó thành những viên thịt được, và điểm mấu chốt nằm ở chỗ đó. rjan và tôi chủ yếu ăn chay, từ khi anh mất tôi chỉ mua món thịt viên làm sẵn ở siêu thị. Tôi chưa từng đối diện với một viên thịt tự làm nào kể từ thời ở cùng với mẹ. Và bà không phải là người để cho con bé Désirée bé bỏng phải bận tay học hành vì thứ thịt nhầy nhụa đó.

Bây giờ thì, cho dù tôi có hỏi, bà cũng không thể chỉ cho tôi cách làm chúng được nữa rồi. Lần cuối cùng tôi đi thăm mẹ, bà gọi tôi là cô Karin, và cầu nhàu với tôi vì người ta không chịu phục vụ cà phê cho bà.

Tôi quay gót đi vào căn hộ của mình, rồi mở nước nóng đầy bồn tắm.

18. Chương 18

Tôi nhận ra ngay có chuyện không ổn, tôi có ngu đâu. Khi tôi đưa cô ấy đi thăm trang trại, cô tỏ ra cũng quan tâm như thể tôi đang cố giải thích sự vận hành của ống tiêu hóa vậy. Lịch sự, đương nhiên rồi. Những câu hỏi ứng đối nhanh nhạy. Nhưng không một chút xiu quan tâm nào hết.

Tôi đã cố dặn lòng là tôi cũng sẽ chẳng thích thú gì hơn nếu cô ấy dẫn tôi đi một vòng thư viện và giải thích các ký hiệu ghi trên những giá sách và cách ghi biên mục. Nhưng tôi vẫn không thuyết phục được mình. Ý tôi là, sách vở thì vẫn chỉ là sách vở. Nông trại là nông trại.

Và khi tôi tung cho cô ấy gói thịt băm đông lạnh, tôi đã biết ngay lúc nó còn lơ lửng trong không khí rằng đó là một sai lầm không thể tha thứ.

Tôi đã không nghĩ thấu đáo chuyện đó. Tôi sống ở một nơi mà cánh đàn ông vác về nhà cho vợ một con nai đã chết, để rồi sau đó ngồi vào bàn thưởng thức món nai hầm ngon tuyệt mà không cần quan tâm đến các bước trung gian. Hình như tôi đã nghĩ đại loại là mình có thể tranh thủ đi xem mấy con bê trong khi cô chuẩn bị thức ăn, như thế chúng tôi sẽ có thời gian để ăn và ngủ nghê đôi chút – ha ha – trước lượt vắt sữa tối. Cô ấy nhìn chỗ thịt như thể đó là một đồng phân bò đông lạnh. Rồi đòi về nhà. Tôi còn biết làm gì đây.

Trong suốt lộ trình, cô đặt tay trên gáy tôi, thỉnh thoảng dùng ngón tay nghịch tóc tôi.

“Em không định làm anh tổn thương”. Những ngón tay nói. “Và cũng không nghĩ giữa chúng ta mọi chuyện thế là hết”.

Nhưng trong xe không có người nào lên tiếng.

Tối hôm đó tôi đi qua nhà Bengt-Göran và Violet.

- Chúng tôi thấy một cô gái đi cùng anh – Violet tò mò lên tiếng.

Bengt-Göran nháy mắt, thúc cùi chỏ vào sườn tôi cùng với một nụ cười như thể bọn tôi vừa cùng nhau xem phim đen. Ồ thì, trước khi có Violet, thì thoảng chúng tôi cũng bày trò đó.

- Một cô nàng trên thành phố, hử? – Anh chàng hào hứng hỏi.

Bengt-Göran hình như vẫn còn nghĩ các cô gái thành thị luôn nóng bỏng, mặc những bộ đồ lót khiêu khích bằng ren xẻ một đường giữa, và chỉ trực giạng chân ra khi ở một mình với bạn. Buồn cười thật, nhất là khi cái thành phố mà anh chàng nhắc tới thật ra bé như thế nào. Và cả khi nghĩ tới lần tôi lẩn lóc trong đồng rơm cùng với chị gái của anh ta, người đã giữ rịt lấy chỗ da sau gáy của tôi trong khi làm chuyện đó. Hồi ấy tôi mười bốn, chị ta mười bảy. Đó là lần đầu tiên của tôi, và cũng là lần cuối cùng, ít ra là với chị ta. Tôi hoảng vô cùng và sau lần ấy chỉ muốn trốn cho khuất mắt chị ta. Chị gái của Bengt-Göran không mặc đồ lót khiêu khích, đúng hơn là chị ta không mặc nội y. Đương nhiên anh chàng không hay biết gì. Bây giờ thì chị anh ta đã có bốn mặt con, và to như một võ sĩ sumo.

- Ồ. Một cô gái thành thị. Tôi tìm thấy cô ấy ở nghĩa trang. Ý tôi là, chúng tôi gặp nhau ở nghĩa trang.

- Phải, trông cô ấy hơi xanh. - Bengt-Göran nói và bật cười, trong khi Violet tỏ ra không hài lòng.

- Nghĩa trang á? – Cô nàng hỏi. – Anh lúc nào cũng khác người nhỉ, Benny?

Tôi không biết mình đã làm chuyện gì để bị Violet nhận xét như thế. Có lẽ là từ lần nói chuyện với nhau ở một bữa tiệc, khi rượu đã làm chúng tôi nói hơi nhiều. Tôi đã bảo với Violet cô ấy chính là người có thể giúp Bengt-Göran thoát ra khỏi nỗi buồn của người làm nông.

Nỗi buồn của người làm nông ư? Chỉ nội nghĩ tới nó là tôi đã muốn chui đầu xuống cát.

“Nhìn anh chàng kia, ngồi đó một mình, tự kỷ giữa nơi hỗn độn này”. Tôi nói trong tiếng nấc cục.

“Anh ấy chỉ say thôi”. Violet phản đối. Và tất nhiên cô nói đúng, vì sau đó Bengt-Göran đã nôn một bãi vào một bụi tử đinh hương.

- Cô ấy thậm chí không biết làm món thịt viên. – Tôi nói. – Cô ấy chỉ biết đọc sách và nói chuyện về học thuyết của tay Lackong nào đó.

Khỏi cần phải nói thêm, cũng biết họ không mong được mời đến uống cà phê, ăn bánh và nghe tuyên bố về chuyện cưới hỏi vội vã. Như thế này là đủ phức tạp rồi.

- Không biết làm thịt viên á? – Violet vừa nói vừa đưa mắt nhìn đầu bàn bên kia một cách hãnh diện. Ở đó có một đĩa thức ăn to như cái chậu, đựng đầy những viên thịt vàng ươm nóng giòn. – Tiện thể, anh có muốn dùng thử một chút không?

- Cậu có lý đó, Benny. - Bengt-Göran lại rình rích cười, nụ cười như đang xem phim đen. – Xài xong rồi thôi nghe! Đừng có đại dột sa chân vào đầm lầy hôn nhân.

Trong thế giới của Bengt-Göran, không ai có ý định nghiêm túc với một phụ nữ không biết làm thịt viên, chứ đừng nói tới cưới họ.

Khi Violet đưa cho tôi một đĩa đầy tràn thức ăn với món xốt dâu rừng tự hái, tôi đã gần như đồng tình với anh bạn mình.

19. Chương 19

Em ngồi nhăm nháp cô đơn

Một phút yên lặng tan trên lưỡi mềm

Riêng còn một chút quấy rầy

Ấy là tia nắng một trời bụi vương

Căn hộ của tôi trông ra một cái sân được quây kín bởi các khối nhà hai tầng. Khu chung cư này chắc đã được hai mươi năm tuổi rồi. Nhìn qua cửa sổ ta có thể thấy cây cối đã lớn hết cả. Những khoảnh sân cát chẳng còn ai chơi. Bọn trẻ từng nghịch cát mười lăm năm trước nay đã rời tổ ấm, chỉ còn các ông bố bà mẹ luống tuổi vẫn ở lại. Những con người tử tế, chậm chạp và không có các thói quen phiền phức.

Thế nên cửa sổ nhà tôi rất yên tĩnh. Nó quay ra hướng nam, để cho ánh nắng mặt trời luồn qua những khe cửa lá sách vạch nên những làn sáng trên bộ xa lông trắng của tôi. Thỉnh thoảng ngoài cầu thang cũng vang lên tiếng bước chân, nhưng không thường xuyên, vì tôi ở tầng trên cùng. Khi tôi mở cửa sổ, gió trời thường vờn qua cây si to tướng mà Örjan đã trồng bằng phương pháp giam cầm. Nhưng tôi chịu lạnh kém nên không thể mở cửa sổ quá lâu, mà ngược lại, tôi phải bật máy sưởi hết công suất để nhiệt độ trong nhà thường xuyên được duy trì ở mức trên hai mươi ba độ.

Tôi rất thích nằm dài trên ghế xa lông, quần mình trong chiếc áo choàng màu trắng, và ngắm những sọc nắng mặt trời trong phòng.

Thỉnh thoảng tôi cũng giơ một tay lên để ánh nắng vẽ những làn sáng trên đó. Những âm thanh duy nhất mà tôi nghe thấy là tiếng rì rì của tủ lạnh và tiếng con ruồi của mùa thu muện điên cuồng lao đầu cồm cộp vào lớp kính cửa sổ.

Tôi thừa biết chuyện với Benny là hoàn toàn bất khả thi.

Cũng giống như khi người ta ngồi dưới bóng cây tiêu huyền trong những ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, nhắm nháp ly rượu Hy Lạp mát lạnh. Họ mơ rû bỏ tất cả để sống ở đó không cần biết đến ngày mai. Nhận một công việc, bất kể là việc gì, tìm một ngôi nhà trắng có mảnh sân ngập nắng và những chậu rau thơm. Thế nhưng người ta biết thừa là năm tiếng đồng hồ sau, họ sẽ hạ cánh xuống sân bay Arlanda dưới làn mưa bụi, và ngày hôm sau sẽ lại ngắc ngoải trên chiếc ghế văn phòng, thứ duy nhất còn sót lại chính là làn da rám nắng. Nhưng rồi nó cũng sẽ trôi đi theo dòng nước nhà tắm sau ba tuần lễ.

Tôi mơ tưởng về chuyện giữa Benny và tôi như thế đấy – phải có một cách để gìn giữ tất cả! Nhét anh chàng vào trong tủ quần áo và khóa chặt cửa, cho đến khi tôi đi làm về. Giống như trong bộ phim Tây Ban Nha có anh chàng Antonio Banderas góp mặt ấy.

Tôi thử tưởng tượng mình trong cuộc sống của Benny, nhưng chịu không thấy hình ảnh nào của tôi trong đó.

Tôi đâu ngờ có thể tồn tại một sự khác biệt văn hóa đến thế ở một nơi chỉ cách nhà tôi có bốn mươi cây số, trong trang trại của một anh chàng Thụy Điển trạc tuổi tôi.

Có khi tôi còn dễ thích nghi hơn nếu đi yêu một anh chàng Hồi giáo sùng đạo.

Tự dưng tôi bắt đầu tưởng tượng ra một người đàn ông cao gầy, da ngăm đen, có đôi mắt u sầu, buộc phải đi lưu vong do chính trị và đang sống trong một căn hộ rẻ tiền với bốn bức tường đặc kín những câu thơ tiếng Ả-rập. Ban ngày, anh đi quét đường dù đã có bằng đại học, còn buổi tối anh tham gia những buổi họp hành nẩy lửa với đám bạn bè chính trị và văn thơ, nếu không thì chúng tôi cùng nhau đi xem những bộ phim trắng đen kinh điển. Rồi tôi sẽ tìm hiểu nền văn hóa của anh và dịch những bài thơ anh viết. Tôi sẽ đi quây tiền ngoài đường cho cuộc đấu tranh chống lại tên độc tài đã khiến anh phải tha hương. Chúng tôi sẽ ngồi trên những tấm thảm tuyệt đẹp, thưởng thức những món ăn cay nồng lạ miệng...

Nhưng nấu món thịt viên trong căn bếp thảm thương của Benny, và quanh năm suốt tháng là nô dịch cho hai mươi tư con bò sữa ư? Cố công đánh sạch nhà tắm cáu bẩn, nhọc sức nhóm củi để đun nước nóng và ngồi chém gió về mấy bài báo trong tờ Nhà nông ư? Tôi á?

Có thể tôi phân biệt chủng tộc, nhưng không phải như bình thường.

Tuy vậy, trong suốt nhiều ngày liền, bàn tay tôi cứ lướt qua lướt lại trên chiếc điện thoại. Khi thì nó không đổ chuông, khi thì tôi không nhắc máy.

Để chống lại cảm giác “hồi teen” đáng xấu hổ này, tôi bắt mình không được ở nhà buổi tối. Tôi làm thêm giờ, đi xem phim, lê la quán xá với những cô bạn đồng nghiệp độc thân. Bọn họ thấy tôi cực kỳ vui tính và

hòa đồng. Tôi cũng đồng ý với họ.

Thời tiết chuyển sang mưa thu, đến nắng cũng chẳng còn để tôi đùa nghịch. Dưới bầu trời u ám, căn hộ của tôi không khác nào phòng đợi của một ông nhà sĩ. Thứ duy nhất khác biệt đôi chút là vầng mặt trời màu huỳnh quang phía sau cặp đôi trong vỏ sò, trên tấm áp phích mà Benny đã tặng tôi dịp sinh nhật.

Không có giờ nào trôi qua mà tôi không nghĩ đến Benny. Ở thư viện, tôi vui đầu đọc tờ Nhà nông trước sự kinh ngạc thấy rõ của Liliane. Tôi bảo chị ta mình được người ta nhờ tìm một bài báo. Về việc nạo vét kênh mương.

Có những lúc Olof nhìn tôi như thể sắp hỏi tôi chuyện gì đó, nhưng anh ta biết nên khôn hồn lánh đi chỗ khác.

Một hôm, tôi nảy ra ý tưởng điên rồ là đi ăn trưa trong một quán cà phê được nhiều đàn ông nhập cư lui tới. Ngồi một mình, tôi nhìn họ một cách dai dẳng và mơ màng đến độ họ hoàn toàn hiểu lầm, và bị lôi vào những cuộc đối thoại vô vắn mà tôi chỉ muốn quên đi. Hơn nữa, nguyên nhân tôi tới đó không rõ ràng, nếu không muốn nói là ngớ ngẩn, đến nỗi tôi ngượng chín mặt.

Càng ngày, sự tuyệt vọng của tôi càng gia tăng. Märta thì mãi vẫn chưa quay về. Tôi thường xuyên ngâm mình trong bồn tắm quá nửa đêm, đến mức da dễ trắng bệch và nhăn nheo lại. Tôi lúi về nhà hàng đồng sách bỏ túi thể loại văn học kỳ ảo. Tôi kỳ cọ bằng bánh xà phòng hình con bướm cho đến khi nó chỉ còn là một khối màu hồng cong queo.

Tại sao một điều tưởng chừng rất đúng đắn đối với tôi lại trở nên nghịch lý đến thế này?

Benny chắc cũng đang tự hỏi mình câu ấy. Vì anh hoàn toàn bất vô âm tín.

20. Chương 20

Mỗi lần tôi vớ chiếc điện thoại để gọi cho cô ấy, tôi đều áp ống nghe vào tai cho đến khi không còn tín hiệu chờ. Cô ấy đã nói là bị sốc văn hóa, và cần được ở một mình. Trong suốt ba ngày trời, tôi đợi cô ấy gọi điện. Sau đó, tôi gọi cho cô ấy. Không ai nghe máy.

Tôi tìm thấy một tấm thiệp cũ với dòng chữ “Bình phục nhanh nhé!”. Tôi viết địa chỉ cô ấy trên phong bì, dán một con tem, rồi xé vụn tất cả.

Nhiều lần tôi đã định vào thành phố và tạt qua thư viện. Nhưng tôi có cảm giác như thế thì thật quá đáng.

Thời tiết càng lúc càng tệ. Tôi mất hai ngày trời để đưa lũ cừu vào chuồng, với sự giúp đỡ của một cậu bé mười ba tuổi, con trai ông hàng xóm. Bọn cừu đã ở ngoài trời quá lâu, nên con nào con nấy lực lưỡng như các vận động viên thể dục dụng cụ đỉnh cao. Lũ cừu đục phổng qua hàng rào không hề chạm chân, còn đám cừu non thì chạy nhanh như hoẵng. Nếu tôi đưa chúng đến lò mổ, mỗi con sẽ chỉ mang lại cho tôi số tiền bằng với một bữa ăn thịnh soạn ở tiệm McDonald's. Còn nếu tôi tự xẻ thịt chúng ở trang trại và cầu viện sự giúp đỡ của già Nilson, chúng tôi sẽ khó mà xử lý được chỗ cơ bắp kia. Tôi và thằng bé hàng xóm đã phải phi ngựa như điên dưới trời mưa tuyết, miệng không ngừng chửi rửa như hai thằng du côn, nhất là thằng bé. “Mẹ chúng mày!” Nó chửi bọn cừu như thế.

Tôi không hiểu vì sao mình còn giữ chúng lại. Mẹ tôi muốn có vài con để lấy lông đi học lớp đan len. Chỉ cần nghĩ tới món cừu nấu đậu và khoai tây của bà là tôi đã thèm nhỏ dãi. Thế mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc học cách nấu món đó.

Mà tôi cũng có bao giờ nghĩ là mẹ sẽ qua đời đâu.

Nhưng nếu tổng khứ hết đàn cừu của mẹ, tôi sẽ đau lòng lắm. Một trong những điều tồi tệ nhất tôi từng phải làm là bước vào phòng mẹ sau khi bà qua đời. Vứt đi chỗ quần áo còn vương mùi của bà, mân mê chiếc kính lão, những hộp thuốc và mẫu đan của bà. Có ai chuẩn bị tinh thần cho tôi đâu kia chứ. Thế nên tôi quyết định làm theo cách đơn giản nhất. Tôi đã bỏ tất cả vào trong vài chiếc va li cũ và đem cất trên tầng

áp mái. Phòng ngủ của mẹ, tôi vẫn để y như thế, chỉ lấy đi mỗi tấm ga trải giường. Trên bậu cửa sổ, bà trồng một dãy cây xanh với những bông hoa nhỏ màu lam tím. Tôi đoán chắc là chúng đã chết sạch cả rồi.

Mà cô ấy muốn ám chỉ gì khi nói đến cái cú sốc văn hóa ngỡ ngàng đó chứ?

Sáng nay, tôi vào thành phố để giải quyết vài việc. Nhiều lần tôi có cảm giác trông thấy cô ấy. Ở cửa hàng bán máy nông nghiệp, ở tiệm kim khí Berggren, ở đại lý bán sữa.

Bengt-Göran tạt qua thăm tôi hai tối liền, chắc là định xem mặt cô bồ người thành phố của tôi.

- Tôi không biết làm thế nào để cô ấy quay lại bây giờ. – Tôi nói.

Bengt-Göran chỉ há hốc miệng đầy ngưỡng mộ. Vậy ra cậu ta cứ tưởng tôi chỉ chơi phụ nữ một lần rồi bỏ.

Cậu ta không cần biết tôi nhớ cô ấy, cũng không quan tâm chuyện buổi tối tôi lúi cái điện thoại vào cắm trong phòng ngủ.

21. Chương 21

Đám thiên thần hoảng kinh hồn vía,

Rúc cả vào bên Chúa tôn nghiêm:

Chúa ơi, Chúa hãy xem kia,

Salamite, Sulamit xây cầu ngàn sao!

trích bài thơ Dải Ngân hà của Zacharias Topelius[1]

[1] Zacharias Topelius (1818 – 1898) là nhà thơ người Phần Lan, nổi tiếng với những thi phẩm lãng mạn viết bằng tiếng Thụy Điển.

Rốt cuộc Märta cũng từ Copenhagen trở về. Cô nàng đợi tôi sau giờ làm, trong tay là chiếc túi mua hàng đựng một món đồ lưu niệm: một quả chuông thủy tinh, bên trong có một cặp tình nhân trần truồng bằng nhựa và những bông tuyết giả. Chúng tôi về nhà tôi uống trà và nằm dài trên bộ xa lông.

Märta lảng tránh những câu hỏi của tôi về chuyện hai người họ đã làm gì tại Copenhagen.

- Giờ không phải là lúc để nói chuyện đó. Cậu thừa biết mà!

Thế là tôi làm một bản tường trình tỉ mỉ về tuần lễ vừa qua. Cố giấu giếm bất kỳ chuyện gì với Märta chỉ tổ phí thời gian, vì dù thế nào cô nàng cũng biết cách câu những chú cá mình muốn trong cái bể nội tâm đầy bão táp của tôi.

Tôi kể tất tần tật. Tấm bia đá tầm thường, cái mũ lưỡi trai, tranh thêu chữ thập, phân ruồi và giấy dán tường mốc meo. Märta bĩu môi:

- Tôi không hiểu nổi. Tôi thấy anh ta có tất cả mọi yếu tố để trở thành người bạn đời lý tưởng của cậu, thế mà cậu cứ kêu trời kêu đất chỉ vì vài tiểu tiết nội thất. Mấy tấm tranh thêu chữ thập trên tường thì đã làm sao? Với lại, có phải anh chàng là người thêu chúng đâu. Tôi nghĩ chẳng qua anh ta không muốn bỏ đi những kỷ niệm về bố mẹ. Cậu cứ tưởng nội thất trong bất cứ căn nhà nông thôn Thụy Điển nào cũng giống với tranh vẽ của Carl Larsson chắc?

Tôi im. Quả thực, nếu có bao giờ tôi nghĩ đến những căn nhà nông trại ở Thụy Điển, chắc thế nào tôi cũng hình dung ra thứ gì đó mang phong cách Carl Larsson. Nhà bếp to tướng với ngọn lửa reo vui trong lò, những chiếc nồi đồng trên bếp, các khoanh bánh mì treo trên một thanh sào bên dưới trần nhà. Bị chạm nọc, tôi cao giọng:

- Nhưng cậu cũng thừa biết giống tôi rằng đó không chỉ là những tiểu tiết! Đó là hai phong cách sống va chạm nhau! Tranh thêu chữ thập không bao giờ được bước qua cửa nhà tôi, và tôi nghĩ anh ấy cũng không

đời nào chấp nhận tranh của Kathe Kollwitz ở nhà mình. Cậu phải công nhận đây không chỉ đơn thuần là vấn đề sở thích nữa!

- Thế thì, tại sao cậu lại treo cái áp phích có hình cặp đôi nam nữ trong vỏ sò lên tường nào? – Cô nàng hỏi móc.

- Tại vì anh ấy đã làm tớ rất sung sướng... – Tôi thì thầm.

Märta gục gặc đầu ra vẻ đã hiểu.

- Nhưng nói thật nhá, liệu cậu có hình dung nổi tớ ngồi trên một chiếc ghế đẩu ba chân, xô sữa kẹp giữa hai đùi không?

- Trời ạ, cậu có đến nhà anh ta để phỏng vấn xin việc đâu! – Märta gầm lên. – Anh chàng này đã cho cậu một đêm tuyệt vời nhất kể từ hàng chục năm qua, thậm chí có thể là từ khi cậu sinh ra nữa kìa. Anh ta lại còn làm cậu cười được, thế là đã hơn chán vạn lần ông chồng đam mê chim chóc cậu từng có. Thế thì mấy cục phân ruồi kia có đáng là gì hả? Cậu là đồ hèn! Phải biết chớp thời cơ trước khi quá muộn, không thì cậu đi mà vùi đầu vào cái chăn lông tơ tinh tươm của cậu ấy!

- Thế tớ phải làm gì đây? Tớ còn chẳng biết anh ấy nghĩ gì nữa. Anh ấy bật vô âm tín rồi.

Märta vung vẩy quả chuông có cặp đôi trong bão tuyết.

- Được rồi, bây giờ cậu cầm lấy cái này, đem theo một ít bia Tuborg, cậu biết rồi đấy, rồi mua một hộp thịt viên đông lạnh, và tối mai cậu đến đó để làm anh chàng bất ngờ. Anh ta đã đi bước đầu tiên rồi, bây giờ đến phiên cậu, nếu cậu không muốn mọi chuyện xôi hỏng bống không. Lấy xe của tớ mà đi!

Bỗng nhiên, câu chuyện của Salamite và Sulamit hiện lên trong đầu tôi. Đó là hai nhân vật chính trong bài thơ Dải Ngân hà của Zacharias Topelius mà hồi bé tôi rất yêu thích dù không hiểu hết. Tôi đã thuộc nằm lòng bài thơ này nhờ sự giúp đỡ của mẹ. Bà rất tự hào khi để tôi đứng trên bàn và đọc lù lù cả bài cho các cô bạn rảnh rỗi không biết làm gì của bà nghe.

Salamite và Sulamit là một cặp đôi sống ở hai ngôi sao xa cách và yêu nhau đến nỗi họ xây một chiếc cầu bằng các vì tinh tú bắc qua bầu trời. Tự dưng tôi hình dung ra Benny và tôi cùng bước về phía nhau: Benny cẩn thận dùng bay trét vữa để gắn các vì sao với nhau, còn tôi thì cố nhảy từ ngôi sao này sang ngôi sao khác, giống như người ta nhảy qua các tầng băng trôi nổi trên một mặt hồ.

Những lời tư vấn của Märta không phải lúc nào cũng đúng, nhưng thường thì chúng là cú huých để mọi việc tiến triển. Tối ngày hôm sau, tôi nhét vào chiếc giỏ mây vài lon bia Tuborg, gói thịt viên đông lạnh, món khoai tây trộn sẵn và một chiếc bánh dâu rừng mua ngoài tiệm. Quả chuông với cặp tình nhân trong bão tuyết của Märta được bọc trong một lớp giấy gói ánh vàng. Rồi tôi lấy xe hơi phóng thẳng đến nhà Benny.

Không có ai trả lời khi tôi gõ cửa. Tuy vậy, cửa không khóa và trong bếp có ánh sáng hắt ra, nên tôi bước vào nhà. Bóng đèn tuýp kêu ro ro trong khi một chiếc đài màu đen to tướng nằm án ngữ trên bàn đang ra rả phát kênh mua sắm. Tôi chuyển sang kênh dự báo thời tiết biển và bắt tay vào dọn dẹp. Chẳng mấy chốc, không gian phía sau những tấm rèm cửa luộm thuộm có gắn các túp bông bắt đầu dễ chịu hẳn. Tôi lấy chiếc đĩa có đóng đầy cặn cháo khô trên bàn và nhúng ngập vào nước trong bồn rửa bát cùng với một chiếc khác đã dập dềnh sẵn trong đó. Sau đó tôi lục trong chạn để tìm chén đĩa và dao nĩa. Tôi lúi túi trong tủ buýpphê ở phòng khách ra một tấm khăn trải bàn thêu tay, và bắt đầu làm nóng món thịt viên trên một chiếc chảo sắp hỏng. Khi tôi nghe thấy những bước chân nặng nề nơi cầu thang dẫn xuống hầm, tự dưng tôi có cảm giác “đã từng thấy”. Chuyện này đã từng xảy ra.

- Ôi trời đất ơi...

Anh khựng lại nơi ngưỡng cửa, trên người vẫn còn khoác bộ quần áo lao động. Rồi anh lao qua căn phòng làm rơm rác và bụi đất bay tung tóe, anh vòng tay ôm ghì lấy tôi.

- Ô, cả thịt viên nữa cơ à? – Anh trêu tôi. – Em đã tự làm chúng đấy hả, cô nàng be bé xinh xinh của anh?

- Anh đừng có chắc mẫm là chuyện này sẽ trở thành thói quen đấy nhé! – Tôi khẽ nói, áp mũi vào chiếc áo khoác màu cam bốc mùi chuồng bò của anh.

22. Chương 22

Đó là những gì tốt nhất mà cô ấy có thể làm, mặc dù tôi đã bắt đầu ngấy món thịt viên. Violet đã đem cho tôi cả một chậu thịt viên, và đã ba ngày nay tôi xơi món ấy.

Désirée ở lại qua đêm với tôi. Khi tôi thay khăn trải giường, cô ấy bảo là đang đến ngày đèn đỏ và hy vọng không bị tràn.

Chẳng sao cả. Mình thì sao cũng được mà, tôi đã nghĩ như thế, vì tôi thích khi cô ấy nói thẳng ra. Nó rất là thân mật, thật đấy, nó tạo ra cảm giác thoải mái tự nhiên. Chẳng ai mò đến nhà một gã nhân tình qua đường khi đang đến tháng. Nói được như thế, nghĩa là cô ấy đã nâng tâm tôi lên thành đối tác lâu dài. Tình dục có thể đợi được. Cô ấy không đến đây vì chuyện ấy.

Ngoài ra, tôi nghĩ mình thích có dấu vết cô ấy trên tấm ga trải giường. Hình như có một cái tên La-tinh cho loại suy nghĩ đồi trụy này.

Chúng tôi nằm tán gẫu trên giường hàng giờ đồng hồ. Ba hoa chích chòe thật sự, và cực kỳ vui. Tôi còn nhớ như in.

- Sốc mới chả siếc. Anh sẽ cho em biết thế nào là sốc văn hóa thực sự! – Tôi đã nói thế. – Anh sẽ kiểm một bộ quần áo truyền thống. Quần màu vàng, áo vest có hai hàng nút bạc. Còn em á, em sẽ dệt vải may áo chèn cho anh, em nghe rõ chưa? Sau đó anh sẽ khệnh khạng đi nhà thờ ngày Chủ nhật, anh sẽ móc hai ngón cái vào chiếc áo chèn, chém gió với các ông nông dân về thời tiết và mùa vụ. Mọi người sẽ gọi anh là Đại ca Benny của nông trại Rowan, tất cả bọn họ đều sẽ biết anh là ai! Còn em, em sẽ ngoan ngoãn pha cà phê cho cả giáo đoàn.

- Một trăm năm trước có lẽ anh đã là một điền chủ giàu có ấy nhỉ? Hai mươi tư con bò sữa kia mà!

- Cũng có thể lắm! Kiềm luôn Hội thẩm tòa án làng và ông từ cai quản nhà thờ nữa. Một ông điền chủ với cả đồng tôi tớ để sai khiến và hàng loạt cô nữ tỳ để véo móng. Dân làng nhất nhất cái gì cũng phải hỏi ý kiến Đại ca Benny, người ta lẽ ra phải mời anh ngồi vào Hội đồng tỉnh trưởng nữa ấy chứ! Thay vì thế, anh có cái gì đây? Anh chạy như cừ lông công giữa các loại máy móc, đến đi họp Hội nông dân còn chẳng có thì giờ.

- Thế liệu anh có đi hỏi cưới một cô gái già khăng khiu trên thành phố, của nả không có gì ngoài một hòm sách vở không?

- Ôi không! Benny của nông trại Rowan đương nhiên phải lấy mụ Brita béo ú ở trang trại bên cạnh để mở mang lãnh địa chứ. Nhưng anh sẽ đưa cô gầy kia về làm hầu gái, để đêm đêm anh mò vào bếp với nàng, và tặng cho nàng một “cái bầu”. Rồi sau đó anh sẽ đường hoàng nhận trách nhiệm với bọn trẻ, biến chúng thành mục đồng cả lũ, mặc kệ mụ béo Brita có nói gì chẳng nữa.

- Nhưng một hôm, nàng hầu gái khăng khiu bỏ chạy theo chàng lãng tử Emil, anh chàng Benny phải làm thế nào đây?

- Anh ta cũng sẽ tống bọn trẻ ra đường, và lấy một cô hầu gái khác! Trẻ hơn cô kia!

Cô ấy phang gối vào tôi, và hai chúng tôi vật lộn với nhau một lúc. Tôi buộc phải đầu hàng nếu không muốn nằm ngủ dưới đất.

Hơi thở của cô dịu lại.

- Em sẽ không bao giờ làm đứa hầu gái trong căn bếp của anh, anh biết chưa? – Cô nói. – Mà càng tốt, em thì có đáng giá gì. Em không biết làm bánh mì, không biết cọ rửa, cũng chẳng biết mổ lợn. Làm vợ nông dân là phải biết cắt cổ lợn, hứng tiết rồi chế biến những món ăn tẩm lợn, không phải thế sao?

- Anh không biết chuyện đó đấy, nhà anh toàn mua thịt ở lò mổ thôi. Thịt đã pha sẵn và có thể nấu ngay.

Im lặng một lát.

- Nhưng còn cái chuyện mò vào bếp và làm cho em mang bầu ấy... – Cô nói như thể tự nhủ thầm. – Bụng dưới của em bắt đầu run lên khi em nghe những thứ như thế. Đền đồ hay không cũng thế. Cái đồng hồ sinh học của em chạy lồng lên rồi đây này.

Tôi lật sấp người xuống và thở hắt ra.

- Em nói cho cẩn thận, không là cái khăn trải giường này sẽ chứa đẻ ra hàng đồng gói con con đấy!

Cô ấy ngủ thiếp đi, lại với bàn tay mát ngón của tôi áp trên môi.

23. Chương 23

Tôi gọi bố mẹ và được nghe:

“Ồ í e” lại “ồ í e”,

Số điện thoại này không chính xác

Đến máy trả lời cũng im re.

Thế là chúng tôi đã bắt đầu quá trình miệt mài tìm hiểu nhau.

Biên độ hoạt động của chúng tôi có vẻ tương đối rộng, nhưng cũng không vì thế mà mọi thứ đi theo cùng một hướng.

Cả hai chúng tôi đều không còn bố mẹ: anh ấy thì theo nghĩa đen, còn tôi là theo nghĩa bóng. Mẹ tôi đã vào viện dưỡng lão từ năm năm nay, và hiếm khi bà nhận ra tôi. Còn bố thì khiến tôi có cảm giác tôi quá rầy ông mỗi khi tôi đến thăm, nhất là khi tôi cố thử bắt chuyện với ông.

Thật ra, bố tôi đã như thế kể từ khi tôi còn bé. Ông không hề thích nói về những thứ mà người ta vẫn gọi là “chuyện đàn bà”: nhà cửa, con cái, bếp núc, quần áo, đồ đạc, đặc biệt là những gì được liệt vào loại “sên”. Nghệ thuật, văn học và tôn giáo cũng bị ông liệt vào hàng “chuyện đàn bà”. Điều mà bố tôi ghét nhất là tất cả những chuyện đùa cợt về đàn bà con gái. Tuyệt đối không được đề cập đến chúng trước mặt ông. Cứ như thể ông sợ bị nhiễm vi khuẩn của phụ nữ vậy. Ngay khi phép lịch sự cho phép là ông lại lên trung đoàn. Ông từng là sĩ quan quân đội.

Đôi khi tôi tự hỏi liệu ông có phải là người đồng tính hay không. Nghĩ cũng lạ, nhưng tôi chưa bao giờ thấy gần gũi với bố. Ý tôi là, con cái thường cảm thấy sợ hãi khi nghĩ bố mẹ mình đã làm “chuyện ấy”, chúng đếm số lượng các ông anh, bà chị của mình và tự nhủ: “Chắc bố mẹ phải làm chuyện ấy ít nhất ba lần”. Trong trường hợp của tôi, hoàn toàn có thể nghi ngờ liệu bố tôi có từng làm chuyện ấy nhiều hơn một lần, ít ra là với mẹ tôi. Tôi đã quyết định mình không nghĩ tới điều đó nữa và nên vui với chuyện ấy đã xảy ra một lần, ít ra là thế.

Thế nên mẹ tôi chỉ có mỗi tôi để chăm sóc. Tôi là con búp bê mà cuối cùng bà đã có được, và bà yêu tôi bằng tình yêu của một người đã phải kiên nhẫn chờ đợi quá lâu. Sự chờ đợi đó đã không đem lại cho bà đầu óc xét đoán cũng như sự sáng suốt.

Mẹ tôi có xuất thân quyền quý. Ông ngoại tôi có một nhà máy đồ hộp và phát lên trong chiến tranh. Theo những gì tôi biết thì gia tài của ông được xây dựng từ những con cáo, con sóc mà ông gọi là thú săn. Bố tôi là thành viên của một gia đình tử tế, nhưng có lần tôi nghe mấy bà trong hội chơi bài của mẹ tôi to nhỏ với nhau là bố tôi cưới mẹ tôi chỉ vì ông nợ tiền đánh bạc. Thời nay chuyện này nghe có vẻ lạc lõng, nhưng nó cũng rất có thể là sự thực. Có một liên hệ mật thiết giữa những người bắn súng tự sát bên ngoài sông bài Monte Carlo cuối thế kỷ mười chín và những kẻ không tài nào dứt mình ra khỏi các máy đánh bạc tại các trung tâm vui chơi giải trí ngày nay. Gọi điện cho bố tôi vào giờ phát chương trình xổ số thì chỉ có rước họa vào thân.

Hồi tôi còn bé, mẹ tôi có một mái tóc nhuộm màu vàng đồng và thường dùng lô cuốn tóc để tạo lọn xoắn. Gần bốn mươi tuổi bà mới lấy chồng, bốn mươi hai thì sinh ra tôi, và chưa bao giờ bà phải lao động để kiếm sống. Chính mẹ là người đặt cho tôi cái tên Désirée, với ý nghĩa tôi là cô bé đáng mơ ước. Nhưng khi đi học tôi đâm ra ghét cái tên của mình kinh khủng, vì những đứa khác toàn gọi tôi là Diarrhée, tức là con bé bị tiêu chảy.

Tôi muốn được gọi là Kitty. Hoặc Pamela cũng được.

Những đứa trẻ được bố mẹ gán cho hình ảnh của kỳ quan thế giới thứ tám nhiều khả năng sẽ phải đối diện với thực tế tàn nhẫn khi chúng trở thành mục tiêu chế giễu ở trường học.

Nói gì thì nói, cuộc hôn nhân của bố mẹ tôi là hoàn toàn không tồn tại. Hai người sống chung nhưng hoàn toàn độc lập với nhau, trong một căn hộ rộng thênh thang với sàn lát gỗ sồi và hàng dãy phòng liền kề, trong đó mẹ tôi chọn đồ đạc, còn bố tôi thì treo chiếc mũ nhà binh. Bố mẹ tôi không bao giờ cãi cọ trước mặt tôi, và có lẽ cả sau lưng tôi cũng thế. Thường bố tôi ăn ở doanh trại, hai mẹ con tôi tự dắt nhau đi du lịch ở hết nhà nghỉ này đến nhà nghỉ khác. Bố tôi lúc nào cũng “bận đi chiến dịch”.

Ở nhà, chúng tôi không có quan hệ xã hội hay hội hè đúng nghĩa. Thỉnh thoảng có mấy bà bạn chơi bài của mẹ đến cùng chồng, hoặc những người đồng đội của bố dắt theo vợ để tham gia những bữa tối buồn tẻ với ba món ăn khác nhau và một người phục vụ thuê bên ngoài. Rượu Bồ Đào Nha được phục vụ trong những chiếc cốc pha lê và những miếng xì gà nhỏ trong những cái hộp thiếc đặc biệt. Khi mọi người gọi tôi ra để chào hỏi, tôi trông thấy những cái chân cái tay xương xẩu chìa ra khỏi chiếc váy nhung được mua để mặc đúng dịp, phát ho khi được các ông mặt đỏ gay vỗ vỗ vào lưng và bảo tôi cần được ra ngoài nhiều hơn để da dễ hồng hào thêm đôi chút. Trong những dịp ấy tóc mẹ tôi xoắn hơn bình thường.

Tôi không bao giờ thấy bố mẹ tôi đụng chạm nhau, càng không thấy họ khoác tay nhau mà đi.

Thế đấy, theo bạn thì tôi phải nhìn nhận cuộc hôn nhân của bố mẹ mình thế nào đây? Cũng đâu có gì ngạc nhiên khi Örjan và tôi có một mối quan hệ tương tự. Cũng rất bình thường khi tôi chẳng thể khóc thương anh ấy. Có hay không có đàn ông, đó chỉ là vấn đề cần mua bao nhiêu miếng sườn cho bữa tối. Sự hiện diện của họ chẳng có ý nghĩa nào khác. Đây là những gì tôi đã học được từ thời thơ ấu của mình.

Vậy nên tôi hoàn toàn không phòng bị khi gặp phải một người như Benny. Có những ngày tôi thấy anh xâm lấn lãnh địa của tôi, chui vào những góc riêng tư nhất của tôi, những ngày ấy chỉ nhìn thấy anh là tôi đã không chịu nổi. Điều đó chưa bao giờ xảy ra với Örjan, người hoàn toàn sung sướng với việc mon men ngoài phạm vi lãnh thổ của tôi, và tôi có thể chịu đựng được chuyện đó.

Cơ mà cũng có những ngày khác.

24. Chương 24

Désirée. Tôi gặp nhiều khó khăn với cái tên của cô ấy. Nó nghe vừa chướng tai, vừa xa lạ, lại vừa kiêu kỳ, những tính chất mà lúc đầu tôi đã gán cho cô ấy. Không, tôi sẽ gọi cô ấy là nàng Tôm. Cái tên này cực kỳ hợp với cô ấy, mặc dù có hơi ác ý. Tai tái, cuộn các bộ phận mềm mại của mình trong một cái vỏ cứng. Lại còn mấy cọng râu ăng ten nữa chứ.

Ở cô có cả đồng thứ mà tôi không hiểu được.

Cô nhìn thật lâu tấm ảnh của bố mẹ tôi mà cá nhân tôi rất thích. Hai người đang nằm dài tắm nắng trên một hòn đá trong tình trạng bán khỏa thân, tay chân xoắn xuýt vào nhau, má tựa má, mắt nhắm hờ và miệng cười tươi.

Tấm ảnh khiến cô ấy khó chịu. Cô thấy nó quá riêng tư.

- Xét cho cùng, đây là bố mẹ anh. – Cô ấy nói. – Anh không thấy nó hơi... ơ... hơi riêng tư à? Sốc thật đấy. Sốc á?

Cô ấy lúc nào cũng lạnh cóng, dù tôi cố công sưởi ấm ngôi nhà. Khi tôi chỉ muốn cởi phăng sơ mi thì cô ấy trùm áo thun kín mít, lại còn trùm thêm đôi vớ dày cộp. Cô ấy cực thích khi tôi ngồi im, luồn tay vào tóc cô ấy và ve vuốt đều đều nhưng mạnh bạo, trong khi cô thu mình trong vòng tay tôi tựa như một con mèo con đói khát rốt cuộc cũng tìm được một người chủ.

Nhưng dựa dẫm và phụ thuộc còn lâu mới là thuộc tính của cô ấy nhé. Thỉnh thoảng, khi chúng tôi đã lên lịch gặp nhau, cô ấy chỉ thông báo ngắn gọn là đã thay đổi ý định và muốn đi xem phim cùng một người bạn gái. Tôi thấy khó có thể tiêu hóa được chuyện đó. Hoặc khi cô ấy biết tôi có rất nhiều công việc phải làm và không có thời gian để vào thành phố, ở đầu dây bên kia cô chỉ nói vồn vện: “Vậy thì thôi, mình gặp nhau tuần sau vậy”. Không bao giờ là câu: “Được rồi, để em đến nhà anh!”.

Tôi muốn đến với cô ấy, và thú thật là tôi muốn trói buộc cô ấy nữa kìa, nhưng cô ấy có vẻ như chỉ thỉnh thoảng mới muốn tôi mà thôi. Tôi không thể tỏ ra đòi hỏi và điều này khiến tôi cực kỳ bức bối. Với lại, dĩ nhiên tôi chờ đợi cô ấy lâu lâu giúp tôi một tay trong việc chăm sóc nhà cửa chứ! Hoặc là đỡ hộ tôi chuyện kiểm tra chất lượng sữa, tỏ ra một chút quan tâm đối với công việc của tôi! Tôi biết, tôi đã quen thấy những người phụ nữ biết đỡ đần trong công việc cho người đàn ông, và tôi không bao giờ có ý định yêu cầu cô ấy làm bánh, nhưng tôi thấy thật khó chấp nhận khi cô cứ ngồi chúi mũi vào tờ báo trong khi tôi phải chạy lông lên để làm hết mọi việc!

Nói quả tình, tôi thấy mình như muốn thành một người đa thê – vừa muốn có Violet, lại cả nàng Tôm. Violet sẽ ở dưới nhà khâu vá rèm cửa, chuẩn bị muối thức ăn, còn nàng Tôm sẽ thu mình gối đầu lên ngực tôi và khẽ cười khà khà. Nụ cười ấy từ giờ là phần thưởng của tôi, và tôi có thể làm gần như mọi thứ để được nghe thấy nó. Chuyện này gần như trò đo sức mạnh ở hội chợ. Ta phải dùng một cái búa đập thật mạnh vào một điểm để làm cho con trỏ chạy trên một thang đo. Khi thật sự khỏe và giáng búa hết sức mình, chuông sẽ kêu.

Nụ cười của cô ấy chính là chiếc chuông đó. Tôi không làm nó vang lên thường xuyên, nhưng cũng được vài bận. Và tôi biết ngay khi nào mình làm con trỏ chạy lên đủ cao, khi nào mình thất bại.

“Anh lúc nào cũng khác người nhỉ, Benny!” Violet từng nói thế với giọng trách móc. Nhưng Violet thấy tôi là một người đàn ông thực thụ, giống như Bengt-Göran của cô ấy, khi tôi lái chiếc máy kéo bánh đôi, hoặc khi tôi khoác lên người bộ đồ bảo hộ và vác cưa máy vào rừng.

Còn nàng Tôm thì ngược lại. Tôi cảm thấy chính sự “khác biệt” của mình là thứ giúp duy trì sự quan tâm của cô ấy, và cô ấy thấy mệt mỏi khi tôi đội chiếc mũ của mình rồi nhai thuốc lá trệu trạo.

Tiến bộ y học hiện nay đang ở mức độ nào nhỉ, người ta có thể ghép tâm hồn bé nhỏ nhưng phức tạp của nàng Tôm vào bộ ngực phì nhiêu và đôi bàn tay chăm làm của Violet được không?

25. Chương 25

Cuộc đời rối tinh và sôi nổi

Vào tay tôi sẽ biết mùi thôi

Dán nhãn, ghi tên và phân loại

Cho vào lưu trữ, thế là rồi!

Ngày hôm nay đã xảy ra một chuyện khá kinh khủng. Chỉ nghĩ đến nó thôi là tôi đã lạnh toát người.

Lundmark hôm qua không đi làm. Mọi việc bắt đầu như thế.

Thật ra chúng tôi không nhận ra điều đó ngay. Thường thì chị là người đến sớm nhất. Sau khi để lại áo măng tô và chiếc mũ lông trong phòng làm việc, chị sẽ xuống kho lưu trữ để... mà phải rồi, thật ra chị làm gì khi không còn phụ trách mảng sách thiếu nhi nữa nhỉ? Tất cả chúng tôi đều nghĩ chị bận làm công tác

phân loại, sắp xếp, nhưng không ai đặt câu hỏi, và sự hiện diện của chị ở thư viện đồng nghĩa với việc không ai trong chúng tôi có lý do gì để thắc mắc về công việc chị làm.

Càng ngày Lundmark càng ở dưới kho sách lâu hơn và chỉ để lại lời nhắn cho tôi hoặc Britt-Mari, để chúng tôi biết rằng chị giao phó khu vực sách thiếu nhi cho chúng tôi.

Chỉ đến trưa chúng tôi mới nhận ra sự vắng mặt của Lundmark. Chị luôn ngồi cạnh cửa sổ và luôn ăn món ngũ cốc trộn sữa chua trong khi đọc danh mục sách của Thư viện Quốc gia. Nếu căn phòng có tình cờ trở nên yên lặng, chúng tôi sẽ nghe thấy tiếng thở hơi khò khè của chị, ngoài chuyện đó ra thì chị không có biểu hiện gì nổi bật.

Chị ngồi ở đó từ 12 giờ 1 phút đến 12 giờ 55 phút. Rồi chị đứng lên, rửa cái bát của mình và úp lên giá. Sau đó đi vệ sinh. Lịch trình của chị từ lâu đã thành nề nếp trên choker của chúng tôi. Không phải ai cũng có một hệ tiêu hóa chạy đúng giờ hơn cả đồng hồ của chị.

Chúng tôi quen với những điều đó đến nỗi nó trở nên giống như tiếng keng khu tập thể: chúng tôi biết đã đến giờ đi ăn trưa khi chị đi ngang khu sách nhạc để đến phòng nhân viên, và tuyến nước bọt của chúng tôi lập tức vận hành chẳng khác nào chú chó trong thí nghiệm của Pavlov. Đôi khi chỉ cần nghe thấy tiếng thở của chị là chúng tôi đã cảm thấy đói. Còn lúc chị đứng dậy tiến đến bồn rửa bát sau khi đã nhấm nháp xong món ngũ cốc của mình, chúng tôi cũng vội vàng kết thúc các cuộc nói chuyện. Thậm chí chúng tôi không cần phải nhìn đồng hồ.

Hôm qua Lundmark không đến phòng nhân viên để dùng bữa. Chị cũng không cáo ốm và xin nghỉ. Chúng tôi đã bàn tán về chuyện đó trong khoảng hai phút – rõ ràng là chưa bao giờ chúng tôi nói về chị lâu đến thế kể từ khi tôi vào làm việc tại thư viện này.

Không ai trong chúng tôi từng tìm gặp chị, hợp tác hay đối đầu với chị. Nhưng chúng tôi không né tránh chị, ngày nào chúng tôi cũng nói với chị về chuyện thời tiết mưa nắng và giờ giấc làm việc. Lundmark luôn là người phụ trách quà cáp cho các dịp quan trọng, khi có người nghỉ hưu, hoặc ai đó sinh em bé. Chị có năng khiếu bất ngờ trong việc chọn được những món quà thích hợp – thông dụng nhưng khiến người ta thích thú. Vậy đấy, trong hai phút đồng hồ chúng tôi đã hỏi nhau xem chị Lundmark ở đâu. Rồi như thường lệ, chúng tôi tự nhủ đó không phải vấn đề của mình, và ai nấy lại quay về với những mối bận tâm của bản thân.

Nhưng hôm nay chị cũng không đi làm. Thế là chúng tôi đã trao đổi với nhau về chuyện đó trong ba phút. Sau đó chúng tôi đã đi đến quyết định hỏi xem Olof có biết tin tức gì không. Anh ta không biết, và cũng không hiểu chị ấy tổ chức công việc như thế nào. Một lần Olof đã thử thảo luận các nhiệm vụ của Lundmark, và chị đã mất cả nửa buổi chiều để giải thích cho anh.

- Lundmark đỏ ửng mặt khi tôi hỏi. – Olof nói. – Chị ấy vội đi tìm quyển sổ của mình và kể lể chi li hệ thống phân loại đã triển khai. Tôi đã buộc phải viện cớ có hẹn với nha sĩ. Ý tôi là, làm thế nào tôi có thể bắt Lundmark bỏ cuốn sổ ghi chép bằng tay để sang dùng máy tính được?

Mọi quy trình ở thư viện vẫn trôi chảy khi Lundmark vắng mặt. Đạo gần đây, tôi thường phải một mình xoay sở với khu vực sách thiếu nhi, và tôi luôn biết ơn chị vì đã để tôi thỏa sức tung hoành. Không, diễn đạt như thế thì sáo rỗng quá, thành thật mà nói tôi biết mình có năng lực hơn, và tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu nếu chị ấy tìm cách can thiệp vào cách thức quản lý khu sách thiếu nhi. Đến mức độ đối với tôi, chị Lundmark chỉ là một cỗ máy văn phòng ít tính năng mà chúng tôi có thể dễ dàng tống khứ đi ở đợt thanh lý sắp tới.

Tôi đã gọi điện về nhà chị. Máy trả lời tự động thông báo tôi đã gọi đến nhà của Inez Lundmark và tạm thời chị chưa thể nghe điện thoại. Tôi gọi to hai, ba lần “Chị Inez? Chị Inez? Em đây, Désirée đây!” để phòng trường hợp chị có mặt ở đó mà không muốn trả lời, nhưng tôi thậm chí không biết tiếng nói của mình vang lên trong căn phòng nào, cũng như liệu tôi và chị ấy có thân thiết đến mức ấy – trước đây tôi chưa bao giờ gọi chị bằng tên.

Tôi không phải thuộc dạng cực kỳ tốt tính. Trên nguyên tắc, sẽ hợp lý hơn nhiều nếu Liliane xoắn hai tay với nhau và nói “chúng ta phải làm điều gì đó” – và tất cả chúng tôi đều hiểu chữ “chúng ta” đó có nghĩa là “ngoại trừ chị ta”. Để rồi Britt-Mari, bà mẹ năm con, người có ít thời gian rảnh rỗi nhất trong số bọn tôi, sẽ phụ trách khâu thực hiện.

Dẫu vậy, tôi cũng cảm thấy hơi nhói lòng, khi nghe câu chuyện Olof kể, về việc anh ta phải lấy cớ chữa răng để tống tiền Lundmark trong khi chị nhiệt tình giải thích hệ thống phân loại của mình. “Inez. Phải chị ta tên là Inez không nhỉ?” – Anh ta còn hỏi như thế. Phải, tôi thấy xót xa một chút trong lòng. Hay đúng hơn là trong dạ dày. Một chút gợn, một cơn khó ở.

Tôi đã bảo Olof cho tôi một, hai tiếng để đến nhà Lundmark kiểm tra. Chị không cáo ồm, trong khi anh ta cũng không rõ phải bắt ai gánh lấy trọng trách, nên anh ta chỉ gật đầu và có vẻ nhẹ nhõm. Thế là tôi đi.

Lundmark sống trong một tòa nhà đồ sộ xây bằng gạch vừa tối vừa bẩn, ngày xưa chắc nó từng khá khảm hơn. Cầu thang bộ được trang trí bằng ốp tường giả đá cùng với những cái hốc có lẽ từng là nơi đặt tượng. Trong hốc, kẻ nào đó đã dùng sơn xịt vẽ dòng chữ “Đồ con chó!”.

Lundmark ra mở cánh cửa sơn nâu ngay sau hồi chuông đầu tiên. Chị đã cẩn thận cài xích an toàn bên trong. Chị ngập ngừng trong giây lát, trước khi gỡ xích để mời tôi vào nhà.

- Em chào chị ạ! – Tôi nói với một nụ cười gượng gạo. – Chị có khỏe không? Ở thư viện mọi người lo cho chị lắm!

Lundmark lăm bầm gì đó, rồi khoát tay về hướng phòng khách. Thế là tôi đi theo chị vào một căn phòng lớn, chẳng có gì ngoài những tủ hồ sơ kê sát hai bên tường. Tủ hồ sơ á?

- Chị sống... một mình á? – Tôi thắc mắc. – Em hơi hơi đường đột. Chị giấu ngài Lundmark ở đâu thế ạ?

- Từ những năm sáu mươi, người ta bắt đầu dùng chữ “bà” để gọi những phụ nữ không có gia đình. – Lundmark nói, cảm hơi vênh lên. – Tôi nhớ hình như cánh nhà báo là những người đầu tiên khởi xướng chuyện đó. Nếu không thì do các bệnh viện, để cho những người làm mẹ đơn thân đỡ tủi hổ.

Tôi phải nói gì đây. Rằng không ai trong chúng tôi quan tâm việc chị được gọi bằng “chị” hay “bà” à?

- Tôi cảm thấy hơi mệt trong người. – Sau đó chị Lundmark lên tiếng. – Hy vọng mọi người không phiền. Chuyện này sẽ qua nhanh thôi.

Không phiền á? Thế còn tờ khai, thời gian hưởng chế độ ốm đau, xác nhận y tế? Theo tôi biết thì trước đây Lundmark chưa bao giờ bị ốm. Chắc chị không hiểu là người ta không thể cứ thế mà nghỉ ở nhà rồi xin lỗi là xong. Nhưng xét cho cùng, tôi đến đây đâu phải với tư cách đại diện ban lãnh đạo?

Im lặng một chút.

- Chị cất gì trong mấy cái tủ này thế? – Tôi hỏi bằng quơ.

Lundmark nhìn ra cửa sổ một lúc. Lá sách cửa sổ nhà chị được sơn xen kẽ hai màu trắng và xanh ngọc, giống như thời thập niên năm mươi.

- Cô là người tử tế, cô biết không. – Cuối cùng chị lên tiếng. – Tử tế hơn cô tưởng nhiều. Thế nên nếu cô muốn, tôi sẽ chỉ cho cô xem.

Và chị nói là làm.

Hai tiếng đồng hồ sau, tôi loạng choạng bước xuống những bậc cầu thang bằng đá mòn vẹt giữa âm thanh vang dội nhức óc, nước mắt lưng tròng. Tôi cần phải nói chuyện với ai đó, và Märta không phải là người đầu tiên hiện lên trong đầu tôi. Tôi đã nói quá nhiều về giờ giấc ăn uống vệ sinh của Lundmark với cô ấy mất rồi. Tôi vào một buồng điện thoại công cộng và gọi cho Benny.

26. Chương 26

Số 506 Amersfoort không thể dùng cái chân trước bên trái trong mấy tuần lễ vừa rồi. Móng nó mọc dài như của một nàng bò cái trong phim hoạt hình, tôi sợ nó đã bị sung huyết chân. Tôi thấy buồn nôn khi nghĩ đến lũ bò đứng trên bãi phân của chúng, với chiếc móng bị thối ruỗng. Bố tôi luôn cẩn thận cắt móng

kip thời cho chúng. Khi người cắt móng cho bò đến nông trại, tôi thay thế bố tôi làm các việc ngoài đồng – nhưng bây giờ ai làm hộ tôi đây ? Ngày nào trong lúc nhọc nhằn làm nốt khâu cày ải mùa thu, tôi cũng tự nhắc mình phải gọi thợ cắt móng. Nhưng tôi còn phải tìm ra thời gian để hỗ trợ ông ta nữa chứ. Chỉ chắc chắn một điều là để đầu óc lang thang đến một nơi cách xa thực tế hàng vạn dặm thì chẳng giúp ích gì được. Ai đó cần phải nói cho Désirée biết là nụ cười nằng hề của cô ấy làm cho con bò tốt nhất của tôi sắp què đến nơi.

Cuối cùng tôi cũng gọi được người thợ cắt móng, và một sáng nọ chúng tôi bắt tay vào việc. Sau hai tiếng đồng hồ, bọn tôi vào nhà uống cà phê để nghỉ một lát, thì dùng một cái Désirée gọi điện. Tôi đã khép cửa bếp để phòng trường hợp phải nói một vài điều mà ông thợ cắt móng không cần nghe. Nhưng cô ấy không gọi đến để buôn chuyện. Cô ấy khóc nức trong điện thoại.

- Em phải đến gặp anh ngay lập tức. Em có chuyện này phải nói với anh. – Cô nói. – Bây giờ thì có xe hả anh ?

Tôi cảm thấy tóc tai mình dựng hết cả lên. Ngày N đã điểm. Giờ thì cô ấy chuẩn bị nói là cô ấy đã quá mệt mỏi với tôi, và tôi sẽ chỉ còn biết ngồi ôm cái móng chân của con 506 Amersfoort cho qua ngày đoạn tháng. Cuộc đời tôi sẽ quay về vạch xuất phát cho những vòng ảm đạm mới, kéo dài mãi mãi. Amen.

Tôi nhìn mình trong gương. Cái mũ len màu nâu phối cam đã cũ sờn ụp trên mớ tóc bù xù, thừa hằn so với trong trí nhớ của tôi. Là tôi đây ư ? Lần cuối tôi nhìn mình trong gương là khi nào nhỉ ? Mà cô ấy lại còn cắt công đón xe đến tận đây để nói lời chia tay vào mặt tôi nữa chứ! Thật là thanh lịch làm sao!

Tôi ỉu xiu đọc cho cô nghe giờ xe chạy, trước khi lê bước đến chuồng bò để kết thúc công việc với ông thợ cắt móng. Sau đó tôi chuyển sang vắt sữa, và Désirée đến đúng lúc tôi đang cho bò ăn, hai tay đút túi, chiếc mũ có đính mấy cây nấm kéo sụp xuống tận tai. Cô cẩn thận trèo lên bục cấp thức ăn và bước đến chỗ tôi, vừa đi vừa nhảy tránh những cái đầu bò. Tôi dừng chiếc xe cút kít lại và đứng yên, người căng như dây cung.

Đến bên tôi, cô vòng tay ôm tôi và áp má vào bộ quần áo bảo hộ gớm ghiếc của tôi.

- Anh đúng là chuẩn! – Cô thốt lên. – Mà cái mũ của anh xấu thật đấy!

Giọng điệu của cô như thể đang nói với tôi: “Anh nghe kìa, họ đang chơi bản nhạc của chúng mình!”.

Ngay lúc đó, ánh sáng trong chuồng bò rực rỡ hẳn lên. Thỉnh thoảng chuyện đó cũng xảy ra, vào dịp cuối hè, khi chúng tôi ngừng quạt thổi rơm và điện áp đột ngột đầy đủ để thắp sáng tối đa các bóng đèn. Mọi thứ trở nên sáng rõ, và chúng tôi nhận ra: phải rồi, thế này mới gọi là chiếu sáng chuẩn chứ!

Cô ấy không đến để nói lời chia tay.

Chúng tôi vào nhà uống trà, và tôi đã lôi ra phần còn lại của số bánh ngọt hương quế đông lạnh mà tôi đã đãi ông thợ cắt móng. Sau đó, Désirée bắt đầu kể về người đồng nghiệp mất phương hướng của cô ấy.

27. Chương 27

Cuộc đời tôi chật rồi,

Thử một cái khác thôi.

Đã dùng rồi, hay mới,

Nào đâu quan trọng gì.

Inez đã mua mấy cái tủ tài liệu của một doanh trại quân đội khi nó bị giải tán vào thập niên bảy mươi. Trong suốt hai mươi năm qua, chị dùng nó để sắp xếp hồ sơ.

Trước tiên là hồ sơ về các thành viên trong nhà chị, cho đến tận thế hệ thứ bảy. Chị đã lập nên một cây phả hệ. Sau đó tôi hiểu ra mọi thứ đã bắt đầu như vậy.

Nhưng tại sao lại chỉ thu thập thông tin về những người đã chết từ lâu?

Thế là chị bắt đầu lập hồ sơ về hàng xóm, đồng nghiệp, bạn học cũ. Bạn bè thì chị không có.

- Tôi chưa bao giờ bận tâm đến việc kết bạn. – Chị nói thẳng thừng. – Chuyện đó chỉ dẫn đến sự vay trả, nhức đầu lắm. Người ta sẽ cảm thấy không được tự do thoải mái.

Chị có hồ sơ về siêu thị gần nhà, về người gác đàn và người đưa thư của khu nhà mình. Chúng không được chi tiết cho lắm.

- Rất khó tìm được thông tin về họ. – Chị tiếc rẻ. – Tôi phải trực tiếp quan sát, và thỉnh thoảng phải tìm kiếm thông tin trong các mục rao vặt về đám cưới, thôi nôi, hoặc cáo phó trên các báo. Nhưng tôi không đến tận nhà để gặp họ.

- Quan sát trực tiếp là thế nào ạ? – Tôi thắc mắc.

Inez mỉm cười hài lòng.

- Cô không bao giờ nhận ra chuyện đó, đúng không?

- “Nhận ra” nghĩa là sao ạ?

- Không phải là theo dõi đâu. – Chị nói. – Tôi không thích nhúng mũi vào cuộc sống riêng của người khác, tôi không muốn làm hại ai, và cũng không tiếp tay cho ai hết. Tôi hoàn toàn không có ý định tận dụng những thông tin này. Những gì tôi thu thập được thường là không đáng quan tâm. Mà dù sao đi nữa, tôi cũng đã thỏa thuận với một luật sư để ông ta tiêu hủy toàn bộ các tài liệu này mà không đọc chúng, sau khi tôi qua đời. Nói thế, nhưng nếu cô muốn thì tôi sẽ cho cô xem hồ sơ của cô.

Chị đi lấy một hộp tài liệu bằng kim loại có màu xanh lục có ghi chữ Đồng nghiệp, rồi rút ra một tập hồ sơ. Nó khá dày.

- Ngồi xuống đi. – Chị bảo tôi cứ như tôi là một cô chó lơ ngơ, rồi đặt tập hồ sơ lên bàn, trước mặt tôi.

Trong đó có những tấm ảnh đen trắng chụp tôi ở thư viện, ngoài phố và trên ban công nhà tôi. Tấm ảnh cuối cùng này có vẻ như được chụp từ bên kia đường, dưới vỉa hè. Tấm ảnh trong thư viện hơi bị mờ, như thể được chụp từ xa rồi phóng lên.

- Tôi có tất cả những thứ cần thiết để rửa ảnh trong phòng tắm. – Chị khoe một cách tự hào.

Trong hồ sơ có thời gian biểu đi làm của tôi cho đến tận ngày hôm nay. Có các thông cáo, các biên bản họp công đoàn, và những tin nhắn mà tôi đã ký và gửi cho mọi người. Có cả một tập nhỏ ghi chữ trang phục, trong đó chị đã ghi chép chính xác các màu sắc và chất liệu ưa thích của tôi, kèm thêm vài nhận xét về những bộ cánh tôi từng mặc: “Lễ Giáng sinh, váy xếp ly màu đỏ, áo cánh dài, sơ mi cổ bẻ”; “15 tháng 5, áo vest xanh biển, quá rộng. Cửa ông chồng quá cổ chằng?”. Ngoài ra còn một danh sách các đầu sách tôi từng mượn và các phiếu tính tiền ở tiệm tạp hóa tôi hay mua sắm.

- Đây là các hóa đơn của cô đấy! – Chị nói. – Cô có phiền khi bị tôi chụp lén và nhật lại các phiếu tính tiền của cô không?

Thành thực mà nói, tôi không thể trả lời có, nhất là với cái cách chị ấy đang nhìn tôi, đầu nghiêng nghiêng, bí hiểm như một con chim sẻ.

Từ trong tập hồ sơ, tôi lôi một chiếc khăn tay trắng thoang thoang thứ mùi thân quen. Chị đỏ mặt.

- Phải, của cô đấy! – Chị nói. – Thường thì tôi không lưu trữ đồ vật. Nhưng tôi muốn tìm ra cái mùi nước hoa này. Eternity của Calvin Klein, phải không? Tôi đoán thế, sau khi ghé gian hàng nước hoa ở Domus.

- Nhưng chị biết tất cả những chuyện này để làm gì? Không phải chỉ vì chị thích phân loại và lưu trữ, đúng không? Chị định viết tiểu thuyết à?

Đó là suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu tôi. Tôi từng nghe kể về những tác giả có cách làm việc tương tự.

- Không hề. – Chị đáp, tỏ vẻ khó chịu. – Đã có quá nhiều cuốn tiểu thuyết như vậy rồi. Nhưng mà... thỉnh thoảng thôi nhé... tôi thử sống cuộc sống của các cô, gần giống như người ta thử quần áo ở cửa hàng. Họ không hề có ý định mua, nhưng vẫn muốn ngắm nhìn mình với một thứ gì đó mới mẻ trên người. Tôi bước ra ban công, và hình dung tôi là cô, trên ban công nhà cô, vào một ngày mùa xuân, mặc trên người chiếc áo đan móc cũ và đội trên đầu chiếc mũ có mấy cây nấm. Tôi nhắm nháp món khoai tây chiên giòn mà cô hay mua. Tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng ra mình có mái tóc vàng, mỏng, và tôi chỉ mới ngoài ba mươi. Ý tôi là, tôi đã chuẩn bị trước đó. Tôi đã mua túi khoai, tôi cũng đã định mua một lọ Eternity nhỏ cơ đấy! Và tôi đứng ngoài ban công, say nghĩ đến chuyện ngày hôm sau mình sẽ mặc đồ gì, chiếc váy dài màu xanh lá, hay quần jean áo thun? Tôi sẽ ăn trưa với cô bạn thân, hay ra nghĩa trang? Sau đó tôi nghĩ tới ông chồng quá cố, phải, cô biết đấy, tôi đã nhiều lần trông thấy Örjan khi anh ta đến đón cô! Nhưng tôi không quá để tâm vào điều đó! Những cảm xúc thực của cô không làm tôi bận tâm.

- Hồ sơ của em dày thật đấy. – Tôi nói khẽ. – Em thấy chị không lưu trữ nhiều đến thế về Liliane.

- Cuộc sống của cô ta không hứng thú lắm đối với tôi. Chủ yếu là một vài quan sát bề nổi, vì khi tôi là một người khác, cô ta thỉnh thoảng cũng lọt vào tầm mắt của tôi. Với lại, cô ta cũng có quyền được nhận được quà sinh nhật như mọi người!

Quà sinh nhật! Hóa ra đây là lý do chị rất có năng khiếu trong việc chọn quà!

- Còn cô thì ngược lại, cô đã khơi lên sự hiếu kỳ của tôi. – Inez nói. – Cô, cũng giống như tôi, thuộc nhóm người thích quan sát hơn là tham gia. Nhưng tôi nghĩ cô quá nôn nóng nên chưa thể lưu trữ những thứ cô nhìn thấy. Biết đâu sau này cô sẽ có khả năng đó.

Chị nói cứ như một giáo viên tiểu học ấy. Sau này lớn lên em sẽ biết thôi, cưng à! Nhưng thực sự chị là ai mới được?

- Chị có thể nói điều gì đó về cuộc đời em mà em không biết, được không? – Tôi đột ngột hỏi.

- Được chứ. – Chị đáp. – Tôi có thể nói, nhưng tôi không muốn làm điều đó. Như vậy là gian lận. Và biết đâu cũng nguy hiểm nữa? Giống như trong mấy cuốn truyện khoa học giả tưởng, cô biết đấy, khi ai đó thay đổi một chi tiết nhỏ trong quá khứ, hiện tại sẽ hoàn toàn bị đảo lộn. Thế nên, tôi không biết. Tất cả những gì tôi biết là thỉnh thoảng tôi thử sống cuộc sống của cô trong một lúc. Tôi chỉ mượn thôi. Chứ không làm hỏng nó!

Tôi từng nghe một nhà khoa học người Phần Lan nói rằng người ta chỉ bình thường khi chưa được xem xét đủ kỹ. Tại sao vẽ sơ đồ cuộc sống của người khác lại có vẻ điên hơn là quan sát chim chóc? Rõ ràng Inez không điên hơn tôi, cũng chẳng cay nghiệt hay ủy mị hơn. Chị chỉ thực tế, hiệu quả và rất mơ mộng.

- Người mới. – Chị nói. – Anh chàng khiến tôi tò mò. Hoặc anh ta hoàn toàn không dành cho cô, hoặc anh ta là người duy nhất khả dĩ.

- Benny á? Phải rồi, Inez, em phải làm gì với Benny đây?

- Tôi không bao giờ đưa ra lời khuyên. – Inez đáp.

28. Chương 28

Đã có một sự thay đổi khi cô ấy đến tìm tôi để kể về người bạn đồng nghiệp. Đường như sau chuyến viếng thăm đó, cô ấy đã bắt đầu mở mắt thường xuyên hơn là mở miệng. Hoặc đại loại như thế.

Đúng là cô ấy nói nhiều thật. Tôi không phản đối, xét trên sự yên lặng trong cuộc sống của tôi trước kia. Và tôi thấy phần lớn những điều cô ấy nói đều thú vị, hài hước hoặc dễ thương. Tuy vậy, đôi khi tôi tự hỏi liệu cô ấy có thể trải nghiệm một điều gì đó mà không đồng thời nói luôn miệng về nó hay không. Hình như đó là cách cô ấy tiếp thu những gì mình đang sống, cứ phải nghiền thật nhỏ trước khi nuốt vào, giống mấy ông bà già rưng rưng.

Có những người sử dụng máy chụp ảnh theo cách đó, bạn biết đấy. Một lần, khi tôi còn nhỏ, gia đình chúng tôi đi nghỉ ba ngày ở Goteborg cùng với dì Birgitta, em họ của mẹ tôi. Dì ấy chụp ảnh liên tục: vườn bách thảo, bến cảng, hội chợ, những chiếc du thuyền và xe điện. Xem ra dì không thể thưởng thức những gì mình thấy nếu không chụp ảnh chúng. Sau đó, vào mùa đông, khi dì Birgitta đến thăm gia đình tôi, chúng tôi vừa xem album hình vừa trò chuyện về chuyến du lịch, và hóa ra dì không thể nhớ được gì nếu không chụp ảnh, kể cả chuyện về người phục vụ bàn kỳ dị biết vậy tại. Tôi mừng tượng ra dì sẽ khổ tâm tới mức nào nếu một cuộn phim bị hỏng – nó giống như mất toi vài tháng trong cuộc đời dì vậy. Phải nói thêm là những tấm ảnh dì chụp cũng không xuất sắc gì cho lắm.

Nàng Tôm cũng hơi giống như thế. Cô ấy phải nói về tất cả mọi chuyện. Thật ra, điều đó chỉ làm phiền tôi trong một tình huống duy nhất: trên giường. Trong lúc cô ấy vuốt ve làm tôi tưởng phát điên, cô ấy không ngừng nói, đôi khi là nói về điều chúng tôi đang làm, khiến tôi rất khó chịu: “Mmm, em không hiểu nổi nữa, khỷ tay thực sự là một vùng gợi tình hay chính anh đã làm nó thành ra như thế?... Anh có biết là nữ công tước Nivers đã vẽ sơ đồ vùng kín của mình và tô nó bằng màu nước để những tay nhân tình có thể làm bà ta thỏa mãn dễ dàng hơn không?”.

Cô ấy không ngừng nói. Trong khi tôi thì chẳng có gì để nói.

Cho đến cái hôm cô ấy ra về từ nhà người bạn đồng nghiệp có nhiều tử hờ sơ. Lúc đầu có vẻ như cô ấy chẳng muốn làm gì hết, mặc dù nói là muốn ngủ lại. Cô ấy cởi quần áo, nằm ngửa trên giường và nhìn chăm chăm lên trần nhà, không nói không rằng. Việc có cô ấy nằm ngay bên cạnh đối với tôi có khác nào nhận được quà Giáng sinh, nên tôi không tài nào giữ cho tay mình khỏi táy máy.

Đôi khi tôi có cảm giác mình đang cố học thuộc lòng cơ thể cô ấy, như thể sợ nó sẽ biến mất. Tôi biết hai hõm xương đòn, những ngón chân bên phải, nốt ruồi dưới bầu vú trái và lớp lông tơ trên hai cẳng tay của cô ấy. Nếu chúng tôi chơi trò bịt mắt đoán người, tôi sẽ không bao giờ nhầm lẫn, với điều kiện cô ấy trần truồng. Tôi tin chắc mình có thể nhận ra cô ấy chỉ qua kiểu héch lên trời của chiếc mũi. Buồn cười ở chỗ cô ấy thấy mình không hề hấp dẫn. Còn tôi, tôi không cần biết cô ấy đẹp hay xấu, chuyện đó chẳng có gì quan trọng miễn nàng Tôm của tôi vẫn cứ như thế.

Đêm hôm đó, cô ấy không nói một lời nào. Tôi không biết liệu có thể bắt đầu làm chuyện ấy được không, vì thường cô ấy là người phát tín hiệu khi thời điểm đã đến. Sau đó, cô ấy thở dài, ấn tôi nằm ngửa ra, tóm lấy đôi tay rong chơi và bắt chéo chúng trên ngực tôi.

Sau đó cô bắt đầu chơi trò bịt mắt đoán người với tôi, miệng vẫn cầm như hén.

Người ta bảo những người cô đơn đến chỗ ông thợ cắt tóc, nha sĩ hoặc người mát xa chân chỉ để cảm thấy bàn tay của ai đó trên da thịt mình. Cô ấy chưa bao giờ chạm vào tôi như thế trước đây – chuyện này hoàn toàn không liên quan đến những vùng gợi hứng nhé. Dầu sao thì, cô ấy làm điều đó một lúc lâu. Tôi nghĩ mình đã rưng rưng. Và tôi biết cô ấy khóc. Những giọt nước mắt của cô ấy rơi trên bàn tay tôi, nhưng khi tôi định nói gì đó, cô nàng liền đặt một ngón tay lên môi tôi, ngăn lại.

- Yên nào. Em ấy đang thử cuộc sống của em! – Cô nói. Tôi không hiểu ý cô muốn nói gì, nhưng trong khoảnh khắc đó, nó có vẻ rất hiển nhiên, giống như trong mơ ta thường thấy.

29. Chương 29

Những ve vuốt của đôi tay anh

Tạc cho em bờ vai, bầu ngực,

Vẽ đường lượn bàn chân, vành tai,

Và con sóc nhỏ giữa hai đùi.

Anh ấy có hai vết sẹo thủy đậu trên mặt, một ở thái dương, và một ở khóe miệng. Buổi sáng, ở sở làm, khi tôi đang thực hiện một tìm kiếm nâng cao về những cuốn sách tham khảo trên máy tính, tôi bắt quả tang mình đang dùng ngón trỏ ve vuốt bàn phím như thể đó là khuôn mặt và những vết sẹo của anh. Mắt nhắm lại, tôi lần tìm hai ký tự P và D, dùng đầu ngón tay lướt nhẹ bề mặt hơi lõm của phím bấm, rồi tôi mở mắt ra nhìn đôi tay mình như thể chưa từng thấy nó trước đây. Những ngón tay trắng tái và xương xẩu đã cảm nhận lớp lông tơ trên xương sống, chỗ hõm nơi xương đòn gánh, những mạch máu nổi chằng chịt trên cánh tay, và đã lần theo làn lông chạy từ rốn của anh xuống phía dưới...

Sự sống trở nên hữu hình đến mức tôi cảm thấy như đang để nó tuột dần đi. Người ta nói với tôi rằng khi ngừng hút thuốc lá, đột nhiên họ ngửi thấy mùi trà, nếm được vị kem caramel, và mùa xuân trở thành một bản giao hưởng đối với họ. Các giác quan của tôi dường như đang trải qua điều đó. Tôi cảm thấy chiếc ghế mềm mại và đàn hồi dưới hai bắp đùi, chất vải lạnh ram ráp dưới ngón tay tôi, và chiếc lông chim mượt qua môi tôi bỗng cho một cảm giác mạnh hơn. Nếu cứ tiếp tục thế này, người ta sẽ gõ ngón tay lên thái dương và đưa mắt nhìn trời khi trông thấy tôi sờ soạn mọi thứ quanh mình mất.

Tôi buộc phải gọi điện cho Märta. Khi tôi kể cho cô ấy nghe chuyện mình vuốt ve mấy cái nút bấm trên bàn phím, cô nàng phát ra một âm thanh rất lạ, nghe như tiếng chim gù trầm ầm và che chở, như thể Märta hài lòng về tôi. Tất cả những gì cô ấy nói là chú ý không để bị bắt vì tội quấy rối tình dục chiếc máy tính.

Trước kia tôi chưa bao giờ là một người nhạy cảm, cuộc sống với Örjan đã khiến tôi hiểu điều đó. Tôi đón nhận nó với một sự thanh thản. Thật ra có khi tôi còn thấy một chút tự hào về điều đó, như thể nó biến tôi thành một con người lý trí, vượt lên những hành vi trần tục. Những phụ trương giới tính của báo tối Chủ nhật khiến tôi vô cùng bức bối: “Ấn chỗ này, đặt lưỡi vào chỗ kia”, đôi khi còn thông thêm: “Như thế bảo đảm bạn sẽ giữ lửa tình yêu cho chàng...”. Tất cả những cái đó có vẻ rất thực dụng, tựa như một buổi học về nghệ thuật lát gạch để có một sàn gạch phòng tắm hoàn hảo. Tôi không có ý phản đối một sự dạy dỗ thực tiễn, nhưng người ta không thể nói về tình yêu theo kiểu ấy. Tôi không muốn trở thành một cung tần, tôi đã có đủ thứ để lo lắng trong công việc rồi.

Örjan hiểu điều đó và tự nguyện nhận lấy vai trò của một người Đàn Ông luôn có nhiều ham muốn hơn vợ mình một chút. Bằng cách giữ cho mình không quá nóng bỏng, tôi đã khiến anh ấy trở nên mạnh mẽ hơn. Anh ấy sẽ phải làm thế nào nếu như trong cơn ham muốn tôi đập ngã anh xuống tấm thảm? Tôi tin anh sẽ xù ngay lập tức. Bây giờ nhìn lại, tôi tự nhủ rõ ràng anh cũng không thật nhạy cảm.

Örjan chưa bao giờ bộc lộ cảm xúc nôn nóng trẻ con như Benny, đặc biệt là những khi hai chúng tôi không gặp nhau sau một khoảng thời gian. Cứ như thể Benny đã dí mũi vào cửa kính hàng kệ mà thêm nhỏ dãi, tay nắm thật chặt chỗ tiền để dành. Anh thật sự quẩn đảo khắp cơ thể tôi, từng xăngtimét vuông một, vận dụng hết năm giác quan, và đôi khi cả giác quan thứ sáu nữa. Anh tìm thấy những nốt ruồi mà tôi không hề biết đến, anh hít hà thật lâu khoeo chân, hoặc nằm nhìn mái tóc hoa tôi như thể chưa từng thấy nó bao giờ. Bị tôi trêu, anh có vẻ dỗi, và đổ tại sự méo mó nghề nghiệp: anh đã quá quen với việc kiểm tra vú bò... Nhưng không thể chối bỏ sự nhiệt tình và thích thú của anh, cũng như mong muốn được thấy tôi chia sẻ chúng cùng với anh.

Khi Benny bắt đầu khám phá tôi, tôi có hơi khó chịu và hỏi anh liệu đây có phải là màn kiểm tra kỹ thuật bắt buộc hay không. Nhưng thật ra chủ yếu là vì tôi bất ngờ cảm thấy mình nhút nhát một cách ngớ ngẩn. Tôi không rõ mình đã nhập cuộc khám phá anh khi nào, nhưng kể từ lúc đó, chúng tôi tìm thấy nhau nhiều gặp đôi, và bàn tay tôi bắt đầu có cảm giác trống vắng khi không tiếp xúc với bàn tay anh.

Thỉnh thoảng, khi tôi nhìn đôi môi anh và nghĩ về những nơi chúng từng chu du đến, mặt tôi đỏ dừ. Tôi! Đứa đã từng đều đặn kê cho mình những người bạn tình như những liều vitamin nhằm duy trì tình trạng của cơ thể.

30. Chương 30

Thường thì chúng tôi gặp nhau tại nhà tôi, vì tôi khó có thể vắng nhà, nhưng lâu lâu chúng tôi cũng ngủ qua đêm tại căn hộ của cô ấy. Tôi cảm thấy không thoải mái khi ở đó. Những bức tường sơn màu trắng, mấy tấm thảm cũng trắng nốt, và vài món đồ nội thất ít ỏi của cô thì có dạng ống thép. Cảm tưởng như chúng tôi đang ở trong một phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện. Ở trong bếp, cô chuẩn bị một món rau củ nào đó, chúng chỉ khiến tôi đầy hơi. Sẽ không có gì ngạc nhiên nếu ai đó thò đầu vào phòng thông báo: “Đến lượt cậu khám rồi đây!”.

Mỗi góc nhà đều có cây xanh, to như một cây bulô con. Theo những gì tôi thấy, chúng rất có thể là cây nhựa, vì toàn bộ căn hộ được thiết kế theo hướng loại trừ các nguồn gây dị ứng. Thứ duy nhất tạo ra một khoảng vui tươi là tấm áp phích tôi đã mua tặng cô ấy. Thật đáng yêu khi cô ấy treo lên tường một bức tranh tầm thường như thế.

Chắc có lẽ tôi nên tặng cho cô ấy vài tấm tranh thêu của mẹ tôi nhỉ? Có trời biết, tôi có nhiều hơn cả mức cần thiết. Tôi tin chắc mẹ thêu mỗi tuần một bức trong suốt năm mươi năm trời, đa số chúng được bà tặng sinh nhật hàng xóm hoặc bạn bè. Đi đến nơi nào trong làng, tôi cũng bắt gặp một tác phẩm thủ công của mẹ nhìn mình ngạo nghễ. Và tôi vẫn còn cả một va li đầy tranh thêu, đủ để phủ kín toàn bộ ngôi nhà.

Ngoài ra, cô ấy không có ti vi. Và đương nhiên đầu máy cũng không có nốt. Đến nỗi tôi phải tránh không đến nhà cô khi truyền hình phát một trận bóng đá quan trọng. Đương nhiên tôi không nói với cô ấy như thế. Vào những buổi tối đó tôi nói: “Anh phải làm sổ sách kế toán”. Cô ấy đến nhà tôi vào một buổi tối như vậy và tôi phải nghiêng rằng bỏ xem bóng đá để đánh vật với đồng giấy tờ chất đống trên bàn làm việc của bố tôi. Cũng may tôi đã sờ đến chúng. Tôi tìm thấy giấy báo tài khoản âm, thư đòi nợ, tôi hậu thư cho việc thanh toán, và những thư nhắc nhở lần thứ n. Tôi mất cả nửa buổi tối hì hục với chúng và giải quyết gần như toàn bộ những thứ còn tồn đọng. Có lẽ cô ấy là một thiên thần hộ mệnh, mặc dù không hay biết.

Mà cũng thật dễ chịu khi ngồi xem sổ dư tài khoản trong khi cô ấy ngo ngoáy trong lòng tôi và khám phá tôi không chút ngưng ngừng. Cứ cái kiểu ưu đãi nghề nghiệp này chắc tôi phải cân nhắc đến chuyện trở thành một anh kế toán viên tỉ mỉ và cần cù mất thôi... Ừ thì, không hẳn đêm nào chúng tôi cũng phải chơi trò bịt mắt đoán người. Ý tôi là, cả một chuồng đầy bò vẫn đợi tôi mỗi buổi sáng.

Tôi hỏi cô ấy lý do của việc không mua ti vi. Lúc ở nhà tôi, cô xem tất, kể cả quảng cáo. Thứ cô ấy thích nhất là những em bé bụ bẫm bập bẹ nói lời khen ngợi nhãn hiệu tã giấy của mình. Cô tròn mắt xem mọi thứ, từ những chương trình tạp kỹ với những ông bà già hạnh phúc sưu tập tượng chú lùn giữ vườn, cho đến những bộ phim hình sự đêm muộn trong đó bọn ác luôn kết thúc trong một chiếc xe hơi dưới vực sâu. Tôi làm tình với cô ấy trên tấm thảm to trước màn hình ti vi trong khi cô không rời mắt khỏi bộ phim hài Những người bạn.

- Đấy anh thấy không! – Cô ấy thốt lên. – Rõ ràng người như em thì không được phép có ti vi.

Chỉ có thể thao là cô ấy không ủng hộ. Ngay khi nghe thấy nhạc hiệu của một chương trình thể thao, cô bắt đầu thở vắn than dài và lôi tập thơ ngớ ngẩn trong chiếc túi hoa của mình ra. Cái túi là vật bất ly thân của cô ấy, trong đó cô luôn cất vài ba quyển sách.

Hoặc là cô ấy ra sức khiến tôi sao nhãng. Cô mời чай tôi trên tấm thảm, mặc dù tôi vẫn không thể rời mắt khỏi cuộc đối đầu giữa hai đội Björklöven và Modo.

Cũng có khi chúng tôi thuê phim về xem. Nói thể nghĩa là không phải một phim, vì chúng tôi không bao giờ thỏa thuận được với nhau về sự lựa chọn. Chúng tôi luôn thuê hai bộ phim. Để rồi cô vớ lấy chiếc túi hoa của mình trong khi tôi xem phim của tôi, và tôi ngủ khò khi cô xem phim của cô.

Hai chúng tôi hợp nhau như nước với lửa, giống như cách nói của ông ngoại tôi. Và tôi không muốn chuyện này chấm dứt. Chỉ cần tôi sống ngày nào biết ngày ấy.

31. Chương 31

Được thôi,

Anh là người cầm xô vác xẻng,

Nhưng em là đứa có khuôn mặt xinh.

Lâu lâu tôi hỏi xem anh có muốn tôi kiếm cho anh vài quyển sách ở thư viện hay không, vì anh không có thời gian để tới đó.

- Sách á? Chỉ cần đọc một quyển là biết rồi. Năm ngoái anh đã đọc một quyển. – Anh vừa nói vừa làm giả đôi mắt lé của một gã đần độn.

Thỉnh thoảng tôi cũng lôi được anh đến rạp chiếu phim, và ngay khi anh định vào xem Học viện cảnh sát 14, tôi dẫn anh vào rạp chiếu phim Dương cầm. Anh cũng hờn dỗi ngồi xem được một lúc. Lúc đến cảnh mây mưa trong rừng, anh thả rông mấy ngón tay giữa hai đùi tôi, đến mức độ tôi co quắp lại như một con sâu. “Anh đang bỏ lỡ bản tin thể thao đây này!”. Anh thì thảo vào tai tôi như thế.

Lúc ra khỏi rạp, anh nói to đến nỗi tất cả mọi người phải quay lại: “Phim gì xạo quá! Thời đó người ta đầu ngu tới mức như vậy! Họ phải biết xây một cái cảng thực sự, chứ làm gì có chuyện kéo lê cây đàn trên các bãi biển như thế!”.

Có một lần duy nhất tôi dẫn anh đi xem kịch. Đó là một vở diễn thể nghiệm khá khó hiểu, với những cảnh ngắn miêu tả sự trống rỗng của cuộc sống đô thị hiện đại. Anh cười hí hí không chút ngưng ngừng giữa khán phòng im phăng phắc.

- Anh chưa bao giờ buồn cười đến thế kể từ khi xem 101 con chó đốm. – Anh nói oang oang khi ra ngoài sảnh nhà hát, mắt nhìn tôi khiêu khích.

- Anh làm thế để cho em mất mặt! – Tôi vặc anh khi vào quán ăn nhanh sau đó. – Có ai bảo anh bị dở hơi hay chậm hiểu đâu. Tại sao anh không chịu chấp nhận là em có cuộc sống của em, và anh cũng thế! Em có nói những câu bình phẩm ngớ ngẩn về cái máy bữa của anh đâu!

- Nhưng anh đâu có bắt em ngồi ngắm nó suốt hai tiếng đồng hồ! – Anh phản đối. Sau đó là sự im lặng.

Để trả thù, Chủ nhật sau đó anh kéo tôi đi xem Hội thi Máy kéo. Những chiếc máy kéo khổng lồ di chuyển các vật nặng và xịt khói xanh ngòm lên bầu trời thu trong vắt. Tiếng ồn ào thật nhức óc. Phải là Örjan thì anh ấy đã viết cho một loạt bài phê phán. Nhưng tôi thì chỉ cảm thấy buồn nôn. Benny kéo sụp mũ xuống tận mũi và hoàn toàn phớt lờ tôi để đi chém gió với mấy tay đội mũ khác về chuyện xăng xe.

Sau đó chúng tôi về nhà và làm tình như hai đứa phát dại.

“Chẳng lẽ chỉ có thể thôi á?” – Tôi ca thán với Märta.

“Chỉ có thể là sao?” – Märta đáp.

Những giây phút thú vị nhất là sau đó, khi chúng tôi quần lấy nhau trong yên bình và thư thái. Chúng tôi chế ra các bài kiểm tra để khám phá nhau.

- Em sẽ làm gì nếu phải đối diện với một con trâu đực sống chuồng? – Anh hỏi tôi.

- Em sẽ nhảy một cú ngoạn mục vượt qua khoảng cách năm mét tới hàng rào, sau đó em sẽ ngắt xiủ trước khi kịp trèo qua đó và bị đôi sừng của nó nghiền thành cám. – Tôi đáp.

- Không đâu. Em sẽ tiến đến chỗ con bò, và hùng hổ bảo nó không được dọa nạt phụ nữ giữa chốn đông người. Thế là nó lăn ra ngắt luôn! – Anh nói.

- Anh sẽ làm thế nào khi đang đứng giữa sảnh tiếp tân sang trọng thì phát hiện ra quên cài khóa quần và cái của mình lấp ló trước mắt mọi người? – Tôi hỏi.

- Thế thì anh lôi hần nó ra và bảo anh là đại diện của Hiệp hội những kẻ thích khoe hàng, và lịch sự kêu gọi mọi người đóng góp hỗ trợ, của ít lòng nhiều. – Anh nói một cách hăng hái. – Không, thật ra anh sẽ cố gắng kéo khóa quần một cách kín đáo, nhưng lại bị kẹt chiếc khăn bàn vào đó và làm rơi cả chồng đĩa

xuống đất. Sau đó anh sẽ đi lùi ra cửa với chiếc khăn vắt dính ở khóa quần, miệng toét ra cười, rồi anh vấp phải chiếc khăn khi bước xuống cầu thang và ngã gãy chân! Em sẽ làm gì khi em mua một quyển sách ở một cửa tiệm, rồi bước vào hiệu sách khác và bị người bán hàng cho rằng em đã ăn cắp sách của họ?

- Thì em sẽ trả tiền cho họ với một nụ cười điên dại, và mua thêm ba quyển nữa, mạnh miệng tuyên bố là cuốn sách hay đến nỗi em sẽ đem tặng tất cả bạn bè mình. Sau đó em sẽ đỏ mặt tía tai bỏ đi và quên phứt cả bốn cuốn sách trên quầy.

Chúng tôi đã thống nhất với nhau nếu anh là Anh chàng Thất Bại cấp Quốc Gia, thì tôi hoàn toàn đủ tư cách trở thành Cô nàng Thất Bại cấp Quốc Gia, và cả hai chúng tôi sẽ được nhồi rơm đem trưng bày ở viện bảo tàng.

32. Chương 32

Khi mùa đông đến, nông trại trở nên yên bình hơn. Tôi biết lẽ ra mình phải vào rừng làm việc, nhưng tháng Mười một đã đem đến một lớp tuyết nhão nặng nề, khiến cho việc đi lại đâm ra khó khăn. Tôi tự nhủ như thế. Trời cũng rét nữa, cái rét mượt tê cóng xuyên qua các lớp áo quần và luồn lách vào tận xương tủy.

Đột nhiên tôi muốn trẻ hóa ngôi nhà cũ kỹ. Không đến nỗi đóng cho nó một mái hiên gỗ chạm cầu kỳ, chuyện đó nằm ở tận cuối danh sách ưu tiên. Nhưng mà...

Trước đây trong một chương trình, tôi từng được xem cách người ta đã tái sinh các trạm xăng thập niên năm mươi bằng cách xếp hạng chúng là di sản văn hóa. Tôi bỗng nghĩ biết đâu họ cũng có thể đưa phòng khách nhà tôi vào danh sách xếp hạng. Cả nhà bếp nữa. Thực ra, mẹ tôi không bao giờ quan tâm đến nội thất trong nhà. Bà dọn dẹp nhà cửa, nhưng bà giữ nguyên mọi thứ như từ thời ông bà ngoại. Thậm chí mẹ tôi không thể chịu đựng nổi nếu tống khứ đi một món đồ mà bà đã cùng mua với ông ngoại tôi. Còn tôi thì sao?

Căn phòng duy nhất trong nhà khiến tôi dấy lên mong muốn trang trí lại là phòng mình. Hồi khoảng mười bảy tuổi, ngay trước khi tiếp quản nông trại, tôi đã tẩn công lớp giấy dán tường màu nâu có từ thời bà ngoại và sơn đen chúng! Tôi trải tấm chăn hình con hổ trên giường và dán đầy lên tường những tấm áp phích của các ngôi sao nhạc rock đầu xù như chó bông, cùng một tấm ảnh chụp một cô gái khóa thân với sơ đồ xẻ thịt vạch bằng bút mực xanh. Hồi đó tôi thấy mọi chuyện thật táo bạo. Chúa ơi, tôi ngẫu ve sầu luôn ấy! Carina cũng thấy tôi ngẫu. Một lần, vào ngày lễ thánh Jean, trong khi lẽ ra tôi phải đi vắt sữa ca sáng vì bố mẹ tôi không có nhà dịp cuối tuần, tôi đã để cho Carina vào phòng mình, sau đó tôi đã thử vẽ cái sơ đồ đó lên người cô ấy. Bằng loại mực không xóa được. Hai đứa chúng tôi đã uống khá nhiều cái thứ có thể gây mù mắt. Sau đó vì bọn tôi lăn lộn trên tấm chăn hổ, nó đã bắn khiếp lên được và mẹ tôi vứt nó đi không thương tiếc. Mẹ là thế mà.

Về sau, tôi đã tháo hết các tấm áp phích nhạc rock xuống và thay thế bằng các tấm ảnh chụp máy kéo khổng lồ. Nhưng tôi chưa bao giờ sơn lại căn phòng, chưa có dịp. Một hôm Désirée đã bảo cô ấy có cảm tưởng như đang nằm trong một hầm mộ khi nhìn bốn bức tường đen thui. Chính điều đó đã khiến tôi quyết định thay đổi một chút. Rõ ràng tôi đã phát triển một bản năng xây tổ ấm khi cô ấy bước vào cuộc đời mình. Đáng lẽ tôi nên thận trọng hơn. Kế hoạch cái tổ hóa ra là một bãi mìn.

Trước hết, tôi đã dán lại phòng ngủ của mình bằng một loại giấy hoa khá xinh. Sau đó, tôi mua các tấm màn cửa treo ngay trong catalog của Haléns. Chúng có màu trắng với nhiều nếp xếp và hai sợi ruy băng óng ánh để buộc vén sang hai bên. Cuối cùng, tôi đã treo vài tấm tranh thêu hoa lên tường, thay cho các hình ảnh máy kéo.

Tôi đã làm mọi thứ khi có trọn vẹn một tuần trước khi Désirée đến chơi. Lúc cô ấy đến, tôi dẫn cô ấy lên phòng mình, đẩy cửa và cố dùng miệng bắt chước tiếng kèn trumpet.

Cô ấy mở to mắt.

- Ô... cũng đẹp! – Cô chỉ nói vồn vện có thể.

Tôi cảm thấy hơi bị thất vọng. Sau đó tôi đã ép cô ấy nói thêm gì đó, đại loại như là tôi đã làm tốt, rằng...
Rằng cô ấy thực sự cảm thấy thoải mái trong căn phòng.

Nhưng tôi chỉ buộc được cô ấy nói là mọi thứ sáng sủa hơn và có vẻ rộng thêm.

- Em không thấy nó dễ thương sao? – Tôi gắng hỏi.

Lẽ ra tôi không nên hỏi câu này. Désirée không thích nói dối, dù chỉ là những lời nói vì phép lịch sự. Cô ấy đã đáp rằng đương nhiên tôi có quyền trang trí lại căn phòng theo gu của tôi, chứ không phải của cô ấy.

- Ý em là em muốn chọn giấy dán tường cùng với anh á? – Tôi vọt miệng hỏi trước khi kịp kìm lại.

Thế đấy, tôi đã đặt câu hỏi mang tính quyết định, sau này tôi mới hiểu ra điều đó. Một câu hỏi được nêu lên quá sớm. Vì cô ấy chỉ đáp gọn băng: “Đâu có, mà sao phải thế?” trước khi bước xuống nhà bếp vì, vì cô không muốn bỏ lỡ chương trình Thời sự.

Cả buổi tối sau đó chìm trong một bầu không khí căng thẳng. Chúng tôi bắt đầu cãi nhau trong khi nghe bản tin thời sự. Cô ấy quả là người khuynh tả, không phải kiểu người yêu xã hội, mà là dạng chuộng môi trường xanh, trong khi tôi bảo vệ quyền lợi của các doanh nhân, vì tôi tự coi mình như một doanh nghiệp nhỏ. Cô ấy nhanh chóng gài tôi vào thế phải bào chữa cho chủ nghĩa tư bản toàn cầu, và nhờ miệng lưỡi lập luận tốt hơn, cô ấy khiến tôi phải đồng tình với những điều mà bản thân tôi không đồng ý. Rồi tôi mất kiểm soát và không thể dừng được nữa: tôi ủng hộ phá rừng, sỉ nhục những người hoạt động môi trường, trong khi cô hăng hái thuyết giảng chống lại sự phá hoại môi trường và khai thác cạn kiệt tài nguyên thiên nhiên, sau đó tôi gần như buộc tội cô đốt phá những chiếc xe tải của Scan – sản phẩm của ngành chăn nuôi Thụy Điển.

Suốt thời gian cãi cọ, tôi cứ có cảm giác rắc rối thật ra nằm ở lớp giấy dán tường. Cô ấy làm rối tung mọi chuyện vì không muốn phải đối mặt với vấn đề có nhận trách nhiệm với ngôi nhà này hay không.

Lần đầu tiên trong đời chúng tôi ngủ mà không làm chuyện ấy.

Nhưng chúng tôi có nắm tay nhau.

33. Chương 33

Em thích đơn sơ và gọn nhẹ

Màu dịu, hình gọn gàng chặt chẽ

Thảm họa vô cùng trong mắt em

Ấy cánh đồng hoa thắm sắc hè

Lúc đầu tôi phải đấu tranh dữ dội để không bật cười sặc sụa khi trông thấy mấy tấm rèm cửa mang phong cách vầy dạ hội ảnh hưởng từ phim Cuốn theo chiều gió, khi phát hiện những tấm tranh thêu chữ thập đã xâm lược thành trì cuối cùng của căn nhà – hầm mộ thiêng liêng của anh. Nhưng anh tỏ ra hành diện đến nỗi tôi cụt hứng và không còn biết phải nói gì. Tôi không muốn góp ý này nọ cho việc trang trí nhà cửa của anh – như thể chẳng khác nào tôi tuyên bố mình muốn được tham khảo ý kiến. Đó là một vấn đề tôi chưa thể đề cập tới. Chưa đâu.

Sau đó là màn cãi nhau chí chóe trước màn hình ti vi. Lúc đó, tôi thấy hả hê khi thấy anh rơi xuống mọi chiếc bẫy được tôi giăng ra, nhưng sau đó tôi chỉ muốn khóc, vì thật tình tôi không hề muốn anh tuôn ra những câu đáp trả sáo rỗng khiến tôi mất hết mọi sự tôn trọng dành cho anh. Tôi biết chứ, anh không ngu, cũng không manh động. Và anh có hiểu biết trong lĩnh vực tôi chưa bao giờ đụng tới. Nhưng chúng tôi mỗi người có một vì sao của riêng mình, phải nói là như thế.

Lúc trước, điều đó xảy ra nhẹ nhàng hơn.

Chẳng hạn như, chúng tôi không ưa trang phục của nhau.

Một hôm, anh đến nhà tôi với một chiếc túi mua sắm của cửa hàng Diana's Mode. Cửa hàng này là nơi các bà mẹ gần sáu mươi tuổi thuộc tầng lớp nhân viên văn phòng cao cấp đến để mua những bộ váy ba món màu xanh dương và những chiếc khăn nhỏ kịch cỡm. Hoặc những chiếc đầm dạ hội có đính lớp kim sa tràn lan như chàm ghê trên ngực. Thịnh thoảng, tôi và Märta cùng đi ngắm tủ kính bày hàng ở đó để có một trận cười thỏa mãn.

- Có đợt giảm giá! – Anh thốt lên đầy hài lòng. – Em mở ra xem đi!

Không có trang phục công sở, cũng chẳng có đầm dạ hội. Nhưng đó là một chiếc váy rộng thùng thình, kiểu dáng trẻ con, với những bông hồng to vĩ chường màu tím hoa cà chen lẫn mấy chiếc lá màu xanh chói. Cùng lắm tôi chỉ dám treo nó lên tường, như một tác phẩm nghệ thuật. Chứ còn ra đường trong cái thứ này á? Thôi tôi đi chết đây!

- Nhưng... đây đâu phải em! – Tôi cố vớt vát với giọng yếu ớt nhằm tránh làm anh tổn thương.

Và tôi đã thất bại. Anh hiểu ngay lập tức. Thế là tôi vội nói thêm để không tỏ ra giả tạo trong mắt anh:

- Nó khá là... ơ... dị hợm, anh thấy đấy.

Chắc là anh thích tôi đạo đức giả một chút.

- Tại sao em lúc nào cũng ăn mặc như thế? Cứ như cái xác chết trôi dạt lên bãi biển ấy! – Anh vừa vọt miệng vừa nhét bữa cái váy vào trong túi mua hàng. – Dù sao thì em cứ cầm lấy, biết đâu có thể dùng nó làm giẻ lau kính.

- Xác chết trôi dạt á! – Tôi ghen hợm. – Anh đi mà cầm lấy. Kính nhà anh mới phải cần lau chùi! Hoặc là trồng nó vào mà đi cày cuốc, nó có dính mùi thối cũng chẳng sao!

Hai chúng tôi nhìn nhau tóe lửa.

Sau đó anh ngồi thịch xuống ghế xa lông bên cạnh tôi, hai tay luồn xuống dưới đùi.

- Tôi không dùng vũ lực với những kẻ yếu hơn đâu nhá! – Anh rít qua kẽ răng. – Tôi không có đánh họ nhá! Không có nhá!

- Nhưng lật ngửa ra thì có! – Anh nói rồi hất tôi bật ngửa trên ghế xa lông, sau đó anh xé toang chiếc áo thun vải bông canh tác tự nhiên không dùng thuốc sâu của tôi.

- Nghĩ lại thì, em hay hơn khi không mặc gì. Nói chung là không mặc những món đồ của em. Anh chưa bao giờ thấy cái gì tệ hại hơn chiếc mũ phớt dính mấy cây nấm của em!

Ít ra tôi cũng đã kịp hiểu anh đã phải trả kha khá tiền cho cái váy, và tôi biết anh không dư dả để ném tiền qua cửa sổ. Thế nên tôi đã quyết định chúng tôi sẽ đi lượn cửa hàng, và để đầu dụ anh, tôi sẽ mua tặng anh món đồ có giá tương đương. Tôi sẽ là người lựa chọn, và nếu anh không thích, anh có toàn quyền nói thẳng vào mặt tôi. Sau đó, chúng tôi sẽ đường ai nấy đi.

Hai chúng tôi lượn lờ các cửa hàng trong nhiều giờ liền, cho đến khi anh sắp sửa phải quay về nông trại như thường lệ. Tôi lướt nhẹ ngón tay trên chiếc áo sơ mi hiệu Mulberry bằng vải flanen kẻ ô nhỏ, màu vỏ trứng và thuốc lá. Món đồ mặc thường ngày quá hoàn hảo đối với một ông chủ trang trại.

- Mấy cái như thế này á, anh mua qua mạng chỉ tốn vài đồng, để mặc lúc đi làm chuồng bò! – Anh lăm bắm.

Một chiếc áo sơ mi kiểu Pháp, tuyệt vời để mặc phanh ngực, nhưng lại khiến anh cười ngất.

- Mặc cái này á, sẽ có ối gã ốm ờ với anh đấy! – Anh chế nhạo.

Như một con chó săn khát mồi, anh lôi theo tôi đến giá treo những chiếc sơ mi hoa hòe kèm cà vạt, và những cái áo vest đường cắt nom như rất hợp thời ở Hollywood mười năm trước. Để “mặc lên thành phố”, anh ngã về phong cách của bọn ma cô. Còn quần áo mặc lao động anh không mua ở cửa hàng, mà chọn trong catalog đặt hàng và tính vào tài khoản của nông trại.

Cuối cùng, anh để cho tôi mua một chiếc áo thun giống chiếc của tôi, và trịnh trọng hứa sẽ mặc nó khi làm vệ sinh cái máy rải phân lần tới.

34. Chương 34

- Anh cho phép em lục lợi ngắm kéo của anh nhé? – Cô ấy đã hỏi tôi như thế.

Tôi đã tự nhủ mình chẳng có gì để giấu giếm, ngoại trừ có thể là vài cuốn tạp chí khiêu dâm đã cũ, và tôi sẽ thừa nhận không chút ngại ngùng.

Nhưng cô ấy đã tìm thấy một thứ tệ hơn thế nhiều. Cuốn sổ liên lạc năm cuối trung học của tôi.

Nhìn hết một lượt những điểm số chót vót của tôi, quai hàm cô ấy trễ xuống tận ngực. Sau đó cô trở nên kích động và lắp bắp bảo rằng nếu được phép nêu ý kiến, thì phải nói là bố mẹ tôi thật đáng xấu hổ khi không bắt tôi học hành đến nơi đến chốn. Với những điểm số như thế! Cô cứ lảm nhảm mãi về những chương trình học cho người lớn và các học bổng cho sinh viên lớn tuổi.

Đó là lần đầu tiên tôi giận cô ấy đến tới mất tới mũi. Tôi chỉ muốn tống cho cô một quả vào giữa khuôn mặt màu vỏ trứng và khiến máu mũi tuôn ra. Nhưng trong nhà tôi, mọi chuyện rất rõ ràng, chúng tôi không đánh phụ nữ. Vì chúng tôi là những người tử tế, chứ không phải vì chúng tôi tiếc cho một nhân công lao động quý báu, tôi nghĩ thế.

Nhưng lúc ấy tôi muốn đánh cô ấy ghê gớm, và cô nàng cũng không được tính là một nhân công.

Tuy nhiên, thay vì ra tay, tôi chỉ khoác áo vào và bỏ đi không nói một lời, bỏ mặc cô ấy thao thao bất tuyệt. Tôi đi kiểm tra tình hình của một con bò sữa vừa khỏi sốt hậu sản và mới bắt đầu tìm cách đứng dậy trong ô chuồng của mình. Giận run người, tôi vỗ về cái cổ đâm mồ hôi của con bò trong lúc nó chật vật tìm cách đứng dậy trên bốn chân. Cuối cùng, nó cũng bắt đầu nhai phần ngũ cốc bổ sung của mình.

- Cố lên nào! – Tôi thì thăm. – Cố lên! Cố lên!

Sau đó tôi quay vào nhà.

Désirée bực bội ra mặt.

- Anh không thể bỏ lại đồ bảo hộ hôi hám dưới hầm hay sao? – Cô nói. – Mà thôi, dù sao thì mấy cái chương trình học bổ túc dành cho người lớn...

Tôi siết hai nắm đấm lại và ép chặt vào hai tai mình.

- Em có hiểu em đang lảm nhảm gì không hả? Em đang bảo anh bán nông trại đó! – Tôi hét lên. – Anh thừa biết em không đời nào chăm sóc nó trong khi anh tận hưởng món tiền học bổng. Hay em bảo anh đưa lũ bò vào ở cùng trong ký túc xá?

Cô tái người, làn da trở nên trắng như tuyết.

- Em không hiểu nổi tại sao anh nổi cáu. – Cô lảm bảm. – Chắc chắn là anh có cơ hội để đi học, nếu anh muốn. Em chỉ muốn nói là anh rất có năng lực. Nhưng có lẽ anh không hề muốn học. Anh quên chuyện em vừa nói đi!

- Muốn á? – Tôi hét to. – Muốn, muốn, muốn! Rồi sau đó thì sao? Khi anh bỏ ra năm, sáu năm trời đi học, anh sẽ cộng thêm món nợ nửa triệu vào sổ nợ hiện tại. Rồi sau đó anh sẽ làm gì? Trở thành thủ thư chắc? Anh sẽ đạo quanh các giá sách và điếm lại các thành tích học tập của mình hay sao? Với lại, em thì biết gì về những chuyện bố mẹ bắt anh làm, khỉ gió?

Cô ấy nín thinh, cầm mắt vào sổ liên lạc của tôi. Tôi giật nó ra khỏi tay cô, xé thành trăm mảnh, và để cho các vụn giấy rơi như mưa xuống đầu cô ấy. Tôi hành động như một kẻ điên thực sự.

- Em không có quyền bảo anh phải muốn thế này thế nọ! – Tôi gào lên. – Lúc nào em cũng làm theo ý em. Em muốn một người có thể tranh luận về Lacong, để không phải mất mặt với đám đồng nghiệp của em. Em có biết cái quái gì về nông trại đâu. Cái anh muốn, là có một ai đó giúp anh tọng canxi kịp thời vào họng mấy con bò đê, để bọn nó không bị sốt hậu sản ấy. – Càng lúc tôi càng to tiếng hơn.

Cô ấy đứng dậy.

- Anh cố lấp miệng ai đấy? – Cô chỉ nói có thể, rồi bỏ đi.

Tôi nghe thấy tiếng xe hơi nổ máy trong sân, sau đó là một sự im lặng khủng khiếp. Chỉ còn câu hỏi của cô lơ lửng giữa không trung.

35. Chương 35

Sóng chẳng gợn khi tôi chìm ngấm

Ảnh lớp ai còn nhớ mặc tôi?

Sót lại đôi khuyên vàng cũ xỉn

Sung công, nhà nước khỏi cần xin.

Tôi chưa bao giờ bị như thế trong đời.

Lúc đầu tôi đã rất hài lòng. Sở liên lạc của anh được tôi tìm thấy tận dưới đáy ngăn kéo, kẹp giữa một chứng chỉ bồi lợi và sơ đồ lắp ráp động cơ xe máy. Nó đã khẳng định những điều bấy lâu nay tôi cảm thấy. Điểm tuyệt đối ở tất cả mọi môn học – tiếng Thụy Điển, Toán, Anh văn. Chỉ có hai môn đạt điểm giỏi là tôn giáo và thủ công. Trên đôi vai rắn chắc của anh là một cái đầu thông minh. Anh không phải một người học gạo. Tôi biết anh đã phải phụ giúp công việc ở nông trại từ lúc biết đi. Rõ ràng đây là nguyên nhân anh tỏ thái độ nhà quê không biết gì mỗi khi tôi tìm cách nhồi nhét cho anh thứ văn hóa cấp tiến. Chuyện ấy làm anh phật ý. Anh biết lẽ ra mình đã có thể thực hiện một điều gì đó, và nếu nhượng bộ, anh sẽ buộc phải thừa nhận rằng mình đã bỏ lỡ cơ hội. Rằng anh đã “chọn sai”.

Phản ứng của anh khiến tôi hoàn toàn bất ngờ và không còn biết nói gì hơn. Tôi chỉ muốn tìm hiểu về anh kỹ hơn một chút, và tôi đã nghĩ chúng tôi biết đâu sẽ tìm thấy vài ngôi sao để xây chiếc cầu kỳ diệu đó. Những ngôi sao bằng vàng.

Những giọt nước mắt buồn tủi dâng lên trong mắt tôi khi tôi nhấn ga lái xe rời khỏi nông trại. Trời ơi, tôi đã quá lảm tưởng.

Nhưng đương nhiên sự thực không phải như vậy! Chính tôi là người tự làm hỏng mọi chuyện, tôi đã nhận ra điều đó vào lúc sáu giờ sáng, sau tách trà thứ mười bốn. Một con bé luôn có những điểm số tốt để khoe trong vở. Cùng những lời khen ngợi của mẹ. Cô nàng Désirée thông minh cứ muốn thấp sáng trí thức cho cái bóng tối quê mùa của người tình. Anh hoàn toàn có lý, tôi chẳng biết tí gì về những mong muốn của bố mẹ anh. Tất cả những gì tôi biết là hai người đều đã qua đời và anh đã trồng cả một vườn cây trên mộ họ.

Bỗng nhiên, tôi thấy nhớ mẹ mình kinh khủng. Nỗi nhớ da diết đến nỗi khiến tôi cũng cảm thấy nhớ lấy sang bố một chút. Tôi nhớ chiếc bàn lớn bằng gỗ sồi, nơi tôi ngồi đọc vanh vách bài tập tiếng Anh cho mẹ nghe bằng một giọng cực kỳ điệu nghệ. Mẹ tôi không biết tiếng Anh, nhưng bà luôn thu xếp cho tôi sang Anh thực tập tiếng vào mỗi dịp hè. Mẹ đã khóc khi lần đầu tiên tôi chơi hết một bản sonatin dành cho piano của Mozart. Bà không thể quyết định được tôi sẽ trở thành một nghệ sĩ dương cầm tên tuổi, hay thành chủ nhân của một giải Nobel.

Tôi đã trở thành một cô thủ thư với mức lương thấp tẻ và một khoản nợ thời sinh viên lên đến vài trăm nghìn cần phải trả. Nhưng tôi có vốn văn hóa tốt. Tôi không còn chơi piano nữa, nhưng bây giờ tôi đã biết thổi bài Nào ta cùng gặt yến mạch bằng kèn harmonica. Tôi là sự lựa chọn hoàn hảo để thuyết giảng cho Đại ca Benny ở nông trại Rowan.

Sáng hôm sau, tôi không dám trả lời điện thoại. Tôi sợ anh gọi. Nhưng tôi càng sợ hơn nếu đó không phải là anh. Vậy nên tôi xin nghỉ ba ngày, và bảo bố là tôi sẽ về thăm ông.

Một số người tuyên bố họ biết đích xác khi nào mình trở thành người lớn. Märta bảo cô ấy biết mình đã trưởng thành vào cái ngày bắt gặp mẹ mình trên giường của lão hàng xóm tóc đỏ. Trong nhà, chỉ có mỗi mình Märta là có mái tóc hung.

Còn tôi, tôi trở thành người lớn trong những ngày về thăm bố.

Không phải vì tôi khám phá ra những bí mật gia đình. Nếu có chắc chúng cũng đã được chôn chặt dưới hàng tấn băng. Thật ra chuyến về thăm nhà của tôi không gặp chuyện gì bất ngờ. Bố tôi buộc phải đến dự một cuộc họp mặt của Phù luân hội và luôn miệng phàn nàn với tôi về sự vô dụng của những người được dịch vụ giúp việc nhà giới thiệu. Ngoài những lời ca thán thì ông chỉ im lặng. Ông không hỏi lấy một câu về cuộc sống riêng của tôi để tìm hiểu xem tôi có ổn không, còn về mẹ tôi, ông chỉ nói: “Ồ, bố nghĩ chắc bà ấy phải tự lo liệu thôi! Bố không còn sức lực để lúc nào cũng đi thăm bà ấy, mà bà ấy thì không thể trông cậy vào con được rồi!”. Có chứ, tôi nghĩ bụng, trong ba ngày này mẹ tôi sẽ có thể dựa vào tôi. Tôi sẽ đi thăm bà, và kiểm tra xem đôi tay bà còn cho cảm giác như ngày trước hay không.

Mỗi ngày tôi đều đi tới chỗ mẹ. Một lần, mẹ tôi cười và bảo: “Con không có giờ học hả cưng?”. Còn tôi thì không hiểu bà nói gì, mặc dù bà nói luôn miệng. Đầu óc bà giống như một bộ nhớ của một cái tổng đài điện thoại hỏng, liên tục báo cuộc gọi sai.

Khi quay về, ngồi trên tàu hỏa tôi đã tự nhủ nếu phải khai tên một người thân gần gũi nhất trên giấy tờ, chắc tôi sẽ bỏ trống. Và nếu tôi rời khỏi khoang giường nằm trong đêm tối để đi vệ sinh nhưng mở nhầm cửa, ngã lộn cổ khỏi đoàn tàu, mọi người cũng chẳng biết tôi từng tồn tại.

36. Chương 36

Tôi làm lụng như điên hết ngày này qua ngày khác để không phải ở trong nhà khi điện thoại đổ chuông. Tôi thậm chí còn đi phát quang một vạt đất mặc dù bình thường tôi tránh đi vào rừng một mình. Tôi biết có những tay bị nằm kẹt lại bên dưới một thân cây đổ sai hướng với cái chân bị lưỡi cưa máy xén gần đứt. Nếu chẳng may tôi bị như thế, ai sẽ là người đăng cáo phó cho tôi đây? Tôi hình dung một mẫu rao vặt dài nhất thế giới, ký bởi hai mươi tư con bò sữa với đầy đủ tên và số hiệu.

Nhưng tôi không phải là một đứa bé cô cút tội nghiệp giữa một thế giới tàn nhẫn, tôi biết điều đó. Giáng sinh sắp đến rồi, và tôi tin sẽ có ít nhất một chục gia đình muốn mời tôi trải qua kỳ nghỉ cùng với họ. Trước tiên là họ hàng nhà tôi – nhưng mọi người ở xa và họ biết tôi không thể xách theo đàn bò tới chỗ họ. Tiếp đến là vài gia đình trong làng. Một đôi vợ chồng già từng là bạn thân của mẹ tôi và không có con cái. Họ sẽ riu rít quanh tôi như một đôi chim sẻ nếu tôi đón Giáng sinh cùng họ. Và tất nhiên cả cặp Bengt-Göran, Violet nữa, họ coi việc tôi đến chung vui là điều hiển nhiên, không còn nghi ngờ gì nữa, đó là điều tôi sẽ làm. Bữa tiệc Giáng sinh do Violet chuẩn bị sẽ hết sức huy hoàng, tôi chắc chắn như thế.

Tôi cố hết sức không nghĩ đến ý tưởng cùng nàng Tôm tròn mắt ngắm cây thông Giáng sinh. Và ăn món thịt đông nấu sẵn trong bao bì của nó. Hoặc là món súp đậu lăng hữu cơ phải gió!

Mẹ và tôi luôn mời gia đình bạn bè đến nhà. Thậm chí năm vừa rồi chúng tôi vẫn giữ nguyên truyền thống đó. Các bác sĩ cho phép mẹ tôi xuất viện, dì Astrid và cô em họ Anita đã đến cùng với cả một cốp xe đầy thức ăn. Chúng tôi có mười một người cả thảy, ai cũng hiểu đây sẽ là Giáng sinh cuối cùng của mẹ tôi, nhưng tất cả đều vui như điên cho dù chuyện đó có hơi kỳ quặc. Anita là y tá ở bệnh viện tỉnh, trước kia cô ấy đã làm việc nhiều năm ở Thụy Sĩ. Cô ấy kể lại thời gian sống ở nước ngoài, sau đó không gian tràn ngập những mẫu chuyện hài hước, các giai thoại, kỷ niệm tuổi thơ, và những trò đùa ngày trước. Cậu Greger khiến chúng tôi cười vang như thường lệ bằng màn bắt chước ca sĩ Evert Taube. Khi đêm đã khuya, mẹ tôi tuyên bố đầy ranh mãnh: “Đi nào, đã đến lúc để bọn trẻ tự lo cho bản thân, tụi nó không cần người lớn chúng ta nữa rồi!”. Bọn trẻ ở đây chính là Anita và tôi. Bọn tôi đã ngoan ngoãn ngồi lại đến bốn giờ sáng,

cùng nhau uống rượu cognac pha bia. Anita kể cô có thai với một tay bác sĩ người Thụy Sĩ đã có gia đình và phải bỏ cái thai.

Năm nay sẽ không có trang hoàng Giáng sinh gì hết. Chỉ nội việc nhìn thấy căn bếp của mình là tôi đã oải lắm rồi.

Ngày đến mẹ tôi chắc cũng phải gơ tay đầu hàng. Ngôi nhà bắt đầu xập xệ, mang hơi hướm của một nông trại bỏ hoang hay đúng hơn là hang ổ của một gã trai chưa vợ. Tôi đã sơn lại hàng lan can hiên nhà, thay cả máng xối nữa, đương nhiên rồi. Nhưng tôi không biết sẽ phải bắt đầu từ đâu để làm cho nội thất trong nhà nom tử tế hơn. Tôi tránh không nghĩ đến việc làm mới phòng ngủ của mình. Tôi duy trì một sự sạch sẽ tối thiểu xung quanh mình, nhưng dẫu vậy tôi cũng không thể kỳ công hồ cứng những chiếc khăn ăn hoặc treo những ông già Noel dọc theo kệ bếp như mẹ thường làm mọi năm.

Cặp vợ chồng già đã tặng cho tôi một chậu trồng hai cây dạ lan hương màu hồng và một hộp sôcôla Aladdin thật to, món quà cảm ơn tôi vì đã cắt cỏ cho cánh đồng nằm ở tít cuối khu đất của họ. Tôi đã mua một bó nến đỏ giảm giá. Sau khi thắp vài ngọn trong mấy cái đĩa nến tôi vừa tìm ra, sự cô quạnh của căn bếp đã phần nào giảm bớt. Tôi cũng đem ti vi vào trong đó, và bật nó lên mỗi khi vừa bước chân vào nhà, để cho những bài hát Giáng sinh tự vang lên trong một góc.

Hai ngày trước đêm Giáng sinh, nàng Tôm gọi điện cho tôi vào lúc mười giờ tối.

- Em đây. Em có thể đón Giáng sinh ở nhà anh được không? – Cô nói.

- Tất nhiên rồi! – Tôi đáp.

Sáng hôm sau, tôi vào thành phố đón nàng.

37. Chương 37

Anh và em như đôi gấu lông dày

Rúc trong hang mơ mùa hè bất tận.

Quên ồn ào, quên cỏi người u ám,

Để nhớ khu rừng vắng những đêm trăng.

Bóng tối dày thêm, gió lạnh tê người.

Lại bên em cho ấm lòng anh nhé.

Vẳng đâu đây tiếng cáo kêu quạnh quẽ,

Em rúc vào tầng lông mượt của anh.

Märta và Niềm Đam Mê đã mời tôi đón Giáng sinh cùng họ. Như tôi đã nói, Niềm Đam Mê của Märta tên là Robert. Cô nàng gọi anh chàng là Robertino, Bobby, hoặc là gã khốn Bobban tùy theo cảm xúc tức thời hoặc những lời xỉ vả gần nhất mà anh ta bắt cô phải chịu. Robert bốn mươi lăm tuổi, mái tóc màu hạt dẻ được chải khéo để che đi mảng hói trên hộp sọ. Khi cần, anh ta có đủ sức quyến rũ để làm cho quần lót của một ả búp bê bày trong tủ kính cũng phải tụt xuống. Anh ta cũng sẵn sàng thể hiện ưu thế đó với tôi.

Một số nhân viên độc thân hoặc nuôi con một mình ở thư viện đã quyết định sẽ đón Giáng sinh cùng nhau ở đâu đó trong vùng thôn quê, mỗi người sẽ đóng góp một món gì đó cho bữa đại tiệc. Tôi là một trong những người ủng hộ kế hoạch mạnh nhất. Robertino với cái dạ dày tích đầy rượu nấu không phải lựa chọn của tôi.

Tôi đã đi mua các món quà lật vặt cho các đồng nghiệp và con cái họ.

Nhưng tôi quay về căn hộ với một đồng quà cho Benny. Phải mất cả một buổi tối để tôi hiểu ra tất cả những thứ tôi đã mua đều dành cho anh. Tôi đã cố thuyết phục bản thân là đã mua chúng cho bọn trẻ, hoặc cho một nhóm bạn vui tính, nhưng thứ duy nhất tôi có trong đầu là những gì Benny có lẽ đang nghĩ đến. Thế là tôi vứt bỏ kế hoạch lớn và gọi điện cho anh để hỏi xem có thể đón Giáng sinh ở nhà anh được không. Anh đồng ý không chút đắn đo. Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều bất ngờ. Sau khi gác máy, tôi khóc một lúc khi nghĩ đến cánh cửa không đóng trên đoàn tàu cứ lặp bập giữa đêm tối.

Ngày hôm sau, anh đến tìm tôi, và chúng tôi đã hòa vào dòng người mua sắm tấp nập ở trung tâm thương mại Domus. Märta đã cho tôi mượn cuốn Công thức nấu ăn của công chúa Thụy Điển cũ mềm dính đầy dầu mỡ, và tôi đã mua mọi thứ nguyên liệu cho các món: kẹo caramel công thức 1, bánh xoắn chiên giòn, sườn heo farci giả ngỗng và cá trích kiểu Nga. Tôi còn vài ý tưởng nữa trong đầu nhưng đành từ bỏ khi không thể kiếm ra mù tạt, hèm bia và sữa nguyên kem. Benny rất hào hứng với món thử lợn hầm áp suất, nhưng công thức nấu nó yêu cầu cả một cái đầu lợn, nên anh chuyển sự nhiệt tình của mình sang món phở băm. Anh bảo có thể tìm thấy bộ lòng bê một cách dễ dàng. Thế là tôi tuyệt vọng tìm kiếm mù tạt giữa các loại tương ngoại nhập đa dạng ở khu bán gia vị, trong khi Benny biến mất rồi quay lại với một cái túi mà anh không muốn mở ra. Sau đó, hai chúng tôi về nông trại Rowan.

Chúng tôi bật đèn trong bếp lên, quấn khăn buộc tóc và đeo tạp dề, mở cuốn Công thức nấu ăn của công chúa Thụy Điển ra, gác nó trên ti vi, rồi bắt tay vào làm thức ăn.

Kẹo caramel công thức 1 được hoàn thành suôn sẻ. Tất nhiên chúng tôi đã quên không mua những cái khuôn cần thiết, nhưng Benny lập tức gấp khuôn bằng những tờ giấy không thấm dầu mỡ theo mô tả trong sách. Chúng tôi đổ hỗn hợp đã chế biến vào những tác phẩm nhẵn nhúm của anh và cực kỳ hài lòng. Món bánh xoắn thì không được xuôi chèo mát mái như thế. “Nếu nhồi bột nhiều quá, bánh sẽ bị phồng quá mức!”, Benny nói toáng lên đầy nghiêm trọng, tay chỉnh hai phút trên đồng hồ hẹn giờ.

Cho đến lúc này, mọi thứ vẫn ổn, nhưng khi xoắn bánh theo đường rạch dài ở giữa rồi thắt nút thì chúng tôi gặp sự cố.

- Đưa bà công chúa ra đây, anh sẽ vắn cổ bà ta rồi thắt nút lại! – Benny hậm hực.

Trong lúc đó tôi đánh vật với món sườn heo farci giả ngỗng và phàn nàn về chiếc kim may đồ cùng sợi chỉ thực phẩm. Nói thực là chúng tôi đang mỗi lúc một lảm lờn hơn và chỉ muốn nấu nhanh cho xong, vì cả hai đã nốc kha khá rượu vang nóng. Chúng tôi tranh luận khá hăng để làm rõ xem điều gì không ổn ở đây, chiếc be sườn tội nghiệp của con lợn cứ cố giả làm con ngỗng, hay là con ngỗng đáng thương chưa bao giờ yêu cầu người ta lấy tên mình để đặt cho món ăn. Tôi ủng hộ sườn lợn, còn Benny về phe con ngỗng.

Cá trích Nga trông thật đẹp, hơi giống một tác phẩm thời còn trẻ của Niki de Saint Phalle, người đã nung thạch cao nhồi sơn màu rồi dùng súng bắn vào để tạo nên tác phẩm nghệ thuật.

Vào lúc mười một giờ ba mươi phút tối, căn bếp ở trong tình trạng giống như chuồng bò, chỉ có điều thơm hơn, theo lời Benny nói trước khi anh lăn quay ra ngủ trên băng ghế gỗ. Tôi ra sức dọn dẹp, vừa làm vừa cảm thấy một vài thế hệ các bà nội trợ mệt mỏi sắp hàng sau lưng.

Sau đó tôi lôi anh vào trong giường. Anh say không biết trời đất gì nữa. Tôi cũng ngấm hơi men, chuyện này có hơi làm mất hình ảnh bà nội trợ mệt mỏi một chút. Anh tỉnh lại và cầu nhau một chút khi tôi để tuốt anh trên cầu thang, nhưng rồi lại ngủ ngon lành. Tôi nằm vật ra bên cạnh anh, đưa cặp mắt lão đảo của người say nhìn chỗ giấy dán tường hoa hòe và thậm chí cảm thấy một chút thiện cảm với bộ rên cửa phong cách vầy dạ hội.

Đương nhiên cũng có thể sống như thế này, như hai người bạn thân, mỗi người trên ngôi sao của mình và vui vầy cùng nhau khi bị nổi cô đơn phả hơi thở của nó vào gáy. Đương nhiên là có thể chứ?

38. Chương 38

Sáng hôm trước Giáng sinh, tôi lên ra chuồng bò mà không đánh thức cô ấy dậy. Tôi hát cho lũ bò nghe bè ba của bài Hosanna, đó là khúc nhạc Giáng sinh duy nhất mà tôi biết. Nghe cũng không đến nỗi nào.

Sau đó tôi định mang món bánh sữa Giáng sinh đến tận giường cho cô ấy, nhưng mà, ngạc nhiên chưa! Cô ấy đã dậy và xem trộm cái túi mua hàng mà tôi đã mua trong khi cô mãi tìm kiếm mù tạt. Trong đó là những món ăn Giáng sinh truyền thống: bánh sữa bọc trong nylon, một hộp bánh quy gừng và một gói cá tuyết tươi đông lạnh (cô ấy cũng đã đi tìm cá tuyết khô và bột xút để ngâm cá). Cô đang làm nóng món bánh sữa trong lò vi sóng, bày hai cây hoa lan dạ hương và mấy ngọn nến đỏ ra bàn.

- Em biết anh không tin tưởng ở khả năng nấu nướng của em mà! – Cô nói. – Nhưng em sẽ chụp ảnh lại món bánh xoắn của anh để làm bằng chứng nếu em nghe thấy bất cứ một lời chê bai nào. Anh nên mừng là không phải ăn món cháo đậu xanh vào buổi tiệc Giáng sinh.

Chúng tôi mặc áo ấm rồi ra ngoài tìm chặt một cây thông. Dĩ nhiên chúng tôi không thống nhất được với nhau. Tôi thích một cái cây nhỏ cong queo và sẽ không bao giờ cho được gỗ tốt, trong khi cô lại muốn một cây như trong phim hoạt hình Disney. Cuối cùng chúng tôi tìm thấy một cây thông xấu xí đến nỗi cô đâm thương hại nó và muốn mang nó vào nhà. Thế là cả hai chúng tôi đều hài lòng.

Không cách nào tìm ra những quả châu trang trí cây thông. Mẹ tôi đã tiết lộ nhiều thứ quan trọng, nhưng không bao giờ nhắc đến nơi bà cất những vật dụng trang trí Giáng sinh. Thế nên chúng tôi đành tự xoay xở: vòng hoa bằng giấy nhôm, quả bóng bàn làm trái châu dán tua rua làm từ các trang quảng cáo và những tấm ảnh màu trong tờ Nhà nông. Sau đó chúng tôi đã dùng dây chun buộc đầu mấy ngọn nến vào các nhánh cây thông và gắn lên ngọn cây một lá cờ đỏ có dòng chữ Lá phong Canada trên đó.

- Anh thấy không! Học hành hữu ích trong mọi trường hợp. – Vừa nói cô vừa thăm dò phản ứng của tôi. Chúng tôi vẫn chưa nhắc tới Cuộc Khủng Hoảng. – Dễ như bỡn! – Cô mỉm cười chỉ mấy cái vòng hoa.

- Em sẽ treo chúng lên đâu, nếu không có khu rừng của anh? – Tôi xì một câu, làm cô ngậm tằm.

Sau đó chúng tôi ăn trưa. Món cá trích Nga trông hơi giống trái cây nghiền, nhưng vị rất tuyệt, món giả ngỗng cũng vậy. Chúng tôi đã bày bánh xoắn ra đĩa và đặt ở bên ngoài cho ông già Noel, nhưng nhanh chóng mang chúng vào nhà và đổ thẳng vào thùng rác không thương tiếc. Nếu con gia tinh ném món đó, chắc nó sẽ châm lửa đốt chuồng bò mất. Chúng tôi cũng vứt bỏ món cá tuyết, vì chẳng ai trong chúng tôi có thể ưa nổi nó.

Tôi phát hiện ra cô ấy biết hát bè hai của bài Hosanna, và đã bàn cãi một chút về chuyện có thể tìm thấy giọng bè một ở đâu.

- Một giải pháp là mình cùng sáng tạo ra. – Tôi buột miệng, rồi vội vàng bỏ ra chuồng bò trước khi kịp quan sát vẻ mặt của cô ấy. Tôi biết mình đã đi quá xa. Mỗi ngày một bước thôi, đó là thỏa thuận rõ ràng của chúng tôi. Tôi cần phải cẩn trọng hơn với chính mình.

Sau ca vắt sữa tối, chúng tôi đã đặt các gói quà dưới cây thông, và ra sức đùn đẩy nhau mở quà trước. Chúng tôi bắt đầu bằng những món vô hại: tôi đã tặng cô ấy vài cục phấn chó giả bằng nhựa để trang trí cho căn hộ quá sạch sẽ của cô, còn cô tặng tôi một chiếc mũ găngtơ và một chiếc kẹp cà vạt có ký hiệu đô la, để tôi có thể lấy le với những anh bạn chuyên gia tài chính. Sau đó cô ấy nhận được một đôi găng tay len lông xù, còn tôi được một trò chơi có tên là Pháo đài ma. Dĩ nhiên, không ai trong hai đứa chọn một món quà có thể gợi nên chuyện sống chung, đó là hiệp ước ngầm của chúng tôi. Nhưng tôi đã bạo gan tặng cô một món quà đặc biệt. Tôi đã lấy ảnh dì Astrid ra khỏi một chiếc khung bạc và nhét ảnh tôi ở trường học năm lớp mười vào đó.

- Đây không hẳn là anh, nhưng anh biết em thích cậu ấy. – Tôi nói, khiến cô hơi đỏ mặt.

- Thế thì em cũng có một thứ tặng anh mà trên thực tế cũng không phải là anh nốt, nhưng biết đâu anh sẽ thích. – Cô nói.

Đó là một tập thơ dày cộm của Gunnar Ekelof.

- Thiên nhiên tràn đầy yêu thương và chết chóc... - Cô đọc to, mắt nhìn tôi trìu mến.

Tôi phải cẩn mõi để không đùa cợt một câu đại loại như cuốn thơ rất vừa vặn để đem kê chiếc bàn bị cập kênh. Cô biết tổng tôi luôn chống đối khi cô cố gắng dẫn tôi vào địa hạt văn hóa, nhưng lần này tôi cảm thấy cô đã cố gắng tặng tôi một thứ gì đó thực sự là của cô. Tôi tự nhủ mình sẽ ngó ngang nó một tí trong những buổi tối ngủ một mình. Ít ra thì nó chẳng làm đau ai. Trừ phi tôi ngủ gật và vấp mặt vào gáy sách... Này Benny, đùa thế đủ rồi đấy!

Tôi hôn cô ấy, sau đó chúng tôi cùng nhau chơi trò Pháo đài ma. Như hai đứa trẻ đi lạc trong rừng, chúng tôi cần phải vui đùa. Dù sao cũng là Giáng sinh mà!

Mục tiêu của trò chơi là băng qua một loạt các căn phòng với những cái bẫy khác nhau, vớ lấy kho báu, rồi rút ra trước nửa đêm. Tôi trở thành nạn nhân của một thanh kiếm từ trên trần nhà rơi xuống, của bọn quái vật, những cái giếng không đáy và bọn nhện độc, nhưng tôi cũng tìm ra lối đi bí mật và lọ thuốc thần. Cô liên tục rút trúng lá bài Phòng trống và cứ thế mà tiến lên. Tôi là đứa quay về toàn mạng, nhưng lại không có kho báu.

Bỗng cô bật khóc.

- Lêu lêu... chơi thua rồi khóc kìa! Được rồi, để anh quay lại rồi cùng em rơi xuống cái giếng không đáy vậy!
- Tôi ước lời.

- Không phải thế. - Cô nói, giọng buồn bã. - Cái trò này giống y như cuộc đời em. Toàn những căn phòng trống trải, hết cái này đến cái khác.

39. Chương 39

Tĩnh giấc nồng khi mùa đông trôi nhanh,

Hướng xuân xanh tràn ngập đôi thân gầy.

Anh và em cùng ra đón gió lạnh

Rồi đi tìm mật ngọt của rừng xanh.

Thả sức tung hoành giữa miền sơn cước,

Đuổi bắt cá trong lòng hồ mát rượi,

Ta đã cùng nhau vượt hết đông dài,

Với niềm tin xuân vẫn chờ phía trước.

Bằng cách này hay cách khác, chúng tôi đã đồng ý với nhau không cho thế giới bên ngoài quấy rầy trong những ngày lễ Giáng sinh này. Chúng tôi không rời khỏi nông trại, không trả lời điện thoại. Có lần chúng tôi còn tắt đèn trong bếp khi nhìn thấy ánh đèn pha xe hơi ngoài đường, rồi nằm ôm chặt lấy nhau trong bóng tối, im thin thít giữa lúc người ta gõ cửa rầm rầm.

Rõ ràng chúng tôi có cảm giác nếu mở dù chỉ hé cánh cửa dẫn ra thế giới bên ngoài, những thứ ma quỷ sẽ ùa vào theo gió, và những bộ xương sẽ rơi ra từ trong tủ.

Nhưng tôi nghĩ cuối cùng chuyện đó cũng đã đến.

Bóng ma quái quỷ đầu tiên xuất hiện là Bengt-Göran, anh bạn của Benny, cùng với cô bạn gái Violet của anh ta. Bọn họ khôn tới mức tìm đến ngay lúc Benny đang bận bịu ở chuồng bò và không kịp trốn. Anh dắt hai người vào nhà và giao phó họ cho tôi trong khi anh đi tắm.

Và mọi thứ trực trặc ngay từ đầu.

Violet mang theo một giỏ đầy những món ăn còn lại sau bữa tiệc Giáng sinh của họ, những thứ đủ khiến cho nhà hàng của khách sạn trung tâm phải cúi mặt xấu hổ.

- À, Benny có nói nấu nướng không phải thế mạnh của chị! – Cô nàng cười duyên, ánh mắt quan sát đầy ý nhị chỗ bánh sữa còn sót lại trong hộp đựng mà chúng tôi vừa vét ra.

Đương nhiên tôi cực kỳ giận Benny, cảm thấy như mình bị phản bội và vu khống. Điều tệ hại nhất là chúng tôi quả thực chẳng có thứ gì để thết đãi họ, ngoài hai cái kẹo caramel lẻ loi nằm trên một chiếc đĩa – tôi đầu dấm khoe với họ món giả ngỗng đã được chúng tôi xử lý xong. Violet lôi thức ăn ra, rồi thần nhiên lục lọi trong chạn bát như thể đây là nhà cô ta, miệng không ngừng kể lể năm nay mình đã nấu thành công đủ các món cá trích như thế nào.

- Chắc cô phải có hẳn một trang đôi trong số báo Giáng sinh của tờ Nhà nông năm sau ấy nhỉ! – Tôi nói, và đương nhiên cô ta đã ngửi thấy mùi cay độc trong đó.

Bengt-Göran có vẻ như đã ngà ngà say. Anh ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ đứng nhìn tôi với nụ cười ngớ ngẩn, chốc chốc lại đưa lưỡi liếm môi dưới. Anh ta càng làm thế, Violet càng nhìn tôi bằng ánh mắt thâm thù. Đến nỗi khi Benny tắm xong và từ dưới hầm đi lên với một nụ cười vô lo trên làn da hồng hào, một bầu không khí thù hận độc địa đã bao trùm khắp căn bếp. Anh giật nảy người và dường như muốn xoa dịu tình hình.

- Trời ơi Violet! Mang cho chúng tôi ngần ấy thứ, cô tử tế quá! Tôi đã kể với Désirée về những viên thịt tròn quay của cô, phải không Désirée?

Giá mà anh đừng nhắc đến mấy cục thịt viên của cô ta! Giữa lúc căng thẳng, tôi lại tưởng anh muốn đá đều món thịt viên làm sẵn mà tôi từng mang đến cho anh.

- Thịt của ai vừa mũi người ấy! – Tôi nói với giọng u ám, và ba người kia nhìn tôi đầy hoang mang.

Bengt-Göran bật cười, chắc anh ta tưởng tôi cũng đã uống kha khá. Rút bình rượu giắt ở hông ra, anh ta chia cho tôi với ý mời uống cùng. Violet quay ngoắt tấm lưng cánh phản về phía tôi và lôi từ trong lò vi sóng ra một món dứt lò. Benny thì chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, chỉ tuyệt vọng dồn trọng lượng cơ thể từ chân nọ sang chân kia và ngược lại. Đồ phản bội!

Chúng tôi ngồi vào bàn. Benny ăn như thể anh chưa từng dứt thứ gì vào miệng từ Giáng sinh năm ngoái, và pha trò bằng cách kể lại việc tôi đã dọa cho anh ăn cháo đậu xanh. Violet lắc đầu với vẻ thông cảm, trong khi Bengt-Göran liên tục thúc ép tôi uống rượu. Tôi đã chặn tay lên miệng cốc, nhưng anh ta cứ rút, rồi bảo tôi liếm chỗ rượu trên tay. Tôi rút tay lại, không nói lời nào. Benny bắt đầu thuật lại thất bại của anh đối với món bánh xoắn, và Violet gương to mắt:

- Anh bảo sao? Anh mà phải đi làm bánh á...

Đúng lúc đó chuông điện thoại reng. Tôi vội lao ra phòng ngoài để nhắc máy.

Đó là bệnh viện tỉnh.

- Cô Désirée Wallin phải không ạ? Một bệnh nhân của chúng tôi đã cho số điện thoại của cô. Cô ấy muốn cô đến thăm nếu có thể. Không cần phải đợi giờ thăm bệnh đâu, cô cứ đến khi nào có thể. Khu 34, phòng F nhé. Đó là phòng riêng. Nhưng cô nên báo với bác sĩ trước khi vào thăm bạn. Chúng tôi không được phép tiết lộ tình trạng người bệnh qua điện thoại. Tên á? Tôi chưa cho cô biết sao? Bạn cô tên là Märta Oscarsson. Cô ấy nhập viện đã được hai hôm. Tôi bảo cô ấy là cô sẽ đến nhé?

- Vâng, tôi sẽ đến ngay! – Tôi thì thào, trước khi quay vào bếp.

- Em mượn xe của anh được không Benny? Märta bị bệnh rồi!

Tôi không rõ mọi người có tin mình hay không, nhưng đó là mối lo cuối cùng của tôi trong thời điểm này. Tôi lấy chiếc xe thùng của Benny và rời khỏi nông trại.

40. Chương 40

- Ô này, tôi không có nói gì đâu nhá, không hề! – Violet nói sau khi Désirée đã bỏ đi, và tôi đã hiểu từng chữ mà cô ta không nói ra: “Kiểu cách gì thế này? Cứ thế mà bỏ đi trong khi nhà có khách à? Chưa kể người ta đã cất công mang thức ăn tới nữa chứ? Chỉ vì họ nhận ra chị ta không biết làm thịt viên! Hoặc là không muốn làm...”.

Bengt-Göran đã no căng bụng, cậu ta lăm bằm gì đó, đại loại là: “Cái cô nàng đó, cậu phải dạy dỗ đi là vừa. Cho cô ta biết phải trái đi chứ. Cứng rắn vào, cô ta thích vậy đấy. Biết đâu cô ta đã quay về nhà và đang nằm chờ cậu đến dạy cho một bài học.”

Cậu ta liếm môi rồi huých cùi chỏ vào Violet, làm cô ấy suýt ngã khỏi ghế. Sau đó hai người tay trong tay ra về, và tôi nghĩ Violet có lẽ là người duy nhất cảm thấy chút khoái trá sau tất cả chuyện này. Bengt-Göran có lẽ sẽ khó nổi hứng, Violet hay chọc ghẹo anh chàng vì chuyện đó sau khi cậu ta đã uống ly thứ ba.

Sau khi hai người ra về, tôi cứ ngồi thừ ra, hai tay buông thõng giữa hai đùi, không biết phải làm gì. Tại sao cô ấy lại đi? Liệu có thật là ai đó đã bị bệnh không? Tôi biết cần phải từ từ mới quen được với cung cách của Bengt-Göran và Violet, nhưng ngược lại, khi Désirée giới thiệu tôi với những người bạn của cô ấy trên thành phố, tóc gáy tôi cũng đã dựng hết cả lên. Đó là một buổi tối, sau khi bọn tôi đi xem phim, tại một quán rượu.

Chẳng phải bọn họ không dễ mến, mà ngược lại! Bọn họ tỏ ra rất tử tế với anh chàng nhà quê thất bại, họ nói rất rành rọt và vội vàng giải thích ngay những chữ khó. Một tay làm ở viện giáo dục đi xe BMW đã vỗ vào lưng tôi và bảo anh ta luôn muốn làm những công việc cần sức lực, rằng không nên coi thường tất cả những hỗ trợ và cắt giảm thuế, rồi còn hỏi liệu tôi có loại thịt ngon nào để bán không? Một cô thủ thư câu hỏi đã hỏi tôi những người nông dân làm gì trong mùa đông. “Ý cô là khi đám bò sữa ngủ đông ấy hả?”. Tôi đã rít qua kẽ răng như thế, và không khí quanh bàn lập tức ngưng ngất.

Những người như thế làm tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Họ đã đọc mấy bài báo vớ vẩn về những tay chủ đất ở miền nam được nhận nhiều hỗ trợ, thế là họ suy ngay ra những người đặc lợi trong giai đoạn hiện tại là mấy gã nông dân lười cá. “Thế theo mọi người tại sao càng ngày càng có nhiều trang trại phải đóng cửa?”, tôi kêu toáng. “Trong hai mươi năm nữa, cả Thụy Điển sẽ chỉ còn lại một trang trại mà thôi.” Nhưng lúc ấy thì bọn họ đã nói sang chủ đề khác.

Chắc họ xếp chúng tôi vào loại thú quý hiếm cần được bảo vệ. Chúng tôi đang có nguy cơ tuyệt chủng, giống như loài chim cắt lớn hoặc phong quỳ thảo. Tôi biết lý do tại sao. Tôi muốn có cơ hội để nói với họ là bố tôi có thể ngồi lên chiếc máy kéo nhỏ và đi mua một thanh sôcôla ngoài cửa hàng với số tiền có được từ việc bán một lít sữa, trong khi với tôi, tôi phải ngồi lên cùng chiếc máy kéo đó, bây giờ đã tàn tạ lắm rồi, và chỉ ra số tiền bán năm lít sữa. Giá sữa bây giờ so với cách đây hai mươi năm chẳng nhỉnh hơn bao nhiêu, trong khi giá sôcôla thì đã tăng lên rất nhiều. Giống như giá xăng vậy.

Và đã từ lâu tôi không thể có tiền để trả cho một người làm thay. Tôi tự hỏi cái gã đi xe BMW thích lao động chân tay liệu có đổi ý nếu anh ta phải làm việc chín mươi tiếng mỗi tuần mà không có bất kỳ khoản tiền làm thêm nào, cho dù đó là đêm Giáng sinh chẳng nữa.

Điều tệ nhất là không thể nào mở miệng giải thích cho bọn họ được, cho dù có rành rẽ mọi chuyện. Họ sẽ trao đổi với nhau cái nhìn “biết rồi, khổ lắm, nói mãi” và bảo là cánh nông dân lúc nào mà chẳng than vãn. Trời mưa nhiều quá cũng kêu, ít quá cũng than!

Désirée và tôi không bao giờ nói về những chuyện đó. Không hề, kể từ sau Cuộc Khủng Hoảng khi cô tìm thấy sổ liên lạc cũ của tôi. Cô không dám hỏi nguyên nhân tại sao tôi không bỏ cuộc, mặc dù rất muốn. Tôi thì không có đủ sức mạnh để lên tiếng giải thích. Nếu tôi ngừng lại, tôi sẽ phải ra đi với khoản nợ trong túi. Phải, giờ đây tôi đang nợ ngập đầu. Tôi đã quá ngu khi vay hàng triệu để hiện đại hóa nông trại, số tiền đó lớn hơn những gì tôi sẽ nhận được nếu bán sạch mọi thứ ngay hôm nay. Và ai dám chắc tôi sẽ tìm được một công việc giúp tôi trả dứt nợ? Phải, tôi có thể thuê một nhà trọ cho người có thu nhập thấp, và ta luôn có thể cầu cứu dịch vụ trợ giúp công dân ở ủy ban để được giãn nợ... Khi gió, tôi đang mơ chác?

Và nếu bán đất, tôi sẽ chẳng còn là Benny – chủ trang trại Rowan nữa, tôi sẽ là cái gì?

Nói thật tình, tôi phải có móng tay dính dầu mỡ và một loạt máy móc, trong đó có máy hàn và máy phun rửa cao áp, tôi phải đăng ký đặt báo Gia súc và Tin nhanh nông nghiệp, tôi phải có hai chiếc máy kéo, một hiệu John Deere và một hiệu Valmet, một máy đóng kiện, một máy rải phân và một xe cẩu. Cho đến khi nhân viên tòa án đến thông báo việc phát mãi và bán đấu giá!

Lấy đi chiếc John Deere của tôi và khoác lên người tôi bộ complê, bạn sẽ khiến tôi có cảm giác mình là một kẻ thích mặc y phục nữ giới.

Chúng tôi chỉ mới vòng vo xa xôi về chủ đề này, Désirée và tôi ấy. Một lần cô ấy đã hỏi liệu ngoài bò sữa thì còn thứ gì mang lại lợi nhuận cho một nông trại. Tôi đoán cô đã nghĩ đến nuôi cá hồi sông, trồng hoa bất tử, hoặc những thứ đại loại như thế. Tôi đã trả lời hơi gắt gỏng là những thứ thực sự siêu lợi nhuận trên trái đất này là vũ khí, ma túy và tình dục.

Sau đó chúng tôi đã bắt đầu lên kế hoạch để biến nông trại thành câu lạc bộ đen. Désirée đặt tên nó là Kinky Country Club: Hãy đến xem bọn thú vật làm chuyện đó! Đồ cao su có khiến bạn nổi hứng không? Tận mắt chứng kiến màn gieo tinh cho bò thực hiện bởi một cô nàng nóng bỏng! Hãy đặt chỗ trong đồng rơm cho đêm đám cưới bạc, bảo đảm đầy kỷ niệm! Thêm gia vị cho chuyện ấy bằng một chút S&M: thuê một bộ dây cương bò và tự trói nhau lại! Thử dùng đặc sản của nông trại Rowan! Sự kích thích mà bạn sẽ không thể nào quên! Hãy làm chuyện ấy bên hàng rào điện của chúng tôi...

Bây giờ thì con đường chúng tôi vẫn sử dụng khi phía trước xuất hiện xuất hiện một câu hỏi tương đối hệ trọng bắt đầu xuất hiện lún sụt và hổ tử thần. Chúng tôi đã trông cậy vào những trò đùa bốn để né tránh những thứ phức tạp.

Khỉ gió, cô ấy đã đi đâu nhỉ?

41. Chương 41

Những thảm họa bạn đã tránh cho tôi,

Những tiếng cười để làm tôi khuây khỏa,

Bạn không cho tôi đền bù tất cả.

Nhà bạn tối om, chìa khóa cất đi rồi.

Tôi đã gặp Märta một ngày trước đêm Giáng sinh. Lúc đó trông bạn tôi giống như một cô gái xinh xắn được in trên những cái chặn sách: má hồng, mắt long lanh, hai tay đầy những gối quà sắc sỡ.

Giờ đây, trên một cái ghế nhựa màu đỏ trong khoa tâm thần, là một phụ nữ không còn trẻ, với khuôn mặt tái xanh và sưng húp, đôi tay hờ hững đặt trên đầu gối, lòng bàn tay ngứa lên. Tôi quỳ xuống trước mặt Märta và vòng tay ôm lấy cô ấy. Märta gác cằm lên vai tôi, và tôi cảm thấy đôi mắt cô nhìn không rời bức tường trước mặt.

Chúng tôi không nói gì suốt một lúc lâu.

- Hẳn ta đã làm gì? – Cuối cùng tôi lên tiếng hỏi. Tôi không dám tưởng tượng chuyện gì đã xảy ra nữa. Robert đã khiến Märta nhiều phen lên bờ xuống ruộng, nhưng lần nào bạn tôi cũng bật dậy như một con lật đật.

Cô ấy không đáp. Thêm một lúc nữa, rồi ánh mắt cô tập trung trở lại, và hỏi tôi với một nếp nhăn hoài nghi trên trán:

- Người ta sống để làm gì chứ? Thật vô ích và mệt mỏi quá!

Đôi mắt Märta nhìn tôi như buộc tội.

Tôi không tìm được câu trả lời thích đáng nào khi câu hỏi được nêu ra theo cách đó.

- Nhưng cậu đã muốn tới đến kia mà. – Tôi thì thăm.

- Tôi à? – Cô nói. – Tôi chẳng muốn gì hết.

Ngày nào tôi cũng đến thăm Märta, tôi ngồi cạnh cô ấy hàng giờ liền, không nói năng gì. Dẫu sao thì chuyện đó có vẻ như không làm phiền cô ấy. Nếu tôi hỏi xem cô ấy cảm thấy thế nào, Märta sẽ lẩm nhẩm những câu đại loại như: “Đèn báo đỏ hết rồi, tôi mất nốt đồng xu cuối cùng vì lỗ thủng trong túi”.

Sang đến ngày thứ tư, miệng Märta nhành ra thành một nụ cười méo xệch. Cô kể tôi nghe một bộ câu hỏi bị người ta bắt điền vào để xem liệu cô có ý định tự tử hay không. Hết trang này sang trang khác là những câu hỏi kiểu: “Anh/(Chị) có thấy cuộc đời vô nghĩa không? Luôn luôn/Thường xuyên/Thỉnh thoảng” hoặc “Anh/(Chị) có thấy mình vô dụng không? Mọi lúc/Thường xuyên/Thỉnh thoảng”.

- Nếu trước khi điền người ta không có ý định tự tử, thì sau đó họ sẽ nghĩ đến nó, chắc chắn luôn. – Märta nói, giọng điệu đã hơi trở lại bình thường một chút. Sau đó cô ấy kể tôi nghe mọi chuyện.

Sáu tháng trước, Robert đã thuyết phục cô ấy đi thất vởi trứng. Märta không thể đặt vòng, còn các biện pháp khác đều làm anh ta cảm thấy khó chịu. Bạn tôi đã suy nghĩ rất lâu, trước khi chấp nhận, như người ta uống một viên thuốc đắng, việc anh ta không muốn trả tiền cấp dưỡng cho bất kỳ đứa trẻ nào nữa. Cô vẫn muốn có Robert bằng mọi giá.

Vào buổi tối trước đêm Giáng sinh, một phụ nữ đã gọi điện đến và hỏi xem Robert có đó không. Sau khi nói chuyện điện thoại, anh ta đã lẩm bẩm gì đó, rồi vớ lấy cái áo khoác da và ra đi.

Anh ta đã không quay lại. Märta đã đón Giáng sinh một mình. Cô biết anh ta đủ rõ để không cảm thấy lo lắng đến nỗi hình dung ra một vụ tai nạn rồi gọi cho cảnh sát. Cô biết, và đã chuẩn bị sẵn tư thế đón một điều tồi tệ.

Hai ngày sau, anh ta quay lại, tay trong tay với một cô gái trẻ mà Märta thoát đầu chỉ thấy có vẻ buồn và hơi mập.

Nhưng rồi cô nhận ra cô gái đang mang bầu, ít nhất đã được năm tháng.

Cô vỡ lẽ Robert vừa mới nhận ra Tình yêu Đích thực của Đời mình, từ giờ anh ta muốn làm tất cả cho Jeanette và đứa bé. Hai người đang muốn đi học lớp dành cho các ông bố, và anh ta muốn hỏi xem liệu có thể mượn chiếc xe hơi của Märta cho đến qua lễ Giáng sinh hay không. Bởi dù gì họ cũng là bạn tốt của nhau suốt gần ấy thời gian. Gia đình Jeanette không sống ở thành phố.

Anh ta nói chuyện với Märta, người anh ta đã chung sống gần như liên tục trong mười hai tháng qua, bằng một giọng giả lả như thể cô bạn tôi là một cô em họ, hoặc một cô bạn học cũ.

- Tôi dám cá lúc đó hẳn ta đã nhìn nhận mọi việc như thế. Tôi đem đầu ra mà thề đấy! – Märta bảo tôi.

“Anh còn chưa có đủ con sao?” – Bạn tôi chỉ nói vồn vện như thế với Robert.

“Anh nghĩ em không thể hiểu được đâu, Märta ạ.” Robert thản nhiên đáp lại như thế. “Ý anh là, em đã tự nguyện chọn từ bỏ việc có con. Em không thể hiểu được một người đàn ông sẽ khao khát có một đứa con đến thế nào khi anh ta tìm thấy người phụ nữ của đời mình đâu.”

Thế là Märta đã cho hai người họ mượn xe hơi. Để bọn họ rời khỏi căn hộ nhanh nhất có thể.

Tôi run như cây sậy khi quay lại chỗ làm.

Một tuần sau đó, Märta ra viện. Cô đứng trong bếp nhà tôi, thái hành để nấu ăn.

- Tôi cảm thấy như đang đóng một vai phụ trong bộ phim về cuộc đời mình. – Cô lên tiếng. – Tôi là người qua lại ở hậu cảnh, đi vào đi ra cùng với quần chúng và binh lính, nhép miệng trong đám đông. Nhưng có một người nào đó ở tiền cảnh. Chỉ có điều, tôi không thể nhìn ra được người đó là ai.

Märta thường nói năng kiểu ấy, với những hình ảnh tưởng tượng, mà chẳng hề bối rối, cũng không buồn giải thích. Sau đó cô làm một việc khiến tôi rất xúc động.

Lưỡi dao trượt đi, cắt một vết sâu vào ngón cái Märta. Cô nhìn chỗ máu một hồi, rồi đánh mắt về phía tấm áp phích tức cười có hình cặp đôi trong vỏ sò mà Benny đã mua cho tôi. Cô nhanh chóng băng qua phòng, trèo lên ghế xa lông rồi chạm ngón cái vào đôi mắt của người phụ nữ, nhẹ nhàng như một cái vuốt ve.

Thế là cô gái trong vỏ sò đã khóc ra những giọt nước mắt.

42. Chương 42

Cô ấy đã báo là không thể đưa xe về cho tôi, vì phải chăm sóc bạn trong bệnh viện suốt cả ngày, tôi còn làm việc. Tôi phải đón xe buýt đi đến chung cư của cô để lấy xe của mình về. Chìa khóa xe cô gài vào một bên bánh. Tôi vào trong sân và nhìn qua cửa sổ nhà cô. Các cánh chớp đã hạ xuống, cô ấy thậm chí không có rèm cửa bằng vải.

Cô ấy không nghe điện thoại, cũng không cảm máy trả lời tự động.

Năm ngày đã trôi qua mà tôi không có tin tức gì. Tôi đã lao vào xử lý mọi loại chứng từ của nông trại không ngừng gửi vào hộp thư. Không khéo một ngày kia tình cờ quay lại, cô ấy sẽ trông thấy cái xác lạnh cứng của tôi nằm bên dưới chồng hóa đơn. Rồi có lẽ cô sẽ chôn tôi dưới một trong những tấm đá trắc địa ấy, và bắt đầu ngồi trên băng ghế nghĩa trang nhìn rình rập anh chàng xấu số tiếp theo. Tôi cố gắng tìm cách cảm giận cô ấy. Như thế đỡ lo lắng hơn, để tôi có thể ngủ được.

Ý tôi là, tôi không biết liệu cô ấy không còn quan tâm đến tôi nữa, hay vì cô ấy có lý do chính đáng để giữ khoảng cách. Liệu tôi có bao giờ làm như thế đối với Bengt-Göran hay không? Liệu tôi có ngồi hết ngày này qua ngày khác bên cạnh cậu ấy trong khoa sức khỏe tâm thần, gác lại công việc ban ngày để làm vào buổi tối được không? Liệu tôi có thực sự không đủ thời gian để gọi dù chỉ một cú điện thoại không?

Hừ. Tôi không thể hình dung mình trả lời có cho các câu hỏi đó. Không thể tưởng tượng Bengt-Göran bị đầu óc có vấn đề, tôi cũng không chắc cậu ta có khuynh hướng tâm thần. Người ta có thể dùng cửa máy cắt thùy não của cậu ấy mà không ai nhận ra sự khác biệt. Hơn nữa, chúng tôi không phải là kiểu bạn bè như thế, chỉ là bạn từ hồi bé, và tôi chưa bao giờ có cơ hội để kết bạn với những người khác.

Trong thâm tâm, tôi cũng hoài nghi về chuyện “căng thẳng thần kinh” giống như nhiều người lớn tuổi trong làng. “Nên bắn bỏ tay bác sĩ tâm thần đầu ngành, như thế chúng ta sẽ ít rắc rối hơn”. Một ông già đã từng tuyên bố như thế. Nó không phải là bệnh tật thực sự. Chỉ có những kẻ trốn việc mới viện lý do đó để khỏi phải lao động.

Nếu tôi nói năng kiêu ấy trước mặt Désirée, cô ấy sẽ tung một cú đá vào chỗ hiểm làm tôi ngã khụy xuống ghế, rồi cô ấy sẽ lại khám phá tỉ mỉ cơ thể tôi, chắc chắn là thế.

Thế rồi bỗng dưng cô ấy gọi điện thoại. Nghe chừng cô có vẻ căng thẳng, nên tôi vội vàng đồng tai lên:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Mọi chuyện hiện đang rất nặng nề đối với em. – Cô chỉ nói có thế.

Tôi tự hỏi liệu cô ấy có ý định cắt đứt quan hệ với tôi ngay lập tức trên điện thoại hay không. Nghĩ nhanh lên nào, Benny.

- Thứ Sáu này là sinh nhật anh. Ba mươi bảy tuổi. – Cuối cùng tôi cũng bật ra được, trước khi cô có thời gian để cướp lời. – Em có muốn mình đi đâu đó không? Anh biết em không có tâm trạng để ăn mừng, nhưng chỉ là uống chút bia chẳng hạn? Xét cho cùng, cũng không phải là một ngày đặc biệt gì cho lắm. – Tôi cảm thấy căng như dây đàn.

- Hoặc là một ly rượu táo, cho một ngày không quan trọng như thế? – Giọng nói của cô đã có chút vui vẻ.

Sau đó Désirée quyết định giành quyền tổ chức ngày kỷ niệm, và cô sẽ đến trước một tối, để có thể dọn cho tôi một bữa sáng trên giường. Tôi sướng như tiên, liến thoắng như một chú chim sơn ca. Cô ấy sẽ quay lại!

Về sau, thỉnh thoảng trong lúc ngồi trên băng ghế nghỉ trang, tôi đã tự hỏi khởi điểm của sự kết thúc đã diễn ra vào lúc nào, khi Violet và Bengt-Göran bước qua cửa nhà tôi với những món yến tiệc của họ, hay là vào ngày sinh nhật của tôi. Ý tôi là, chúng tôi vẫn tiếp tục gặp nhau sau đó, nàng Tôm và tôi. Nào tôi bị thiếu oxy hay sao thế này?

Mọi thứ đã bắt đầu rất thuận lợi. Tối hôm trước sinh nhật tôi, chúng tôi đã chọc ghẹo và vui đùa với nhau như mọi khi. Hai đứa đã uống cạn chai champagne cô ấy mang đến dù nó có vị như thể bị lên men trong can đựng axit formic. Cô đã đóng cửa bếp để giữ bí mật, và giấu thứ gì đó trong tủ tường. Khi đêm xuống, tôi quắp lấy cô như người chết đuối bám vào chiếc xuống cứu sinh duy nhất hiện diện. Hai chúng tôi chợp mắt khá muộn.

Sáng hôm sau, chuông báo thức kêu to như thường lệ. Tôi nhìn sang nàng Tôm. Thế còn bữa sáng của tôi?

Cô ấy đã ngủ quên. Tôi ngồi cắn móng tay trên giường một lúc, cân nhắc xem có nên bí mật đánh thức cô dậy hay không. Tôi để cho chuông báo thức kêu lần thứ hai và kêu lục cục trong cổ họng giống như một ông già ho lao, nhưng cô ấy vẫn say giấc nồng. Quả tình, cô ấy thường bắt đầu làm việc lúc mười giờ, trong khi tôi là từ sáu giờ sáng. Chắc là vì thế rồi.

Tôi đi vắt sữa muộn nửa tiếng đồng hồ so với thường lệ. Trong lòng ngổn ngang những cảm xúc lẫn lộn pha với chỗ rượu champagne chưa lè đêm qua. Đương nhiên, mọi chuyện rồi tỉnh lên. Lũ bò gây sự nhiều hơn bình thường, và một con bò cái tơ đã đá cho tôi một phát vào xương chày. Tâm trạng của tôi sau khi vắt sữa xong không được vui vẻ cho lắm.

Lúc quay vào nhà, tôi đi tắm qua, trước khi mở cánh cửa nhà bếp.

Chai rượu champagne vẫn nằm đó, thứ nước chua loét của nó vẫn còn sót lại một ít dưới đáy chai. Cô ấy vẫn đang ngủ.

Khí gió, dù sao tôi cũng hài lòng vì cô ấy đã đến kia mà. Tại sao cứ phải lên phòng thay quần áo và gây tiếng động chỉ để xem phản ứng của cô ấy?

- Hình như có mùi kẻ tử vì đạo bị thiêu trên đồng lửa thì phải? – Tôi nghe thấy giọng cô vang lên từ trên chiếc giường nhàu nhĩ. Cô nhìn đồng hồ, rồi nhìn tôi, mắt nheo lại.

- Tôi cũng đâu có trông mong thứ gì đặc biệt. – Tôi lầm bầm.

- Ý anh là sao?

Cặp mắt xanh cáu kính và khó chịu chấp chới sau hàng mi bạc phếch. Cô bật dậy khỏi giường và bắt đầu mặc lại bộ đồ lót bằng vải cotton thiên nhiên trăm phần trăm.

- Mà thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt đâu! – Cô phang luôn.

Hóa ra bây giờ tôi là người có lỗi à! Không nói không rằng, tôi xuống cầu thang đi vào bếp. Cô bám theo sau, hăm hực giậm đôi chân đi vớ.

Tôi đổ nước vào máy pha cà phê. Khi mở vòi nước, nó bật tung và phụt hơi vào tay tôi. Khí gió! Cái máy bơm chết tiệt lại hỏng rồi. Tôi phải đi xem thế nào. Rồi kiểm ông thợ để sửa.

Nàng Tôm nhìn tôi lom lom trong lúc lúi lúi thứ gì đó từ trong tủ lạnh ra.

- Không có cà phê đâu! – Tôi nói. – Máy bơm nước lại hỏng rồi!

- Thì vẫn có bia và bánh ngọt đây! – Cô cười.

Nhưng lúc này tôi đã quá lo lắng và không nhận ra sự thay đổi thái độ của cô. Cô không hiểu khi một nông trại không có nước, vấn đề quan trọng không phải là không có cà phê. Vấn đề ở đây, là hai mươi bốn con bò sữa khát nước, cộng thêm lũ bê hướng sữa.

- Bia bọt gì! Bò sữa không uống bia, dù anh có cả trăm lít đi chẳng nữa. Nhưng có em ở đây cũng tốt, anh đang cần người giúp một tay. Anh sẽ đi xem có thể làm được gì trước khi gọi thợ. Chúng ta cần phải đi ngay lập tức. – Tôi nói bằng một giọng đã cổ mềm mỏng.

Cô ấy vẫn đứng đó, không nhúc nhích, trong khi tôi đã choàng xong áo khoác.

- Bắt lấy này! – Tôi hồi thúc, lẳng cho cô chiếc áo da. – Em có thể lấy đôi ủng của mẹ. Em còn đợi cái quái gì nữa?

- Không! – Cô rít lên. – Nhưng em còn công việc của em. Hôm nay anh phải tìm người khác để sai thôi.

Còn biết nói gì nữa đây. Tôi vội lao ra chỗ máy bơm, một lát sau tôi nghe thấy tiếng cô nổ máy xe hơi trong sân.

Cầu diên người, tôi một mình chiến đấu với cái máy bơm trong nhiều giờ liền. Nhưng việc này cần hai người. Chịu bó tay, tôi quay vào nhà để gọi thợ. Trên bàn bếp có một thứ gì đó nom như một cây xúc xích khổng lồ, và một cục phân bò trên một chiếc đĩa. Không, đó là một tảng thịt bò muối nguyên vẹn, và một cái bánh ngọt sôcôla không được thành công. Bên cạnh là một mảnh giấy nhẵn.

“Benny! Anh ngốc lắm, và em cũng vậy. Ăn bánh đi, để còn vắt sữa ra làm cả ngày, nhưng tối nay hãy đến nhà em, muộn nhất là bảy giờ. Xin anh đấy. Anh vui lòng đừng đến trong bộ đồ bảo hộ, vì em dự định dẫn anh đi ăn mừng sinh nhật”.

Tôi đã quá mệt và không thể phản ứng nổi. Nếu bây giờ mà nằm xuống ghế, tôi sẽ ngủ li bì hai, ba tiếng đồng hồ, tôi nghĩ thế. Tôi ăn một chút bánh và thịt bò. Vừa chớp mắt được một chút thì ông thợ sửa nước bấm còi inh ỏi ngoài sân. Phải làm cho xong mọi chuyện, dù có mệt đến đâu chẳng nữa. Hai chúng tôi đã mất nhiều giờ đồng hồ để sửa lại cái máy bơm, sau đó thì đến giờ vắt sữa.

Lúc sáu giờ rưỡi, tôi ngồi vào xe hơi với bộ dạng bảnh bao, chiếc bánh sôcôla và miếng thịt bò vật lộn nhau trong ống tiêu hóa. Tôi không có thời gian để ăn thêm thứ gì khác. Tôi hy vọng cô ấy sẽ dẫn mình tới một nhà hàng thật ngon, với những món nướng thơm phức. Kèm nước sốt béo ngậy nữa chứ!

Thiếu ngủ và thiếu ăn là sự giải thích tốt nhất mà tôi có cho chuyện xảy ra tối hôm ấy.

43. Chương 43

Tôi tặng anh năm bụi vàng ma thuật,

Dưới mặt trời, bụi hóa lá thu vàng.

Trông mặt tôi háo hức, anh ngỡ ngần

Tôi không quên Benny trong suốt những ngày ngồi cạnh Märta ở bệnh viện. Tôi chỉ gác anh sang bên một thời gian, vì tôi không thể xử lý quá nhiều thứ cùng một lúc.

Nhiều lần tôi đã suýt thổ lộ chuyện với anh cho Märta nghe. Suốt trong những năm qua, tôi luôn làm thế mỗi khi không thể vượt qua chuyện gì đó. Nhưng thực sự đây không phải là thời điểm thích hợp. Cứ nghĩ đến gã Robertino khốn nạn là tôi lại chỉ muốn đóng đinh ngón cái mà treo hết bọn đàn ông trên thế giới lên. Thực tế dường như đã ngừng lại trong những ngày ấy. Tôi ở bên Märta, làm việc, rồi đi ngủ. Và nghĩ ngợi. Chứng trầm cảm rất dễ lây, ai cũng phải công nhận điều đó.

Nhưng rốt cuộc tôi cũng gọi điện cho anh. Và rồi đã choàng tỉnh khỏi sự đỡ đỡ u ám khi nghe anh nhắc đến sinh nhật mình. Tôi nhớ lại những gì anh đã làm trong sinh nhật tôi. Tôi vào thành phố mua một chai champagne, những bông hoa hồng, một tảng thịt bò muối mà anh thích. Sau khi suy nghĩ chán chường, tôi đi mua một bộ đồ bảo hộ. Anh sẽ hiểu ra đó là món quà tôi tặng anh. Vâng, tôi thực sự có ý định thỉnh thoảng lại đến quần chân anh một chút để chứng tỏ tình đoàn kết theo cách tốt nhất có thể. Sau đó tôi mua hai vé xem vở Rigoletto đang lưu diễn đến thành phố. Đó là vở opera yêu thích của tôi, không ai cưỡng lại nó được đâu. Tôi đã nghĩ thế. Tôi cũng cho rằng thế là cân bằng, đồ bảo hộ và vở opera.

Tôi đã giấu bộ đồ bảo hộ trong tủ của anh, và bắt tay vào làm bánh. Hình ảnh trên hộp nguyên liệu chỉ mang tính chất minh họa, đó là tất cả gì tôi có thể nói. Tôi đã định sẽ đánh thức anh dậy trong âm nhạc, mặc bộ áo bảo hộ, dọn cho anh cà phê và bánh ngọt, đồng thời phe phẩy hai chiếc vé xem opera. Tôi đã để những bông hoa hồng ở ngoài hiên nhà để chúng được tươi. Tối đó, chúng tôi đã quần lấy nhau trong tư

thế bào thai trên băng ghế, chai champagne đặt giữa hai đứa. Đêm trôi qua thật tuyệt vời, và tôi cảm thấy như hai đứa chúng tôi là một cặp song sinh dính liền. Tôi không hề biết người ta có thể cảm thấy gần gũi đến thế với một người không cùng chung hệ tuần hoàn.

Thế rồi tôi đã ngủ quên.

Chuyện đó thật tệ. Tôi đã rất xấu hổ khi nhận ra mình đang nằm trên giường, trong lúc Benny đi huỳnh huých trong phòng, lưng quay về phía tôi, và trên đó dường như xuất hiện hàng chữ: “Hôm nay là sinh nhật của tôi, thế nhưng tôi phải làm việc cật lực trong khi người khác ngủ nướng!” Bên dưới là dòng chữ nhỏ hơn: “Thậm chí tôi còn chưa uống cà phê!”

- Tôi cũng đâu có trông mong thứ gì đặc biệt ở cô! – Tôi nghe thấy anh nói, và lập tức cảm thấy đỏ mặt.

Chuyện này thật quá sức chịu đựng của tôi. Vừa mới tưởng là một cặp sinh đôi, giờ tôi đã cảm thấy nhục nhã và tội lỗi. Tôi phản pháo lại rằng quả thực anh sẽ chẳng nhận được thứ gì đặc biệt từ phía tôi, lúc ấy trong đầu tôi đã nghĩ đến bộ đồ bảo hộ, sự nhìn nhận lại công việc của anh, và sự phụ giúp trong khả năng của tôi. Khi ở trong bếp, tôi đã bình tĩnh lại vừa đủ để lấy chiếc bánh ngọt ra. Nhưng đột nhiên anh quăng cho tôi chiếc áo khoác da, miệng ra lệnh cho tôi phải đi ra ngoài làm việc. Anh sừng sộ nói gì đó về những con bò không uống bia, để tôi cảm thấy mình vô dụng hơn nữa.

Sau khi anh ra khỏi nhà, tôi ném bộ đồ bảo hộ vào trong xe, cho bó hoa hồng vào thùng rác, dù sao thì nó cũng đã bị sương giá ban đêm làm hỏng, rồi ngồi vào bàn bếp và hít thở thật sâu. Cuối cùng, tôi viết cho anh một tin nhắn. Tất cả chuyện này thật ngớ ngẩn, chắc chắn phải có cách để giải quyết nó.

Tôi thấy anh xuất hiện lúc bảy giờ mười lăm với mái tóc ướt và một nụ cười dè dặt. Tôi đã định sẽ giải thích đôi chút trong khi nháy mắt chút gì đó để tạo không khí trước khi đi xem opera, nhưng chúng tôi không còn thời gian nữa. Chúng tôi vội vàng đến nhà hát, và tôi chỉ kịp thì thầm chúc mừng sinh nhật anh trước khi vở diễn khai màn. Anh gạt đầu và đọc tờ chương trình trong bóng tối.

Tôi hoàn toàn không phải người hâm mộ opera hay nhạc kịch. Những cốt truyện như của vở Con dơi chẳng hạn, đối với tôi quá ngớ ngẩn để đi xem tận nơi, chỉ cần nghe đĩa là được. Nhưng Rigoletto là một vở cực kỳ xúc động, nó nói về tội lỗi và nguyền咒, tình yêu đương đầu với định kiến, và được kết hợp với một thứ âm nhạc khiến bạn chỉ muốn bay lên. Đối với tôi, Gilda cùng niềm đam mê bi đát của cô ấy tưởng như đã biến thành Marta trong tình trạng tôi đã thấy ở bệnh viện tâm thần. Ở màn cuối, khi Gilda hy sinh mạng sống cho ngài công tước trong khi ông ta vui vầy bên người tình mới, tôi đã khóc không kìm được và bấu chặt móng tay vào thịt. Tôi mãi mê lau mắt bằng chiếc khăn tay khi đèn bật sáng trở lại, và tôi đã hy vọng Benny sẽ thông cảm cho mình.

Nhưng tôi không cần phải làm thế. Anh đang ngủ ngon lành. Hơi nghiêng mình sang một bên, anh tựa má vào lưng ghế, mồm há to, từ trong đó phát ra một tiếng ngáy đến là vô duyên. Tôi phải mất đến mười phút mới lay anh dậy được. Tất cả mọi người đều nhìn chúng tôi.

Sau chuyện này thì buổi tối coi như hỏng bét. Trên đường đi ra bãi đậu xe, chúng tôi không nói với nhau một tiếng nào. Thậm chí tôi cũng không bảo anh ngủ lại. Sáng hôm sau anh vẫn phải dậy lúc sáu giờ sáng như thường lệ.

Khi đến bên cạnh chiếc xe, anh đặt bàn tay thiếu ngón lên má tôi và nở một nụ cười héo hắt.

- Mình hòa nhé! – Anh nói.

Bất giác tôi hôn lên những khớp ngón cụt của anh.

44. Chương 44

Rõ ràng mọi chuyện chẳng đi đến đâu. Ngay từ đầu đã thế.

Không phải chỉ vì chuyện cái nông trại. Tôi hình dung ra mình quay về nhà trong tình trạng rã rời – sau khi dọn rơm chẳng hạn – để nhìn thấy cô ấy đang ngồi đợi, một tay cầm hai tấm vé đi xem opera, tay kia nhíp nhíp trên bàn. Opera, trời ạ!

Trong suốt màn đầu, tôi nghe thấy tiếng dạ dày mình sôi réo còn to hơn cả tiếng cái gã béo cầm gươm đang rống lên như bò. Nàng Tô-m nên mừng là tôi đã ngủ thiếp đi, chứ nếu tỉnh suốt cả vở thì tôi còn tỏ thái độ tồi tệ hơn thế nhiều. Có khi tôi còn gào tướng lên những suy nghĩ trong đầu mình mất.

Nhưng cô ấy cũng không hài lòng lắm, chắc chắn rồi. Tôi có thể nhận ra điều đó.

Không có bất cứ một lĩnh vực nào mà hai chúng tôi có cùng quan điểm. Hiện tại, chúng tôi cố tránh chuyện chính trị. Tôi còn nhớ cuộc chiến đầu tiên. Lúc đầu, tôi chỉ cho cô xem một bức thư của bạn đọc mà tôi thấy tức cười, nhưng cuối cùng cô kết tội tôi phát xít, và ngủ quay lưng lại với tôi. Còn những chuyện khác nữa. Giờ đây chúng tôi có xu hướng quay mặt đi trong khó chịu khi xem ti vi và biết trước ý kiến của hai đứa sẽ bất đồng.

Hình như chúng tôi không sinh ra dưới những chòm sao tương hợp nhau. Dì Astrid có lẽ sẽ nói như thế. Đó là niềm đam mê một thời của dì. Mẹ và tôi vẫn hay chọc ghẹo khi dì bắt chúng tôi phải làm thế này thế nọ vì cung mọc của chúng tôi là ở sao Mộc. Tôi đã tìm thấy một bài báo cho rằng tất cả các cung chiêm tinh hiện đại đều bị lệch một tháng, vì lịch La Mã ở thời điểm xuất hiện môn chiêm tinh đã thay đổi sau nhiều thế kỷ. Dì Astrid đã bối rối đến mức khiến chúng tôi cảm thấy tiếc vì đã nói cho dì biết chuyện đó. Dì đã quen với việc mình là một con bò mạnh mẽ và tốt bụng, thế nhưng thật ra dì là một con cá.

Nàng Tô-m cũng xem bói, nhưng chỉ để chọc tức tôi. “Anh mà để sớm hơn hai ngày thôi, anh sẽ mơ màng, đầy tính nghệ sĩ và là một kẻ ham vui sống ngày nào biết ngày đó.” Cô ấy đã nói như thế bằng một giọng mỉa mai khi đọc về cung hoàng đạo ngay trước cung của tôi. Ngầm hiểu là tôi đáng lẽ đã có một cung tốt hơn. “Những gã chần bơ mơ mộng và chỉ biết sống qua ngày thì rồi sẽ phá sản hoặc bị máy kéo cán chết mà thôi.” Tôi đã lầm bầm như thế.

Nhưng có lẽ cũng chỉ chiêm tinh học mới có thể giải thích hấp lực chúng tôi dành cho nhau. Mặc dù kịch liệt bác bỏ chuyện đó, tôi nghĩ bây giờ chúng tôi đành phải chấp nhận thôi. Có lẽ phải đi xem một bà thầy bói để làm rõ mọi chuyện. Chắc phải có một sự siêu việt nào đó mà tôi chẳng biết của ngôi sao Kim khi nó ở trong ngôi nhà thứ mười hai cùng với sao Hỏa. Người ta không thể bẻ cong một chút những vạch thẳng và đường tròn để tự giải thoát mình, thôi không nghĩ đến những nàng Tô-m tai tái, và xây dựng hạnh phúc cùng một cô nàng mạnh mẽ đủ sức cáng đáng nhà cửa đến từ dịch vụ việc làm hay sao? Và nàng Tô-m cũng sẽ tìm được sự bình yên bên một gã rậm râu với những kỳ nghỉ hè dài dằng dặc và mười tám mét kệ chất đầy sách.

Chúng tôi vẫn gặp gỡ nhau sau buổi sinh nhật thảm họa ấy, nhưng dường như cả hai đều dè chừng lẫn nhau, cố dựng lên các vật cản. “Hè thì anh không rảnh rồi, nhưng nếu anh thu xếp được hai, ba ngày vào tháng Chín, anh thích đi câu ở Lofoten!” Tôi nói với cô bằng một giọng hào hứng. “Hình như em không thích câu cá thì phải?”, “Dĩ nhiên là không. Em thích festival Avignon hơn. Em thích sân khấu thể nghiệm. Tháng Bảy nhé!”. Cô đáp trả. “Và bằng tiếng Pháp!”.

Chúng tôi cố tự thuyết phục mình, thuyết phục nhau nên chấm dứt khi mọi chuyện còn đang vui vẻ. Trước khi có những hậu quả nghiêm trọng. Tôi không muốn gây tổn thương cho cô ấy. Chẳng thà tôi cắt nốt mấy ngón tay còn lại.

Tôi không nghĩ cô ấy hiểu được điều đó. Tôi rất ghét khi cô ấy bắt đầu liệt kê ra tất cả những trò bỉ ổi mà tay Robert nào đó đã bắt cô bạn Märta phải chịu đựng. Đạo này cô ấy rất hay dùng chiêu đó. Mỗi lần như thế tôi lại cảm thấy mình bị nhắm vào. Cô ấy không cảm nhận được cái giọng điệu của mình khi nói ra câu “Đàn ông ai cũng như nhau”, tôi nghĩ thế. Thỉnh thoảng tôi đáp trả đại loại như “Nhưng mà ai biết được, có thể cô ấy đã chọc anh ta tức lên” và làm cho cô ấy điên tiết. “Này, anh không giống như thế đâu nhá”, tôi cố gắng chống chế. “Em cứ nghĩ bọn anh chỉ là những kẻ ích kỷ và lợi dụng phụ nữ. Nhưng là đàn ông không có nghĩa anh phải chịu trách nhiệm những chuyện do mấy gã khác gây ra! Em có chấp nhận chịu tội cho tất cả những trò bẩn thỉu mà nhiều kẻ da trắng đã gây ra cho các chủng tộc khác không? Một người da trắng thuần chủng như em!”

Thế là cô ấy bảo ngay cô không muốn so sánh ai với Robert, rồi thì việc gì tôi phải giãy nảy lên để tự bảo

vệ như thế? Dù sao thì hẳn ta đã không dùng vũ lực với Märta, cô nói thêm, và một lần nữa khiến tôi thấy xấu hổ trước việc có hàng đồng đàn ông đang ngày ngày đánh đập người phụ nữ của họ. Cứ thế này thì chúng tôi chẳng đi đến đâu.

Sau những lần đối đầu ấy, tất cả những gì đã nói hay chưa nói ra đều trở thành những quả mìn, và thật khó có thể chơi đùa trên một bãi mìn như vậy. Sao lúc đầu chúng tôi giải chuyện ấy thế nhỉ.

Tuy nhiên, thẳng thắn nhìn lại mình, tôi phải thừa nhận vấn đề lớn của tôi nằm ở chỗ khác. Kể từ sau khi mẹ tôi qua đời, càng ngày nó càng trở nên rõ nét hơn.

Tôi muốn có một người vợ, thậm chí cần là đẳng khác, một người biết thu vén việc nhà cửa. Tôi cóc cần biết liệu cô ấy có đi mua thịt viên ăn liền, nướng bánh từ bột trộn sẵn, thay rèm cửa bằng mảnh trúc và mua cho tôi những thứ trang phục không giống ai - chừng nào cô ấy còn quan tâm và giữ cho mọi việc tương đối trôi chảy để một người đàn ông có thể cảm thấy thoải mái. Nàng Tôm chắc sẽ nói: “Đâu ai cấm anh tự đi mua thịt viên.” Tôi cũng có đủ quần áo cho mình, nhưng cứ cái đà này, tôi sẽ luôn có cảm giác như chỉ làm được những thứ tối thiểu: ăn để sống, mặc quần áo để không bị cảnh sát bắt.

Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ không còn lo lắng về chuyện mất nông trại và phải đi thuê nhà dành cho người thu nhập thấp. Nhà tôi đang dần biến thành nhà trọ còn gì. Và tôi thì không biết làm thế nào để biến nó trở lại thành một cái nhà. Tôi nghĩ mình có thể sống sót mà không cần đến tình dục, xét cho cùng, tôi từng trải qua những thời kỳ dài mà không có nó. Nhưng cảm thấy như khách trọ trong chính ngôi nhà của mình thì không hay chút nào.

Và tôi không tin nàng Tôm của tôi muốn biến nó trở lại thành một tổ ấm. Tôi cũng không tin cô ấy có thể.

45. Chương 45

Không có củi, làm cách nào nhóm lửa.

Trong tay tôi vồn vện nắm đinh cong,

Và chông chờ một chiếc kim con con.

Cuộc đời càng lúc càng tách làm hai. Inez Lundmark đã quyết định nghỉ hưu sớm, thế là một mình tôi phải gánh hết khu vực sách cho thiếu nhi. Tôi để công việc cuốn lấy mình: tổ chức tuần lễ sân khấu cho trẻ em, mời các nghệ sĩ biểu diễn truyện cổ tích cùng các em, cổ thuyết phục những người làm chính trị tại địa phương đầu tư nhiều hơn cho văn hóa - thường là sau đó tôi thấy tên mình trong danh sách cảm tình viên cho đảng của họ. Phải công nhận tiếng tăm tôi cũng có tăng lên đôi chút, nhờ có nhiều ý tưởng và quyết làm đến cùng. Tôi tham gia các hội chợ sách, các khóa đào tạo, và suýt chút nữa đã khiến một tay quan chức lớn ở địa phương đồng ý tài trợ cho một liên hoan phim thiếu nhi. Nhưng rồi tôi nhận ra ông ta đâu có quan tâm tới cái liên hoan phim của tôi. Ông ta đã đề nghị tôi tháp tùng ông đến một liên hoan phim tương tự ở Ba Lan vào dịp cuối tuần. Thư ký của ông ta đã gọi điện cho tôi để hỏi xem liệu có buộc phải đặt một phòng đôi, hay đó là một sự nhầm lẫn. Tất cả những cái hôn trên má, và cách xưng hô “anh, em” ngọt xớt lập tức trở nên rõ nghĩa như ban ngày. Lúc bị tôi dồn vào chân tường, thoát đầu ông ta còn bảo chỉ muốn tiết kiệm ngân sách cho địa phương... và chúng tôi đều là những con người thời hiện đại. Sau đó ông ta đổ thừa nhân viên thư ký hiểu nhầm, cô ta quả là thiếu năng lực và sẽ sớm bị sa thải. Thế là không có liên hoan phim thiếu nhi nào nữa.

Chuyện này đúng là không có lối thoát, rốt cuộc nó chỉ gây ra rắc rối cho mấy cô thư ký. Nói chung những quý ông như thế đều có cách đề phòng để giữ ghế. Nhưng tôi cũng không rõ liệu có phải họ chỉ muốn tìm kiếm một chuyến phiêu lưu nhỏ trong khuôn khổ khép kín của bộ máy công quyền - đôi khi ông ta gọi điện cho tôi giữa đêm hôm khuya khoắt, ấp úng rồi sụt sùi trên điện thoại. Tôi kể chuyện đó cho Benny nghe, và anh bảo sẽ sắm một bộ ria giả để đi kiếm một công việc trên tòa thị chính ngay lập tức. Đó là một trong những lần hiếm hoi tôi thành công trong việc khiến anh hứng thú với chuyện tôi làm - tôi nghĩ anh có hơi ghen một chút.

Điều tồi tệ không phải là chuyện bị đeo đuổi bởi một tay quan chức, cũng chẳng phải vì không tổ chức được liên hoan phim. Cùng với thời gian, tôi đã hiểu không nên quá chú trọng đến việc tỏ ra nhã nhặn với đàn ông, vì một số người hình như bị yếu lòng một cách khó hiểu đối với loại phụ nữ như tôi. Đầu tiên họ tin rằng tôi mong manh yếu đuối, đến khi nhận ra tôi không đến nỗi như thế, họ lại thấy nơi tôi một bí ẩn đang kêu gọi người giải mã. Đó không phải là lần đầu tiên tôi gặp chuyện như vậy.

Không, điều tệ hại nhất là vợ của cái tay quan chức ấy lại chính là một trong những đồng nghiệp ở thư viện tôi. Rõ ràng chị không hề biết chuyện – mà thực ra cũng có chuyện gì to tát đâu – nhưng tôi nghe chị nhai đi nhai lại một điệp khúc từ hàng mấy năm trời, mỗi khi vào phòng nhân viên. Chị bảo thế này:

– “Giờ con cái đi hết cả rồi, anh Sten và chị có nhiều thời gian dành cho nhau hơn! Giá mà anh ấy nghỉ ngơi được chút ít, bọn chị sẽ đi Madeira để hấp hôn! Chỉ có hai vợ chồng, anh ấy và chị...”

Trong khi đêm đến, Sten sụt sùi qua điện thoại với tôi.

Có thời, chuyện về những ông chồng chiếm khá nhiều thời gian trong phòng nhân viên. Liliane là người phàn nàn nhiều nhất về chồng mình:

“...thế rồi khi tôi về nhà sau khi đã đứng rạc cả suốt mười giờ đồng hồ, tôi bắt gặp lão ấy gác chân lên bàn đọc báo, trước mặt là đồng hồ trứng và bát ăn ngũ cốc còn lại từ bữa sáng. Lão hỏi tôi tối nay ăn gì. Lúc nào lão cũng có nhu cầu được dỗ dành vì không trúng xổ số, vì bị đồng nghiệp chơi xấu, hoặc vì cái sọ đang ngày một thưa tóc. Hoan hô những khi lão ốm, để tôi được rảnh rang đôi chút. Lão sẽ nằm rên hừ hừ trên giường, để mặc bọn trẻ và tôi muốn làm gì thì làm...”

“...được cái anh Sten nhà tớ không bao giờ làm ăn như thế! Anh ấy chu đáo đến nỗi thỉnh thoảng còn tự đi ăn sáng ở chỗ làm...”

Đây, họ toàn nói những chuyện kiểu như thế, thử hỏi làm sao tôi không điên cái đầu. Bởi vì tôi chắc chắn họ đã từng có thời cảm ông chồng giống như tôi với Benny bây giờ. Ý tôi là, tôi đã quá già để đi tin vào những thứ như “Chúng ta sẽ không bao giờ như thế...” nhất là trong lúc mọi việc giữa hai chúng tôi không được êm đẹp.

Thế nên cuộc đời tôi bị cắt làm hai nửa: công việc vất vả nhưng thú vị khiến tôi bận rộn suốt cả ngày, và khoảng thời gian còn lại được tôi dành để nghiền ngẫm mọi thứ trong đầu.

Sten. Chồng của Liliane. Robertino. Và Örjan.

Còn Benny nữa chứ?

Tôi sẵn sàng trả cái giá nào đây, và thực sự tôi muốn cái gì?

Thật tình, chỉ có một người tôi có thể hỏi được. Thế là tôi đi gặp người đó.

46. Chương 46

Chúng tôi gặp nhau ngày một thưa dần.

Cô ấy không thể mượn xe hơi của cô bạn được nữa, vì hình như nó đã bị bán, nên tôi phải đến chỗ cô ấy, hoặc là cô ấy đi xe buýt tới nông trại. Ngày trong tuần chỉ có một chuyến xe vào lúc bảy giờ rưỡi tối. Vậy nên cô ấy có mặt ở nông trại vào khoảng tám giờ tối, trong khi tôi phải lên giường lúc mười giờ. Tôi hiếm khi nào đến được nhà cô trước tám giờ tối, nên muộn vẫn hoàn muộn. Nếu tôi ngủ lại, tôi sẽ phải thức dậy lúc năm giờ sáng.

Một tiếng rưỡi mỗi lần, một hoặc hai lần mỗi tuần. Không tính những tuần cô ấy phải đi công tác.

Trong khi chúng tôi cần phải có nhiều ngày để đào xuyên qua lớp băng dầy trên bề mặt. Tôi không thể hỏi “Liệu chúng ta có thể có một tương lai bên nhau không?” ngay khi cô ấy vừa mới treo áo măng tô lên giá.

Tôi quên tính những dịp cuối tuần. Thỉnh thoảng cô ấy đến nông trại và ở lại cả ngày. Đó là những lúc chúng tôi cãi cọ, hoặc cố tránh không cãi nhau, nhưng tình thế cũng vô cùng mệt mỏi.

Nhưng rồi tôi cũng thiếu những ngày ấy nốt. Ba kỳ cuối tuần vừa rồi, cô ấy hết đi hội thảo rồi lại đi học, và đi dự những thứ có trời mới biết. Tôi đã nghĩ có khi mình phải bắt đầu hẹn cô ấy ngoài nghĩa trang trở lại.

Tôi đã đưa cô đến dự một lễ hội ở làng, như một phép thử. Giữa cô ấy và Violet vẫn là sự lạnh lùng, nhưng những người khác thích cô ấy. Đa phần trong số họ đã quá tuổi năm mươi. Cuộc trò chuyện diễn ra hăng say đến nỗi tôi sợ là cô ấy đang giới thiệu cho bọn họ những cuốn sách cần đọc, nhưng hình như mọi người chỉ nói về lịch sử của ngôi làng. Một sự quan tâm chân thành từ cả hai phía thì không hại gì, hơn nữa tôi biết hàng xóm láng giềng chỉ mong tôi sớm yên bề gia thất. Chuyện này khiến tôi xúc động. Trong mắt của chúng tôi, khi nông trại cuối cùng đóng cửa thì ngôi làng cũng sẽ chết – chúng tôi đều cảm thấy như thế trong thâm tâm. Nó sẽ trở thành một khu ngoại ô thành phố.

Tôi còn nhớ mình ngồi ôm cốc bia hình dung ra cảnh nông trại Rowan bị biến thành nhà nghỉ cho công nhân viên một công ty tin học nào đó.

Dì Aima và dượng Gunnar là hai người bạn cũ của mẹ tôi. Họ đã mời chúng tôi đến nhà uống cà phê.

“Cháu rất tiếc. Nhưng cháu không thể đi được. Ba giờ chiều mai cháu phải bay đi Uppsala.” Désirée nói.

Thế đấy.

Khi một mình làm việc ở chuồng bò, tôi tự nhủ mình chỉ còn ba lựa chọn, và cần phải quyết định nhanh chóng:

Một: Tôi cố thuyết phục Désirée bỏ thành phố về sống cùng tôi. Tôi biết cô ấy không hề có ý định đó – cô ấy sẽ tỏ ra khó chịu nếu bị tôi hỏi.

Hai: Tôi bán nông trại, dọn vào thành phố và ngồi canh ấm cà phê nóng cho đến khi cô ấy quay về từ Uppsala. Tôi cũng không hề có ý định này.

Và ba: Tôi nhìn thẳng vào sự thật, để từ bỏ một kế hoạch không thể tiến hành đến cùng. Sau đó tôi tìm cho mình một người vợ có thể dành ra nhiều hơn ba tiếng đồng hồ mỗi tuần với tôi. Bởi vì khả năng thứ tư mà tôi không muốn nghĩ đến, đó là trở thành lão già độc thân. Giống như Lars, người vẫn được gọi là cậu Nilsson, mặc dù anh ta đã bốn mươi sáu tuổi. Anh ta sống với bà mẹ già, nuôi vài con gia súc lấy thịt và làm việc bán thời gian ở công ty cung cấp thiết bị nông nghiệp. Lars đã lắp một chảo ăng ten vệ tinh khổng lồ, nhận những bưu phẩm “bảo đảm riêng tư” qua bưu điện và chỉ sống vì những chuyến đi săn gà rừng. Ngoài những thứ đó ra, tôi không thấy anh ta có mối quan tâm đặc biệt nào khác. Thỉnh thoảng anh ta có ghé qua nông trại Rowan với lý do vớ vẩn nào đấy và ngồi chơi khoảng ba tiếng. Nếu Désirée có mặt, chúng tôi sẽ thờ dài sườn sượt khi từ sau lớp màn cửa trông thấy xe hơi của Lars tiến vào sân nhà.

Không, không đời nào tôi giống Lars. Cậu Söderström, năm mươi ba tuổi... tôi sẽ làm mọi thứ để thoát khỏi điều đó. Giờ thì thời gian đã bắt đầu gấp gáp.

Có lẽ Désirée cũng cảm thấy một chút khấp khởi của một gã trai già độc thân khi cô ấy đến gặp tôi. Cô ý thức được tất cả những hy vọng đó và hắt cằm, vờ như chỉ muốn chơi bời. Nàng Tôm bé nhỏ vừa mới qua thời son rồi không lâu và không hề sợ sống một mình cuộc đời bận rộn của một thị dân.

Những khi tôi đưa nàng vào giường - chuyện này càng lúc càng trở nên hiếm hoi – tôi như có hòn đá trong bụng. Vì cô ấy vẫn cứ trắng lớp, nóng ấm và yêu kiều như trước. Tôi còn bảo cô ấy: “Anh mà chết sớm là tại em đấy! Tuổi thọ trung bình của đàn ông độc thân thấp lắm!”. Và khi cô ấy ra sức gồng mình né tránh câu trả lời, cô ấy không hiểu là hồi chuông báo mãn cuối đang reo vang.

-

47. Chương 47

Em không muốn lao nhanh về đích,

Nhảy thật cao hay quăng tạ xích.

Sao cứ phải nhảy qua thanh xà.

Chui dưới nó, em là nhà vô địch.

Tất nhiên tôi cố làm ra vẻ đây chỉ là một chuyến thăm xã giao. Tôi mang đến những bông hoa uất kim hương đất tiền và một hộp trà Darjeeling hảo hạng.

Chị mở cửa nhưng vẫn gài dây xích an toàn. Nhìn thấy tôi, chị để cho tôi vào, nhưng không tỏ ra vồn vã, cũng không chống đối, mà lơ đãng thì đúng hơn. Giống như một người quá bận rộn nên không có thời gian để tiếp đãi khách đến thăm.

- Chào chị Inez! – Tôi lên tiếng. – Cũng lâu rồi chị nhỉ. Dạo này chị thế nào?

- Sao cơ? Những chuyện đó thì có gì hay ho đối với cô? – Inez hỏi lại, nhưng không tỏ ra ác cảm.

Tôi hiểu bây giờ Inez cảm thấy cuộc đời còn lại quá ngắn nên chị không muốn mất thời gian cho những trò tán phét. Thế nên tôi lập tức quyết định sẽ không nói những chuyện ngoài lề.

- Có một chút đây ạ. – Tôi nói. – Em đã nghĩ rất nhiều về chị. Về cách chị quan sát cuộc sống và sự hiểu đời của chị. Em muốn chị chia sẻ một chút với em.

- Thì sao? – Chị hỏi một cách hờ hững.

- Chắc chắn chị đã từng lựa chọn. – Tôi nói. Em cũng vậy, em sắp phải lựa chọn, nên sẽ rất hay nếu em biết chị đã lựa chọn như thế nào. Làm thế nào chị chọn lập hồ sơ lưu trữ cuộc đời thay cho sự trải nghiệm của bản thân. Chị hiểu ý em không?

Đôi má Inez vụt ửng hồng. Chị đứng dậy, cắm chỗ hoa uất kim hương vào một chiếc lọ pha lê cũ lấy từ trên nóc tủ bếp xuống. Tôi thấy chị phải trèo lên ghế để với tới nó. Sau đó chị ngồi xuống ghế trở lại, gỡ cặp mắt kính và nhìn tôi, hơi khó chịu một chút.

- Điều gì đã làm cô tin là tôi có nhiều lựa chọn? Tất nhiên tôi không có lựa chọn nào khác cho những trải nghiệm tôi đã có! Ba mẹ tôi sang Tanzania công tác, tôi được nuôi nấng bởi một bà cô không chồng. Phải nói thêm bà ấy là một người hoàn toàn cầu thả và không biết tổ chức! Khi tôi bắt đầu được nhận vào thư viện trường, đó đã là một sự giải phóng dành cho tôi. Tôi đã có thể thoải mái tổ chức mọi chuyện theo ý mình. Một cách hệ thống. Nhưng đúng là với những gì mà người khác đã sống qua, tôi có quyền lựa chọn. Đi học lớp vẽ trên gốm, và đi du lịch với các tour có tổ chức, chuyện đó chưa bao giờ hấp dẫn tôi. Sau đó, tôi đã làm việc tại thư viện ba mươi bảy năm ròng, voilà tout[1]! Và tôi phải nói ngay với cô là tôi không thích những trò kết bạn tâm giao! Cô có hiểu ý tôi không?

[1] Tiếng Pháp trong nguyên bản, nghĩa là “có thế thôi”.

- Nếu chị đuổi em, em sẽ về nhà và lập ngay một hồ sơ về chị đấy. – Tôi nói, và chị cười khế.

Sau đó chúng tôi đã trò chuyện với nhau trong gần một tiếng đồng hồ. Chị pha cho mỗi người một tách trà Darjeeling mà tôi mang đến, nhưng căn cứ theo cách uống của chị, nó cũng chẳng có giá trị hơn mấy gói trà túi lọc hạng xoàng là bao.

- Điều em chờ đợi ở chị, không phải là một lời khuyên. – Tôi nói. – Mà là một cách nhìn khác. Một cách nhìn thấu đáo như chị vốn có. Chị có ý gì khi nói hoặc Benny hoàn toàn không dành cho em, hoặc anh ấy là người duy nhất khả dĩ?

Inez đứng dậy, đi tìm hồ sơ của tôi trong tủ tài liệu.

- Hừm... tôi đã quan sát cô trong ba dịp khác nhau. – Chị nói. – Lần cuối cùng là ngay sau Giáng sinh, trước khi tôi về hưu. Tôi sẽ không đi sâu vào việc cậu ta không hợp với cô ở điểm nào, vì chắc chắn cô đã biết. Cách ăn mặc của cậu ta... người ta lựa chọn phong thái cho mình, dù là hữu ý hay vô thức, chắc cô cũng

đồng ý với tôi về điều đó. Nhưng còn một điều khác. Tình cảm mà tôi đã chứng kiến. Đúng vậy, từ cả hai phía, cô và cậu ta. Chồng cô đáng yêu hơn nhiều, nhưng khi anh ta đến tìm cô ở thư viện, anh ta không làm cô bị gián đoạn công việc. Cô chẳng làm rơi thứ gì, cô chưa bao giờ làm ra vẻ như không quen biết anh ta, ngay cả hồi mới biết nhau. Chắc cô không nghĩ điều này là đáng chú ý. Nhưng với anh chàng mới này, cô gần như bất lịch sự với cậu ấy. Thế nhưng cậu ta cứ đứng đó với một cuốn sách trong tay, như một chú chó con ngóng chủ. Tôi chỉ nói được đến thế thôi, tôi không có kinh nghiệm trong những chuyện như thế này. Nhưng tôi đã từng chứng kiến, và chuyện như thế không bao giờ kéo dài. – Chị thêm vào, giọng hơi cay độc một chút.

- Người duy nhất khả dĩ. – Tôi nhấn mạnh.

- Tôi nói thế vì cô khác lắm. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô như thế. Còn bây giờ, xin lỗi cô, tôi còn nhiều việc phải làm.

Sau đó chị cho tôi xem kế hoạch cuối cùng của mình. Chị đã bắt đầu sưu tầm và phân loại những tờ rơi quảng cáo. Chị hỏi âm các tin khuyến mãi, tham gia bốc thăm trúng thưởng, và xếp loại kết quả.

Nhưng tôi không thích khi họ gọi tôi là “Bà I.Maria Lundmark!” – Chị nói một cách cương quyết.

Inez biết chị là ai, người ta cần phải quen với điều đó. Mọi thứ phải rõ ràng trật tự!

48. Chương 48

Khỉ gió, tại sao mọi chuyện lại không thể kia chứ? Một hôm tôi nghĩ bụng khi quên đo nhiệt độ cho bò vì mãi trò chuyện qua điện thoại với nàng Tôm. Hai con người trưởng thành, gần như bằng tuổi nhau, một ngôi nhà, một thành phố gần đó, hai công việc. Cùng chung sống, đi làm việc, dọn dẹp nhà cửa... có những đứa con. Ngủ bên nhau mỗi tối, gặp nhau nhiều hơn ba giờ một tuần.

Tôi có thể nhìn thấy chuyện đó sống động đến nỗi như muốn bay qua tất cả các trở ngại mà cho đến lúc này chúng tôi vẫn đang vấp phải. Tôi tấn công vấn đề theo cách của mình, và bắt đầu lập kế hoạch cho ngôi nhà.

Ngôi nhà ở nông trại Rowan có diện tích rất lớn. Một nhà bếp to, một phòng nhỏ, một phòng khách và một tiền sảnh. Hai phòng ngủ trên gác, một gác mái có thể cải tạo được. Nếu biến căn phòng nhỏ thành phòng làm việc cho cô ấy... hiện tại trong đó chỉ có cái khung cửa lớn của mẹ. Cả năm nay tôi không đặt chân vào trong đó. Phòng ngủ của tôi sẽ dành cho cả hai, phòng ngủ của mẹ làm phòng trẻ... và chúng tôi sẽ tìm ra chỗ cho những kệ sách phải gió của cô ấy.

Tiếp đến, tôi tính toán để xem liệu chúng tôi có đủ khả năng mua một chiếc xe hơi. Nếu cô ấy bán căn hộ, cô sẽ không phải trả các khoản phí của nó... nhưng cô ấy sẽ quá bận rộn với công việc toàn thời gian, và chắc chắn cô ấy sẽ nghỉ một vài năm khi đứa bé đầu tiên ra đời... hoặc làm bán thời gian, nếu cô ấy cứ muốn làm việc. Ở trong làng không có nhà trẻ, nhưng Violet có thể trông giúp đứa bé...

Tôi đã mừng tượng như thế, và tất nhiên nó đã giúp tôi cảm cự được trong mấy tháng vừa rồi, trước khi địa ngục mở ra dưới sức căng của mùa hè. Tôi đã mải mê với các tính toán của mình đến nỗi quên bằng mất cô ấy. Thế rồi một ngày nọ, trong khi cô ấy đang làm một liên hoan sân khấu cho bọn trẻ con, tôi bảo cô ấy đến gặp. Cô miễn cưỡng bắt xe buýt đến nông trại, vì tôi đã nói có chuyện quan trọng cần phải bàn. Để cho cô ngồi xuống xa lông, tôi đi kiểm giấy bút, những sơ đồ và các tính toán đã làm, rồi bắt đầu giải thích mọi chuyện.

Cô ấy không thắc mắc gì, không hề. Chỉ khi tôi nói đến đoạn làm việc bán thời gian, bọn trẻ và Violet là người trông trẻ, cô mới buột miệng rên lên nho nhỏ. Khi tôi nói xong, một sự im lặng chết chóc bao trùm căn phòng.

Sau đó Désirée lên tiếng.

Cô khiến tôi nhớ tới con chó cái mà tôi từng ép phối giống. Nó cứ cố nép mình vào tường và tìm cách chạy trốn.

Tôi phải cố gắng hết sức để quên đi những gì cô ấy đã nói. Đại để là, cô ấy không thể tưởng tượng ra – cô dùng chữ hình dung – rằng mình sẽ trải qua những mùa hè còn lại trong đời để khệ nệ xách chiếc giỏ đựng đồ picnic bên vệ đường, hoặc một mình với những đứa trẻ nếu có trong những khu nhà nghỉ rẻ tiền. Cô ấy thích công việc của mình và làm việc vất vả để có được chỗ đứng hiện tại, cô ấy không thể chèo lái khu vực sách thiếu nhi nếu làm bán thời gian, hơn nữa lương của một thủ thư bán thời gian không thể trả nổi cho chi phí xe cộ - nghĩa là cô ấy sẽ phải hỏi xin tiền tôi mỗi khi muốn đi cắt tóc. Và cô ấy thà phá thai còn hơn để cho Violet trông con của mình.

Đến đây thì tôi đã không còn gì để nói.

Cô ấy tiếp tục nói mãi là chúng tôi như hiện tại cũng ổn, và hãy chờ xem thế nào. Tôi không còn hơi sức để cãi lại.

Sau đó, cô ấy bắt đầu nói về tầm quan trọng của chế độ nghỉ sinh dành cho các ông bố, và tất cả những nơi cô ấy muốn đi tham quan du lịch vào dịp hè. Tôi thậm chí không buồn hỏi xem liệu cô ấy có bao giờ nghe nói tới một anh nuôi bò sữa được nghỉ sinh cùng vợ và đi du lịch hè hay chưa. Tôi chỉ ngồi đó gục gặc đầu giống như một món đồ chơi vụn dây cốt ngày xưa.

Ngày hôm sau, cô ấy đã gọi điện lại để nói là có lẽ cô ấy đã hơi gay gắt. Cô ấy đổ cho chứng căng thẳng khi đến tháng. Nhưng tối thứ Bảy cô ấy sẽ đến và mang theo thứ gì đó để hai chúng tôi cùng ăn với nhau.

Đó là lần đầu tiên cô ấy chủ động như thế. Nàng Tôm bé nhỏ, thậm chí cô ấy còn không hiểu là mọi chuyện đã kết thúc. Còn tôi thì đang huy động toàn bộ dũng khí để nói ra điều đó.

49. Chương 49

Đáng nhẽ tôi cuộn dây nhẹ thôi,

Hoặc vọt lưới bắt luôn cho rồi.

Làm sạch, moi ruột, ăn bằng hết.

- Nhưng nó thoát rồi, Tình yêu ôi!

Báo động đỏ, viên sĩ quan nói. Đây là lúc sẵn sàng nhả đạn vì quân thù đang rình rập bên ngoài.

Tình hình giữa Benny và tôi trong mấy tuần vừa qua cũng đang báo động đỏ. Vấn đề duy nhất là phải nhìn cho ra kẻ thù.

Có điều gì đã xảy ra và trở thành mở đầu cho sự kết thúc – nhưng nó đã xảy ra chính xác vào lúc nào?

Đương nhiên, có thể nói đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

Nếu không thì là tối hôm ấy, khi Benny trình bày toàn bộ các kế hoạch sửa nhà của anh, cùng những tính toán để tôi bán căn hộ đã mua cùng với Örjan và thôi việc. Hoặc chí ít là chuyển sang làm việc bán thời gian.

Tôi đã tưởng mình nghẹt thở vì lên cơn hen tâm lý. Bởi anh đã dí mũi tôi vào cái thực tế mà tôi đã cố gắng lãng tránh. Tất nhiên tôi cũng lo lắng về chúng tôi – nhưng là về những “tình cảm” và những sự khác biệt của hai đứa. Để xem liệu những “tình cảm” ấy có vững vàng trước các thử thách hay không. Vì nếu không, việc chúng tôi sẽ sống ở đâu chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tôi tưởng đã tự thuyết phục mình rằng về lâu về dài anh ấy sẽ nhận ra chăn nuôi bò sữa quá tốn công. Anh ấy sẽ dễ dàng tìm được việc làm trong một công ty máy kéo nào đó, căn cứ trên những kiến thức về máy móc của anh. Và chúng tôi sẽ có thể đi tìm ngôi nhà gần thành phố hơn. Nếu cứ khăng khăng muốn giữ

nông trại của gia đình, anh ấy hoàn toàn có thể tìm một người quản lý tạm thời. Đầu đó trong lòng, tôi biết đó là một ý tưởng quá lạc quan. Sau Cuộc Khủng Hoảng mùa thu năm ngoái, khi tôi tìm thấy cuốn sổ liên lạc của anh, tôi đã đoán mọi chuyện không đơn giản đến thế. Nhưng tôi đã thành công trong việc gác vấn đề này sang một bên. Để rồi giờ đây, anh mang nó đặt trở lại vào lòng tôi và vẫy đuôi chờ đợi.

Khi anh đề cử Violet làm vú em thì tôi không thể kìm nén được nữa.

Thế là tôi nói với anh cách tôi nhìn mọi chuyện, không hề lảng tránh. Tôi biết đó là một cuộc càn quét nặng nề, nhưng cần phải nói rõ một lần cho xong. Tuy vậy, tôi không muốn phá bỏ mọi thứ. Tôi dùng cách nói khích lệ và bảo chúng tôi nên chờ đợi, trước mắt hãy củng cố thêm mối quan hệ tình cảm. Tôi cũng nói chúng tôi nên nói ra những nhu cầu đối với nhau và xác định những ưu tiên để có thể thích ứng được nhau. Chắc là tôi đã nói năng như một bà tư vấn hôn nhân bị méo mó nghề nghiệp. Tôi muốn anh nghĩ khác đi. Chẳng hạn như, không lẽ anh không muốn du ngoạn cùng tôi đến những miền đất mới? Anh chưa bao giờ có dịp làm điều đó kia mà. Hoặc là tìm hiểu về con anh, nghỉ theo chế độ thai sản dành cho ông bố và cho tôi cơ hội để cân nhắc thêm về sự nghiệp của tôi.

Có vẻ như anh lắng nghe những gì tôi nói, anh cứ gật đầu liên tục, ra chiều nghĩ ngợi.

Vậy đấy, tưởng như chúng tôi có thể bắt tay vào việc thích ứng và củng cố. Nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại. Chúng tôi thu mình lại trong cuộc sống riêng và không ai chịu nhường dù chỉ một tấc đất.

Mọi chuyện gần như trở thành một cuộc thi đấu thể thao. Benny làm gần như mọi thứ, trừ việc nhổ thuốc lá vèo vèo và chiến đấu bằng dao, để tỏ ra là một anh chàng nông dân đơn giản, trong khi tôi trở thành một Cô gái của Công việc và Chuộng văn hóa. Ba chữ C, cộng thêm một chữ C thứ tư là Cứng đầu.

Chúng tôi hoàn toàn không tìm cách bắc cầu qua những cái hố ngăn cách, mà cứ chăm chăm hắt nhau xuống đó. Hình như cả hai chúng tôi đều đang trông đợi vào một phép màu. Tôi thì chờ xem anh thú nhận mình cũng có một tâm hồn, còn anh chắc là đợi một chiếc tạp dề đột nhiên mọc ra trên người tôi. Chúng tôi thi đấu kịch liệt, vì hấp lực giữa hai người vẫn mạnh đến nỗi chúng tôi tưởng như có thể rơi xuống một cái lỗ đen bất cứ lúc nào. Mặt trái của tấm huy chương là chúng tôi tranh cãi nảy lửa hơn bao giờ hết.

Sau đó chúng tôi thôi không ngủ cùng nhau nữa. Mọi thứ đã trở nên quá phức tạp. Chuyện ấy chỉ làm chúng tôi thêm đau đớn.

Thế rồi không còn lại gì nhiều.

Bởi lẽ chúng tôi đã đi đến chỗ không còn những khoảnh khắc vui vẻ khi ở bên nhau. Mỗi người đều tập trung vào việc dựng lên rào cản của riêng mình.

Mọi chuyện đã chấm dứt ở nơi mà chúng bắt đầu, tại nghĩa trang. Một hôm chúng tôi đã cùng nhau đi đến đó để sửa sang hai ngôi mộ nằm cạnh nhau.

Đột nhiên Benny hỏi tôi:

- Em có tin là sẽ có một ngày anh và em nằm cùng nhau dưới một tấm đá không? – Anh trầm ngâm nhìn vào tảng đá lát mộ của Ötjan.

Tôi nhìn sang ngôi mộ của bố mẹ anh, tự dưng sờn gai ốc.

- Vấn đề là, cái nào? – Tôi nói.

- Bởi vì anh không tin chuyện đó! – Benny đáp.

Phải mất một lúc tôi mới hiểu ra ý anh muốn nói. Anh ấy không còn tin vào chuyện giữa hai chúng tôi nữa, bây giờ và mãi mãi cũng thế.

Thứ gì đó trong tôi bắt đầu gây đau đớn khủng khiếp.

Tôi đã cầu viện đến món thuốc giảm đau thường lệ của chúng tôi. Tôi nói với anh nửa đùa nửa thật:

- Dù có thế nào, đối với em anh sẽ luôn là anh chàng mộ bên. Anh biết rồi, giống như trong những mẫu truyện ngắn đăng trên tạp chí ấy. Anh chàng nhà bên. Anh hàng xóm tốt bụng đã lớn lên cùng nữ nhân vật chính. Cô ấy không nhận ra anh tốt đến mức nào, cho đến khi bị bỏ rơi bởi một gã sở Khanh trên thành

phố. Cô quay về và làm lành với anh hàng xóm, người vẫn một lòng một dạ đợi cô. Cho dù giữa chúng ta có xảy ra chuyện gì, đến một lúc nào đó em vẫn muốn quay về với anh chàng mộ bên. Là anh đấy, Benny. Rồi sau đó chúng ta sẽ chơi trò rút gậy bằng những chiếc xương của mình, cho đến khi không thể nhận ra xương nào của anh, xương nào của em nữa. Anh có một lòng chờ đợi không?

Benny im lặng một lúc.

- Không, nếu như anh có thể tránh được chuyện đó. Với lại, chúng ta sẽ làm gì với các ông chồng bà vợ đã gặp trên đường đời?

- Chúng ta sẽ không bận tâm đến họ. Vì đây là chuyện giữa anh và em, Benny ạ, cho dù nó không xảy ra ở kiếp này.

- Nếu một người phụ nữ quyết định lấy anh làm chồng, anh sẽ không ruồng rẫy cô ấy. – Anh nói. – Anh muốn cô ấy cùng tham gia.

Chúng tôi không nói gì với nhau một lúc lâu.

- Có lẽ tốt hơn chúng ta không gặp nhau nữa. – Benny lên tiếng.

Ngay lúc đó, tôi cảm thấy biết ơn Benny vì anh đã quyết định cho cả hai chúng tôi. Và dù gì thì tôi không thể chấp nhận chuyện này đã coi như xong. Thế nên tôi gật đầu.

Anh đứng dậy và nắm lấy tay tôi. Chúng tôi di chuyển vào giữa hai ngôi mộ, rồi đứng ôm nhau một lúc thật lâu, hình như cả nửa giờ đồng hồ.

- Chúng ta hãy gặp nhau tại đây. – Cuối cùng tôi nói. – Sau khoảng năm mươi năm nữa.

- Hẹn em ngày đó! – Anh buồn bã đáp lại, rồi bỏ đi.

Tôi ở lại thêm một lúc nữa trước khi quay về nhà.

50. Chương 50

Tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ biết liệu Désirée có hiểu chuyện ở nghĩa trang là nghiêm túc hay không. Và nếu có thì cô ấy sẽ tiếp nhận nó như thế nào. Tôi nghĩ lẽ ra cô ấy có thể tiếp tục thêm một thời gian nữa – làm việc hết mình trong tuần, sau đó là vài giờ nghỉ ngơi ở miền quê. Nếu xem như tôi luôn là người tìm đến với chiếc mũ trong tay và nài nỉ cô ấy, thì thật lạ lùng khi chính tôi là người quyết định cắt đứt – ít ra tôi nghĩ vậy. Tôi không thể cứ tiếp tục như thế này, cái giá phải trả quá đắt. Nhưng việc chia tay suýt nữa đã giết chết tôi.

Ngay sau khi từ nghĩa trang về, tôi tháo ủng, bước vào phòng khách và lục trong ngăn kéo bàn làm việc để tìm một cây bút và một tập giấy. Sau đó tôi dạo một vòng quanh nông trại như một viên thanh tra xây dựng và ghi lại tất cả những thứ cần phải làm. Tôi vặn đài NRJ to hết cỡ trong tai nghe, đó là cách hoàn hảo để triệt tiêu mọi cảm xúc mà không để lại hậu quả nghiêm trọng. Tôi đặt ra chỉ tiêu hoàn thành ba thứ mỗi ngày, ngoài những công việc thường lệ. Bản danh sách gồm những việc như đổ bê tông một hầm phân mới, xây một mái che mới cho máy bơm...

Rồi tôi bắt tay vào làm. Tôi nghiền rằng làm cật lực, công việc nhiều đến nỗi tôi không có cả thời gian để đọc báo. Tôi chỉ biết mình đang ở ngày thứ mấy trong tuần. Mỗi ngày tôi ra khỏi nhà lúc năm rưỡi sáng, làm việc quần quật cho đến khoảng mười giờ đêm. Rồi tôi quay vào nhà và nằm vật ra, thỉnh thoảng tôi không lên cả gác nữa. Có những hôm tôi không nhớ nổi mình có ăn gì hay chưa.

Tôi duy trì nhịp độ như thế cho đến đợt cày ải mùa xuân. Nếu lũ bò dám chống đối chuyện gì, tôi sẽ không ngần ngại cho chúng ăn đá. Một con bò trở nên hung hăng đến nỗi tôi phải xích chân nó lại để nó khỏi đá hậu. Thiết nghĩ bọn chúng phải biết ơn tôi là đằng khác.

Tôi không hề rơi vào trạng thái hồ hững từng gặp trước khi quen Désirée. Tôi nghĩ thế này: tôi đã từ bỏ điều chấn động nhất trong cuộc đời mình vì chuyện này. Thế nên tôi buộc phải làm đến cùng. Vất kiệt sức ra mà làm.

Sau đó là giai đoạn tôi cảm thấy mình cần phải ra ngoài vào tối thứ Bảy. Đó cũng là một công việc – tôi đi để xem thị trường đang có gì, như kiểu người ta đi xem một phòng trưng bày máy móc nông nghiệp. Tôi đến hiệu cắt tóc và để mặc cho người ta làm điều cần làm với mái tóc rối nùi của tôi, sau đó đóng bộ áo sơ mi quần jean sạch sẽ, khoác thêm chiếc áo da cũ. Và tôi lê la tán gái trong các quán bar. Vì tôi mặc kệ không thêm đêm xía bọn họ nghĩ gì về mình, tôi nghĩ mình thành công hơn chiến thuật Benny nịnh đầm. Thậm chí vài lần tôi còn đưa họ về nhà với mình, nhưng chỉ là tình một đêm. Chuyện đó không khiến tôi khuấy khỏa chút nào, và tôi chưa bao giờ nhớ nổi khuôn mặt họ. Nhưng thành thật mà nói thì nó cũng không làm cho tôi buồn thêm. Dù sao thì các cô nàng vẫn tồn tại đâu đó.

Sau đó tôi không đi chơi nữa, vì đợt cày ải mùa xuân đã đến. Trong giai đoạn này, tôi làm việc mười tám tiếng mỗi ngày. Một buổi sáng, khi tôi bất tỉnh trong buồng đặt bình nước nóng, tôi nhận ra cần phải làm gì đó. Tôi đã sút mất bảy cân và bị viêm dạ dày nặng. Để chí ít cũng giải quyết căn bệnh phiền toái, tôi gọi cho Anita, và cô ấy ghé đến vào một buổi tối. Trông thấy bộ dạng của tôi, cô đưa hai tay lên bịt miệng. “Anh không muốn nói về chuyện này”. Tôi đã nói như thế. “Em có mang thuốc theo không?”

Một tuần sau, Anita xin nghỉ phép năm. “Ở bệnh viện, người ta còn cảm ơn mình khi không nghỉ phép vào dịp hè.” Cô ấy nói thế. Rồi cô dọn đồ vào ở trong phòng của mẹ tôi. Cô nấu món cá và những loại súp nhẹ nhàng đối với dạ dày của tôi, mát xa cái lưng tôi sau khi tôi ngồi máy kéo làm đồng cho đến tận mười một giờ đêm. Anita trữ đầy đồ ăn trong tủ lạnh và tủ đông, dọn dẹp nhà, treo rèm cửa sổ cho căn bếp và phụ giúp tôi ở chuồng bò khi phải kiểm tra sữa. Buổi tối, cô đan lát trong khi tôi đọc báo Nhà nông. Lúc đầu chúng tôi không nói chuyện nhiều với nhau.

Mọi chuyện giống như uống hai viên aspirin khi cái đầu của bạn chực chờ nổ tung. CƠn đau giảm xuống thành một sự choáng váng nhẹ nhẹ mà bạn có thể quên dần.

Sang đến tuần thứ ba, tôi bắt đầu kể lại mọi chuyện cho Anita nghe. Cô ấy không nói gì nhiều, chỉ gục gặc đầu, mắt không rời hai que đan trong tay. Thật may, nếu cô ấy đưa ra ý kiến này nọ về nàng Tôm thì chắc tôi ngã quỵ mất.

Ở tuần lễ thứ tư, cô ấy sang ngủ phòng tôi. Chuyện đó không giống như một dàn nhạc giao hưởng diễn tấu, mà giống một buổi xông hơi khi người ta mệt mỏi và bắn thỉu. Dễ chịu và tự nhiên, nhưng không khiến bạn phải ồ lên thích thú.

Tôi không hề gọi điện cho Désirée dù chỉ một lần, và tôi cũng không đến nghĩa trang. Tôi tin chắc bố mẹ cũng thông cảm.

Sau khi chúng tôi chia tay không lâu, chuông điện thoại có reo vài bận vào buổi tối. Tôi biết người nào gọi, nhưng không nghe máy. Nếu không tôi sẽ lại rơi xuống hố sâu mất.

51. Chương 51

Hãy xem như mỗi phút

Là viên thuốc đắng lòng

Nuốt xong, đừng nghĩ ngợi

Về quãng đời mệnh mông.

Mỗi người tự tạo ra địa ngục từ thứ mình ghét nhất. Đối với dân vùng Địa Trung Hải, địa ngục là cái nóng như thiêu, còn người Bắc Âu xem địa ngục là một vương quốc lạnh lẽo và im lìm.

Tôi tạo ra địa ngục cá nhân bằng cách điểm lại tất cả những sai lầm mà tôi đã tạo ra và những cơ hội bị bỏ lỡ, giống như xem một bộ phim.

Một tuần sau khi Benny và tôi nói lời chia tay tại nghĩa trang, tôi nhận ra anh nghiêm túc. Tôi gọi điện cho anh một buổi tối, để ít ra cũng giữ lại một sợi dây liên lạc mỏng manh. Anh không trả lời, tôi biết anh cố tình không để tôi tiếp cận.

Thế là những hình ảnh của bộ phim bắt đầu diễu qua trước mắt tôi. Đầu tiên là tất cả những điều chúng tôi đã nói vào hôm anh cho tôi hay về kế hoạch sửa nhà. Càng nghĩ lại, tôi càng thấy mình giống vịt Donald – một con vịt đáng ghét và hợm hĩnh cứ luôn miệng cạp cạp, tỏ ra mình biết nhiều hơn người khác. Bảo là chúng tôi phải nhường nhịn và thích ứng nhưng ngụ ý anh ấy mới là người phải thích ứng. Nghĩ ra mọi giải pháp từ xuất phát điểm là Benny phải hy sinh thứ gì đó – nếu tôi có suy nghĩ được chút nào. Và luôn cho rằng anh ấy cần tôi, nên tôi có quyền lựa chọn. Chỉ mới vài tuần trước đây, tôi đã rơi vào thế lưỡng nan vì không biết mình muốn cái gì, hoặc có thể sẵn sàng hy sinh cái gì – nhiều khả năng là không hy sinh gì cả.

Dĩ nhiên, Inez đã cảnh báo tôi: “Cô khác lắm. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô như thế.” Chị ấy đã phát hiện ra một cảm xúc duy nhất, thứ mà tôi không thấy. Và cảm xúc đó đã đánh gục tôi, khiến tôi phải nghỉ ốm mất hai tuần.

Kỳ nghỉ ốm đầu tiên của tôi kể từ thời trung học. Tôi đã đi mua sữa chua, bánh mì và trứng, rồi loạng choạng lê bước về nhà. Không ra ngoài, tôi rút dây điện thoại ra, rồi cắm lại, cứ hết lần này đến lần khác. Điểm lại bộ phim của tôi.

Ngày hôm nay, những tuần lễ đó vẫn còn khiến tôi chao đảo.

Có lúc tôi thấy giận Benny vô cùng – anh ta cũng đâu bao giờ muốn nhường nhịn dù chỉ là một miếng nhỏ cuộc đời mình. Tôi phải đến ở nhà anh, gần như từ bỏ công việc, thích nghi đến mức độ để cho Violet chăm sóc con mình. Tôi không tài nào tìm ra bất cứ điều gì mà anh ta đã hy sinh – sự nhượng bộ duy nhất chắc chắn là việc tân trang lại phòng ngủ, và ngay cả chuyện đó anh ta cũng đâu thêm hỏi ý tôi. Gàn. Bướng. Đòi hỏi.

Đêm đó, tôi gọi điện cho Benny để nói cho hả giận. Anh ta vẫn không nhấc máy. Đều thế là cùng.

Sau đó tôi mò đến chiếc gương và nhìn bộ mặt tèm lem nước mắt của mình. Những phụ nữ như tôi không đẹp lên khi khóc – đôi mắt đỏ au, sưng vù, với những cọng lông mi trắng phớt. Tôi trông thật gớm ghiếc – sẽ chẳng có ai nhìn thấy ở tôi những điều mà Benny đã thấy. Và anh đã chỉ cho tôi. Anh đã làm tôi đẹp ra, nhưng giờ thì câu thần chú đã hết hiệu nghiệm.

Đêm hôm đó, tôi gọi điện thoại để khóc lóc và van xin. Không đợi anh trả lời, tôi gác máy luôn – tôi đâu có như thế, tôi đâu phải Sten, kẻ ưa rên rỉ và sụt sùi qua điện thoại.

Sau đó, tôi không gọi điện cho Benny nữa. Nhưng tôi vẫn thấy choáng. Đôi khi tôi mừng tượng ra cảnh anh đội chiếc mũ lưỡi trai, húp cháo xì xoẹt và đáp trả bằng những câu sáo rỗng với chất giọng nhà quê. Rồi một cảnh khác, trong đó anh hiện lên ngược sáng, cười vang trên bậc thềm căn nhà nông trại Rowan, mái tóc rối tung, tay vuốt ve một con mèo trong lòng. Đôi tay vạm vỡ của anh dùng cây chĩa ba răng chắt rơm thành đồng. Tôi lại khóc, và viết như điên vào trong cuốn sổ tay màu xanh của mình. Tùy theo câu chữ tôi viết, tôi hết tháo rồi lại lắp dây điện thoại trong sự chờ đợi tiếng chuông mà tôi biết sẽ không bao giờ vang lên.

Tôi còn nhớ đã có cảm tưởng một giờ có quá nhiều phút, mà mỗi phút lại chậm ơi là chậm. Tôi xem đồng hồ liên tục. Khó khăn lắm tôi mới nuốt nổi món sữa chua. Có lần tôi đã bịt mũi nuốt chửng ba quả trứng sống, vì tôi nghĩ trong đầu là mình đang bị thiếu chất. Những bữa khác tôi sống bằng nước súp.

Mọi chuyện tệ hơn hết thấy những gì tôi đã trải qua, hơn cả khi Örjan qua đời. Tôi thậm chí chẳng còn hơi sức để mà xấu hổ. Örjan đã hoàn toàn bị xóa khỏi trí nhớ của tôi.

Đáng lẽ Märta có thể giúp tôi vượt qua giai đoạn đầu. Nhưng cô ấy đang trong nhà an dưỡng ở Småland. Và chuyện đã xảy đến với cô ấy nghiêm trọng hơn nhiều, nếu có thể đem địa ngục của nhau ra mà so sánh.

Thế là tôi khóc cho cả Märta.

Sau ba tuần lễ, tôi lẻ bước đến chỗ làm. Những người khác cứ tưởng tôi bị một trận cúm nặng. Chỉ có Olof là được xem giấy khám sức khỏe của tôi. Anh ta bảo là nếu muốn, tôi có thể nói chuyện với anh, và tôi biết giờ đây tôi có thể làm điều đó. Nhưng tôi không làm.

Tôi vui mình vào công việc. Mọi chuyện diễn ra khá tốt. Quả thực, chỉ khi tôi hoàn toàn bận rộn thì tôi mới cảm thấy hơi giống bình thường một chút. Ngay khi về nhà, hoặc ở một mình, tôi lại có cảm giác khuôn mặt mình chảy ra. Như thể nó được tạo thành từ những miếng lego và có thể đổ ụp bất cứ lúc nào. Đương nhiên buổi tối tôi đâu có ngủ được. Đó là lúc tôi nghiền ngẫm những điều đã không được thực hiện. Cứ mỗi đêm tôi lại tìm ra một vài điều mới. Càng ngày càng nhiều.

52. Chương 52

Hôm nọ, lúc vào thành phố, tôi trông thấy Désirée lần đầu tiên kể từ sau khi chúng tôi đổ vỡ. Thời tiết khá nóng, cô ấy đang ngồi trong một quán cà phê ngoài trời với một người đàn ông gầy, tóc hoa râm. Hai người hơi chụm đầu vào nhau và có vẻ đang nói chuyện say mê. Trên bàn có một chồng sách. Tôi đi qua gần chỗ họ đến mức có thể thấy quyển sách trên cùng được viết bằng tiếng Anh. Chẳng có gì ngạc nhiên. Désirée tô son và mặc một chiếc áo khoác màu xanh lơ rất thanh lịch. Mái tóc cô ấy dài hơn trước và hơi lộn xoăn. Gã tóc xám kia bật cười.

Tôi chỉ muốn đắm cho gã vỡ mặt. Xem về gã không phải thuộc loại lì đòn. Nếu Désirée mà giở nụ cười nằng hề của cô ấy ra, chắc tôi đã lao qua rào chắn để xông vào giữa hai người. Nhưng cô ấy không cười.

Lần sau tôi sẽ nhờ Anita vào thành phố. Cô ấy đã bắt đầu nắm rõ những việc phải làm chẳng kém gì tôi.

Sau khi chấm dứt kỳ nghỉ phép, Anita chuyển sang làm bàn thời gian mà không cần hỏi ý tôi. Chúng tôi vẫn tiếp tục như thế, và tôi đã dạy cô lái máy kéo để cô có thể chất rơm vào trong silo sau khi được tôi chuyển cho. Chúng tôi bắt đầu có những chuyến dã ngoại ngắn bằng xe đạp, chỉ mang theo một phích cà phê và ít thức ăn. Vào các buổi tối thứ Sáu, cô ấy thuê một bộ phim (một thôi) và mua một chai rượu.

Ngoài ra, bộ phim đầu tiên mà Anita thuê là Học viện cảnh sát.

Ngay khi ở một mình là tôi bật tai nghe to hết cỡ. Trong đầu tôi bắt đầu nhen nhóm thành hình một cô Désirée mới, trang điểm kỹ càng, ăn mặc những bộ đồ đắt tiền, và đi cùng những gã đàn ông khác nhau, những tay sành điệu, đọc sách tiếng Anh. Tôi nghĩ cô ấy đã có được cái mình muốn!

Và nói cho cùng, tôi cũng thế còn gì.

Tôi tự hỏi liệu lâu lâu cô ấy có nghĩ đến mình. Và những điều cô ấy muốn nói vào tối hôm đầu tiên gọi điện thoại. Chắc lại rửa xả tôi chứ gì.

Tôi những muốn mình ngồi đối diện với cô ấy, mỉm cười và bảo cô màu son rất hợp, chiếc áo khoác mới cũng thế. Để nhìn thấy cô cười.

Nhưng tôi đã có sự lựa chọn của mình, và bây giờ tôi đã có cả hai: nông trại lẫn gia đình.

Với Anita, mọi chuyện cứ thế diễn ra, và tôi thấy cũng không tệ.

Chắc chắn tôi chẳng bao giờ tin chuyện như thế này với nàng Tôm. Có gì đó nguy hiểm trong những cảm xúc mà cô ấy nhen lên trong tôi – muốn đắm vỡ mặt một người hoàn toàn xa lạ! Ngoài ra, tôi chưa bao giờ thực sự tin vào những cuộc “hôn nhân vì tình”, những thứ bắt đầu khi bạn đắm đuối nhìn một cái cổ áo trễ nải trong một điệu nhảy. Sau đó khi chủ nhân của cái cổ áo có tuổi tác và tình trạng hôn nhân thích hợp, ta sẽ tiếp tục các bước hên hò như thường thấy, đi xem phim, những bữa ăn gia đình, mua sắm đồ Ikea và đi nghỉ ở đảo Rhodes. Tiếp đến, ta sẽ đặt một ngày ở nhà thờ của xứ đạo nơi mình ở, và mọi việc cứ tuần tự diễn ra theo một lối mòn đã định, cho tới khi một vị tư vấn hôn nhân vào cuộc.

Tôi tin chắc mọi việc cũng diễn ra êm đẹp như thế ở thời mà cha mẹ chọn vợ cho con trai. Bạn biết cô ấy ít nhiều phù hợp với mình, và chỉ việc quen dần với cô ấy, vì sẽ không có cô nào khác. Mẹ tôi có lẽ sẽ chọn Anita.

Tôi nghĩ Anita cũng như tôi đều có cảm giác đã quá tuổi cho những chuyện lãng mạn. Hai chúng tôi đều cần chuyện này, với lại chúng tôi coi như miễn cho mọi người khỏi phải mất công chế giễu một cô gái quá lứa và một cậu trai lỡ thì.

“Nào, nào, thế này mới gọi là khác chứ!”, Violet nói thế sau khi gặp mặt Anita. Bengt-Göran đã biết Anita từ trước.

Tôi ra ngoài đấm một phát vào tường nhà. Nhưng sau đó tôi lại quay vào.

Anita không ngốc, cũng không tẻ nhạt, mặc dù cô ấy không làm tôi cười được như nàng Tô-m. Tôi luôn biết ơn Anita và cảm thấy thoải mái khi ở bên cô ấy. Nhưng tôi không thể cứ thế mà yêu cô ấy được, cũng như tôi không thể tự dưng hát nhạc opera. Không phải tôi, thế thôi.

Cô ấy cũng sẽ không bao giờ hỏi liệu tôi có “yêu” cô ấy hay không.

Người ta có thể yêu mèo, kem dâu, áo thun có cổ và đảo Ibiza – thế rồi đột nhiên người ta phải “yêu” một người duy nhất cho tới khi dừng lại và chuyển sang “yêu” người khác. Tôi luôn cảm thấy chuyện đó giống như chơi trò quay chai bia.

Nó giống như câu chuyện vợ vắn về loài thiên nga chung tình – tôi không tin bọn thiên nga cho tới khi tôi chứng kiến tận mắt.

Tôi không tin vào Tình yêu, mặc dù tôi đã trải nghiệm nó.

Có thể nói như thế.

Những khi không thể chợp mắt, tôi lại nghĩ thật ra chỉ vì tôi không bao giờ cho tình yêu một cơ hội. Tôi không hình dung nổi mình có thể đặt tình yêu lên trên mọi thứ khác.

Và đôi khi tôi nghĩ mình vẫn chưa hoàn toàn chạm đất, nếu có ngày tôi xuống được đến nơi.

Khi những suy nghĩ của tôi bắt đầu ngã về phía những thứ đại loại như xây dựng một gia đình, tôi không thể không nghĩ tới nàng Tô-m bụng mang dạ chửa, với đứa con của tôi nhỏ như một quả bóng nằm gọn trong cơ thể trắng xanh và hao gầy ấy. Nghĩ đến chuyện làm cho nàng mang bầu. Désirée đã từng mong mỗi chuyện đó.

Tôi thông cảm cho những người bị chấp mạch khi tin rằng đã trông thấy người ngoài hành tinh, và muốn chối bỏ tất cả những ký ức về chuyện đó. Theo một cách nào đó, chúng quá lớn đối với thế giới của họ, và buộc lòng họ phải xây dựng lại mọi thứ. Và tin tôi đi, trong đầu tôi đã chối bỏ nàng Tô-m đến mức tôi không còn nhớ đường tới thư viện nữa.

53. Chương 53

Vá bong bóng xà phòng,

Chọc cười búp bê bông,

Tổn thời gian, tổn lắm!

Tôi mơ thấy mình đi mua giày hạ giá. Giữa một đồng giày trên bàn, tôi tìm thấy một chiếc giày kiểu dây da màu xanh rất dễ thương. Đó là chiếc giày chân phải, và tôi đã thử nó. Chân tôi ngoài đời giống như những chiếc gậy bóng chày, thẳng đuột và trắng xanh, nhưng trong mơ chân phải của tôi trở nên nuột nà và duyên dáng, với một cái mắt cá như của dân múa, khi xỏ vào chiếc giày ấy. Thế là tôi bắt đầu đi tìm chiếc giày chân trái. Khi tìm thấy, nó có kích thước nhỏ xíu của một đứa bé năm tuổi. “Thỉnh thoảng cũng

gặp chuyện này”, người bán hàng thờ ơ lên tiếng. “Chị thích mua hay không thì tùy. Đó là đôi cuối cùng đây.” Nhưng làm thế nào tôi có thể mua một đôi giày cộc cạch? Không lẽ tôi phải gọt chân cho vừa giày? Thất vọng, tôi bước ra khỏi cửa hàng, và tỉnh giấc.

Tôi buộc mình phải nhớ tới giấc mơ đó mỗi khi suy nghĩ của tôi quay về với Benny. Gọt chân cho vừa giày.

Nhưng thay đổi bề ngoài cũng là một phần chương trình hồi phục của tôi. Đầu tiên, tôi dùng một chút mascara để che giấu đôi mắt sưng húp, đánh phấn phủ lên quần thâm. Sau đó tôi tô son, và nhận ra trở nên nổi bật hơn trong mắt đàn ông cũng hay. Mỗi khi ai đó nhìn tôi hơi lâu, tôi lại cảm thấy như được trả thù Benny: anh thấy chưa, dù sao cũng có người để ý đến tôi! Tôi mua vài bộ trang phục đẹp mắt với tông màu sáng, trước hết là để tự nhắc mình vẫn đang sống. Tôi đã khá thành công.

Vào tháng Năm, thư viện đã cử tôi đi học ở Lund trong hai tuần lễ. Nhân thể tôi ghé qua Copenhagen để tham quan bảo tàng Glyptoteket, nơi có bộ sưu tập các tác phẩm nghệ thuật cổ đại. Ngay ở sảnh vào là tượng Niobe với đàn con vây quanh. Tôi đã chụp ảnh bức tượng dưới mọi góc độ. Sau đó tôi đã dành hàng giờ trong phòng trưng bày tượng bán thân của các hoàng đế, nữ hoàng La Mã. Vào khoảng thế kỷ thứ hai, thứ ba sau Công nguyên, các bức tượng bắt đầu có sự sắc nét như chụp ảnh, và ta có thể quan sát diện mạo của một người từ khi còn bé cho đến lúc về già.

Tôi sẽ thế nào sau năm mươi năm tới? Cả Benny nữa?

Tôi đã tự hứa sẽ đi gặp anh khi tôi tám mươi tuổi, bất chấp chuyện gì xảy ra. Như thế chỉ ít anh cũng không thể trách cứ tôi được.

Trong dịp hè, tôi đăng ký học vẽ màu nước ở vùng bờ đông Ai Len. Đồng hành cùng tiếng chim mòng biển, suốt cả ngày trời chúng tôi cố gắng vẽ lại ánh mặt trời phản chiếu trên mặt nước dưới chân những vách đá. Một cặp anh em người Mỹ đã mời tôi nghỉ Giáng sinh tại nhà họ, ở Wisconsin. Người anh là một giáo sư đại học, chúng tôi đã trải qua những khoảng khắc tĩnh lặng rất dễ chịu.

Trong một quán rượu cũ kỹ ở Ballylaoghare, thậm chí tôi còn nhìn thấy một chiếc tủ lạnh kiểu cổ giống như chiếc trong nhà bếp của Benny. Không biết nó còn nằm ở đó không nhỉ?

Một lần, chỉ một lần duy nhất thôi, tôi đã mượn một chiếc xe hơi và lái qua làng của Benny. Tôi vờ như mình đi hái phúc bồn tử chỗ trắng rừng lớn ở ngôi làng bên. Trên đường, tôi đã trông thấy Benny và một phụ nữ tóc nâu có làn da rám nắng. Hai người chạy xe đạp về phía tôi, một chiếc giỏ picnic treo trên ghiông, nhưng dĩ nhiên họ không thể trông thấy tôi trong xe hơi. Có vẻ như Benny đang giảng giải gì đó và chỉ tay về các cánh đồng. Anh gầy gò, sạm nắng, và đã thay đổi kiểu tóc. Anh có vẻ hạnh phúc.

Còn cô gái trông khá tầm thường. Chắc cô này hợp với Violet lắm đây, tôi nghĩ bụng. Rồi tôi tự hỏi liệu anh có làm tình với cô theo cùng một cách như đã làm với tôi. Thế là mọi thứ trở nên không chịu đựng nổi. Tôi khó khăn lắm mới quay về được, và tôi quyết định sẽ không bao giờ tới đó nữa.

Märta đã tìm lại được bản thân – bề ngoài thôi. Cô khiến tôi nhớ đến món đồ chơi tôi từng có hồi còn bé. Đó là một con vịt bằng thiếc màu vàng biết đi lạch bạch và kêu quạc quạc khi được lên dây cót. Một hôm, tôi vặn quá tay, làm hỏng mất dây cót. Tôi không tài nào hiểu được tại sao nó không hoạt động nữa, mặc dù bề ngoài vẫn không hề thay đổi.

Chiếc dây cót của Märta đã bị hỏng.

Nhưng điểm khác nhau giữa một con người và một con vịt đồ chơi là dây cót của chúng ta có thể được sửa chữa cùng với thời gian. Märta đã gặp một người đàn ông ngồi xe lăn. Anh đã trải qua một cuộc phẫu thuật làm hậu môn giả, và kể từ đó anh không chịu được món súp sữa. “Thật đấy!” Märta đã nói như thế. “Nhưng ít ra với anh ấy, tớ còn biết anh ấy ở đâu!” Cuộc đời của anh chàng đã trở nên mạo hiểm hơn từ sau cuộc gặp gỡ với Märta. Cô ấy xác định trong đầu là những người ngồi xe lăn vẫn có thể làm tất cả những gì mà người khác làm được. Trong một chuyến đi chơi núi, cô từng để tuột chiếc xe khi đang leo một ngọn dốc làm nó bị lật và anh mất thăng bằng. Nhưng cô chỉ lắc đầu rồi lôi anh lên một ngọn núi khác.

Vào tháng Chín, tôi lại bắt đầu những buổi kể chuyện cổ tích. Một cậu bé tóc vàng mắt nâu thường đến ngồi ngay hàng ghế đầu tiên. Cậu rất hay phát biểu và đề ra những tình tiết mới để cải thiện câu chuyện. Bố cậu ngồi đợi ở một chỗ gần sát tường. Anh ta có vẻ vừa hãnh diện vừa ngượng. Một hôm, họ ngồi lại

để nói chuyện với tôi, và tôi đã đi uống cà phê với hai bố con. Ông bố tên là Anders, sống một mình cùng cậu con trai. Chúng tôi bắt đầu gặp nhau, đi dạo, tham quan bảo tàng, và dùng bữa tối ở nhà. Anders là một nhà sử học. Anh ấy kể chuyện quá khứ theo một cách nhẹ nhàng và thiếu tôn trọng đến nỗi tôi không biết phải nghĩ thế nào, nhưng anh thường xuyên khiến tôi cười.

Tôi hy vọng mình sắp sửa yêu anh.

Một hôm, khi ba chúng tôi đi dạo công viên, cậu bé Daniel bỗng thốt lên với đôi môi run run:

- Con thấy tội nghiệp cho mấy con chim ưng!
- Tại sao? – Anders hỏi.
- Chúng quá to để chui vào mấy cái nhà cho chim.

Tự dưng tôi hiểu ra người mình yêu là cậu bé Daniel.

Vào tháng Mười, đã xảy ra một điều kỳ diệu thường ngày. Trong một tủ kính bày hàng, tôi nhìn thấy đôi giày dây da màu xanh. Tôi nhận ra nó. Lập tức tôi bước vào mua đôi giày, xỏ đi luôn. Rồi tôi về nhà và gọi điện cho anh.

54. Chương 54

Tôi cứ tưởng rằng tôi quá hiểu những phép màu.

Nghề của tôi đó thôi. Gieo và gặt cuộc sống.

Nhưng tôi không hề biết phép màu trốn nơi đâu.

Rình nấp phía sau lưng, nó thòp cổ tôi rồi.

Anita muốn chúng tôi đính hôn, với nhẫn nỉc và những thứ khác.

- Chuyện đó là không thể, anh làm gì có ngón đeo nhẫn ở bàn tay trái! – Tôi thốt lên.

Nhưng rồi tôi thôi kiểm soát. Cô ấy xứng đáng được đối xử công bằng.

Thình lình, vào một tối tháng Mười, nàng Tôm gọi điện thoại. Tôi vừa mới từ chuồng bò về nhà. Anita thì đang ở trong bếp rán thịt. Chiếc đài được vặn to hết cỡ. Tôi trèo lên phòng ngủ để nói chuyện.

- Anh nghe.
 - Anh có thể đến nhà em được không? Ngay bây giờ. Không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ có một chuyện em cần phải nói với anh.
 - Bây giờ á? Tối nay thì không được rồi. Ngày mai được không?
- Tôi cố tỏ ra bình thản, nhưng dĩ nhiên trong lòng tôi đâu được như thế. Tôi làm sao nhỉ? Xúc động chẳng? Đầu dây bên kia im lặng một lúc.
- Không. Hoặc tối nay, hoặc không bao giờ. Nhưng em sẽ không trách nếu anh không đến. Không sao cả.
 - Anh sẽ ở đó trong vòng nửa tiếng nữa.

Anita không hỏi tại sao tôi đột ngột ra thành phố. Nhưng chắc cô ấy cũng thắc mắc. Vì thường thì tôi đều cho cô ấy biết mình đi đâu.

Tôi không nghĩ ngợi gì trên đường đi, chỉ gõ nhịp ngón tay trên vô lăng để giải tỏa đầu óc.

Cô để cho tôi vào nhà với một khuôn mặt không có cảm xúc. Cô bảo tôi ngồi xuống chiếc ghế xa lông êm ái khung sắt. Cô ấy bắt đầu trang điểm vì ai? Như thường lệ, cô mặc bộ trang phục màu nhạt, quần jean áo thun, nhưng lạ lùng là cô đi một đôi giày màu xanh kiểu dây da rất sang trọng.

Cô ngồi xuống đối diện với tôi, nom cô giống như đứa trẻ đang nhắm đếm trong đầu trước khi nhảy xuống nước lạnh: mười, chín, tám, bảy, sáu... Sau một lúc im lặng, chúng tôi lên tiếng cùng lúc.

Chúng tôi bật cười, hơi ngượng một chút. Cô nhìn tôi, và tôi trộm nghĩ mình hiếm khi nào trông thấy cô ấy với một khuôn mặt trù mến nhường này. Hơn nữa, tôi không nhớ cô ấy tỏ ra như thế thường xuyên.

- Em không thể đợi năm mươi năm, mặc dù em đã bày ra chuyện đó. Anh đừng lo. Em sẽ không gây rắc rối cho anh. Nhưng có một chuyện em muốn hỏi anh. Em không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Em cứ tỏ ra vui vẻ một chút. Em vẫn hay làm như thế trong khi anh cố nghiêm túc mà! – Tôi nhận ra sự cay nghiệt trong câu nói của mình. Không cần phải thế, tôi cũng vậy kia mà. Tôi phải lựa lời sao cho dễ nghe mới được.

- Đạo này em có đọc thứ gì hay ho không? – Đó là một câu mào đầu cơ bản, nó thường xuyên được chúng tôi sử dụng để mở lời. Cô ấy đáp lại chữ gì đó nghe như là “Schopenhauer”, còn tôi thì đáp là “Đêm Giáng sinh của Fantomas”. Sau đó chúng tôi so sánh hai thứ. “Thế giới quan của Schopenhauer rất sâu sắc! – Phải, nhưng chiếc quần lót của Fantomas ngầu hơn...”. Những câu đối đáp qua lại như thế đã từng cứu chúng tôi hơn một lần, khi chúng tôi dò dẫm đi trên lớp băng mỏng. Và thỉnh thoảng chúng tôi thành công trong việc nói ra những thứ quan trọng bọc bằng lớp vỏ đùa cợt.

- Hôm nọ, em đọc được một bài báo nói về một nghiên cứu khoa học tại Pháp. Người ta để cho một nhóm đàn ông mặc áo ba lỗ sạch đi ngủ và thoải mái tiết mồ hôi. Sau đó, một nhóm phụ nữ sẽ hít ngửi những chiếc áo và chọn ra người họ thấy hấp dẫn nhất. Người ta phát hiện ra các phụ nữ đã chọn người có hệ miễn dịch bổ sung cho họ. Nói cách khác là, họ muốn con cái mình được khỏe mạnh.

- Thế ra hệ miễn dịch của anh làm em hứng thú á? Không phải nông trại sao?

- Ai mà biết?

Cô ấy lại im lặng một lúc và có vẻ như tiếp tục đếm: năm, bốn, ba, hai, một, nhảy!

- Đây là điều em muốn. Em đã luôn muốn nó, dù không rõ tại sao. Ý em là, em muốn có một đứa con với anh. Không, để em nói hết đã! Không phải em muốn mình bắt đầu lại. Em chỉ muốn làm cho cái đồng hồ sinh học trong em ngừng kêu, nếu không em sẽ chẳng làm được gì. Em muốn cho mấy cái trứng một cơ hội, dù chỉ là một cơ hội nhỏ nhoi. Thậm chí anh sẽ chẳng nhận thấy gì đâu.

- Em định đánh anh bất tỉnh rồi lạm dụng anh chắc? – Tôi phải thừa nhận mình đang há hốc mồm.

- Em định yêu cầu anh làm tình với em một lần nữa, chỉ một lần thôi. – Cô nói, mắt nhìn tôi đầy nghiêm túc. – Ngay tại đây, ngay bây giờ, trong khi chúng đang nhảy loi chơi. Và phải là anh mới được. Hình như chỉ có anh mới khiến chúng nổi loạn như thế.

Tôi thấy cuộc đời mình trôi qua trước mắt, như người ta thường nói.

- Sau đó anh sẽ không cần nghe nhắc tới chúng nữa. Trừ phi anh muốn nghe, tất nhiên rồi. Nếu mọi chuyện không suôn sẻ, dĩ nhiên là nó sẽ không suôn sẻ rồi, thì ít ra em cũng đã thử, và em có thể thôi nghĩ đến nó, sau đó chúng ta mỗi người sẽ có hạnh phúc của riêng mình. – Cô nhìn vào chiếc nhẫn đính hôn Anita tặng tôi.

Tôi im thin thít.

- Dù sao thì, nó sẽ có một hệ miễn dịch kinh khủng. – Cô lẩm bẩm. – Không, em xin lỗi! Em chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này. Em đã nghĩ mình sẽ để trống tên người cha trong giấy khai sinh. Đừng nói gì cả! Dĩ nhiên em chưa suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện. Và cũng còn các yếu tố khác cần phải cân nhắc, em biết, em biết mà! Chính vì vậy, em cho anh đứng một giờ để anh suy nghĩ. Em sẽ đi dạo một vòng trong lúc đó.

Cô đứng bật dậy, vớ lấy chiếc túi vải và bước ra cửa.

- Nếu anh không còn ở đây khi em quay về, em sẽ hiểu. Ít nhất em đã làm mọi điều có thể, và chúng sẽ phải nhảy loi chơi vì một người khác... Dù sao thì, em sẽ nhớ về anh như người bạn chơi tốt nhất. Mặc dù em không nghĩ về anh thường xuyên.

Cô bước ra khỏi cửa trước khi tôi kịp phản ứng.

Có lẽ nom tôi giống con bò ở lò mổ trong khi tay đồ tể sặc khẩu súng chích điện.

Tôi đánh mắt nhìn quanh phòng. Tầm áp phích với cặp đôi trong vỏ sò đã biến mất. Thay vào chỗ của nó là một bức tranh màu nước vẽ vách đá trên bờ biển, và tấm ảnh phóng to chụp một bức tượng bà mẹ với đàn con vây quanh.

Nếu tôi chấp nhận lời đề nghị điên rồ này, tôi sẽ đối xử với Anita hết như tay Robertino đã làm đối với Märta. Không thể thế được.

Tôi mất năm mươi chín phút ngồi mút mấy khớp tay cụt. Sau đó tôi rút phích cắm của bộ não và chuyển sang chế độ vận hành tự động.

Cô vút chiếc túi ở cửa và lao nhanh vào phòng. Thoạt đầu, cô không nhìn thấy tôi, vì trời đã tối hẳn và tôi ngồi trong bóng tối. Rồi cô bật bóng đèn trần, nhìn thấy tôi, và bắt đầu khóc, làm nhòe nhoẹt cả lớp mascara.

- Ô, không! Em đừng tưởng em quyết định tất cả chuyện này. Anh cũng có những điều kiện của mình. Đầu tiên, em phải quên ngay vụ khai sinh không có bố. Anh không đời nào để cho em tự mình nuôi đứa bé! Em sẽ biến con anh thành một tay tiến sĩ chuyên nghiên cứu những ngôn ngữ đã chết. Thứ hai, anh muốn có ba lần thử, trong truyện cổ tích bao giờ cũng thế. Anh sẽ quay lại hai lần nữa, ngày mai và ngày kia. Và em sẽ không ngủ với bất cứ ai khác trong ba ngày này, dĩ nhiên anh cũng vậy. Sau lần thứ ba, anh sẽ quay về nhà anh, còn em sẽ ở lại đây, và chúng ta sẽ không liên lạc với nhau cho đến khi em gọi điện. Lúc đó hoặc là em đến ngày đèn đỏ, hoặc là có kết quả thử thai.

- Dù sao thì cũng chỉ có một phần năm cơ hội. – Cô nắc lên.

- Anh biết chứ, với lũ bò sữa, nhiều khi rất khó để thực hiện gieo tinh thành công. – Tôi phải khó nhọc lắm mới nói nổi, giọng tôi lạc hẳn đi. – Nhưng bọn anh đâu có đẩy nó vào lò mổ nếu nó không đậu thai. Còn ngược lại, anh sẽ cho nó nghe giọng bè một cửa bài Hosanna. Nếu chuyện này không thành, anh hứa sẽ sống hạnh phúc mà không cần có em, và mỗi khi đến thư viện anh sẽ ghé qua hỏi thăm em đằng hoàng. Em cũng biết là anh không tới đó thường xuyên mà.

Chúng tôi siết tay nhau và bước vào căn phòng màu trắng của cô ấy.

Mô tả sự việc xảy ra như thế nào là một điều không thể, ít ra không phải khía cạnh này của giải Nobel văn chương.

Khi tôi có nhận thức trở lại, tôi biết mình còn hai lần thử. Trong truyện cổ tích, người ta luôn thất bại ở hai lần đầu. Thế rồi một ông Bụt râu tóc bạc phơ xuất hiện và cho họ biết câu thần chú.

Tôi sẽ chống mắt xem ông ta thần thánh cỡ nào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-mo-ben>